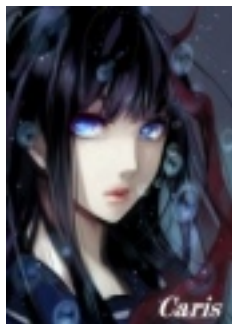

Tên Tôi Là Romanov

Contents

Tên Tôi Là Romanov	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10: Chương 10	30
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	43
14. Chương 14	49
15. Chương 15	51
16. Chương 16	53
17. Chương 17	55
18. Chương 18	57
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	74
27. Chương 27	76
28. Chương 28	78
29. Chương 29	80
30. Chương 30	81
31. Chương 31	84
32. Chương 32	86
33. Chương 33	87
34. Chương 34	90
35. Chương 35	93
36. Chương 36	95
37. Chương 37	97
38. Chương 38	99
39. Chương 39	103
40. Chương 40	106
41. Chương 41: Phần Kết	112

Tên Tôi Là Romanov

Giới thiệu

Năm 1917 vương triều Romanov sụp đổ, Hoàng đế Nikolai II cùng gia đình. Nhưng như bao câu chuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-toi-la-romanov>

1. Chương 1: Chương 1

3 năm trước.

Sân vận động Anfield. Liverpool. Nước Anh.

- Các em xếp thành 2 hàng ngang!

“Có lẽ chuyến đi lần này không vô bổ chút nào!” - Tôi nghĩ. Hai mắt của tôi đang mãi trầm trồ trước vẻ đẹp hoành tráng của sân vận động Anfield. Chưa bao giờ tôi nghĩ mình có thể dễ dàng bước chân vào nước Anh như vậy, có lẽ tôi sẽ thích cuộc sống này hơn tôi nghĩ đó, dù nó có hơi cô đơn một chút. Đây chính là một khởi đầu mới!

- Khánh! ... Khánh! - thầy Minh gọi “tôi”.

Tôi vẫn chưa quen với việc có người gọi mình là Khánh nên đã không nhận ra thầy đang gọi ai cho tới khi cô bạn tên Hoa huých tay tôi một cái. Tôi lơ ngơ bước lên phía trước.

- Dạ thầy gọi em!

- Em sẽ làm đội trưởng đội A! - dứt lời thầy đưa tôi cái áo đội trưởng.

Tôi đưa 2 tay đón lấy cái áo phong màu đỏ tươi rồi quay lại chỗ của mình.

- Được rồi tiếp theo là đội B...

Tôi không hợp làm đội trưởng, thầy biết điều đó. Tôi không biết chỉ huy, thầy biết điều đó. Tôi không phối hợp được với các đồng đội, thầy cũng biết. Thế thì tại sao lần này lại chọn tôi làm đội trưởng? Bóng đá vốn không chỉ giỏi cá nhân là được mà phải biết phối hợp tốt. Nếu là đá one-on-one thì tôi không ngại vì tôi chưa từng thua bao giờ. Còn nếu đá theo đội, thầy Minh chưa một lần cho tôi ra sân đá mà sao hôm nay lại kêu tôi làm đội trưởng? Thật vô lý hết sức.

- Dừng lại - thầy Minh tuyệt còi dừng trận đấu - Khánh! Lại đây! - thầy chỉ tay kêu tôi lại.

- Dạ thầy!

- Em đá tốt. Nhưng mình em không đủ sức đấu lại cả một đội 11 người đâu! - thầy đặt tay lên vai tôi.

Tôi suy nghĩ một lát mới dám lên tiếng.

- Thầy cho em vào đội dự bị đi như vậy các bạn sẽ có một người chỉ huy đúng nghĩa! Việc này em không làm được - dù biết thầy đặt nhiều hi vọng vào tôi nhưng nếu tôi không nói thật với thầy, tôi sẽ chỉ làm thầy thất vọng hơn mà thôi.

Thầy nhìn tôi thờ dãi, ánh mắt lướt dọc ghế cầu thủ dự bị trước khi chọn Quế thay thế tôi. Thay vì ở lại và theo dõi buổi tập trên ghế dự bị như mọi khi tôi xin phép thầy về trước lấy lý do không khỏe. Thầy nhanh chóng đồng ý mà không cần suy nghĩ gì nhiều. Những tiếng xì xầm tôi bỏ lại sau lưng như tôi vẫn thường làm trước đó.

Tôi tính tắm rửa qua loa trước khi đi nhưng kết quả lại bị lạc trong mê cung rộng lớn của sân vận động Anfield. Những hành lang thông nhau không một bóng người, không biển chỉ dẫn thật là khó mà tôi tìm được lối đi. Nếu biết trước thế này tôi sẽ để mặc việc người mình nhóp nhách mồ hôi mà về thẳng khách sạn luôn nhưng biết trước đã giàu. Thật là phiền phức!

- Lạc hả cô bé? - Khi tôi tưởng mình chắc sẽ sống nốt phần đời còn lại ở đây thì có một giọng nói nói vọng lại từ phía cuối hành lang.

Bóng người đó chạy lại gần hơn về phía tôi. Tôi sớm nhận ra người đó trước khi anh ta dừng lại.

- Đây là khu vực cấm du khách đó! - anh ta nói đùa không một cách nhặt nhèo.

Tôi gần như chết lặng khi biết người đứng trước mặt mình là Chris Albot, ngôi sao bóng đá trẻ của Liverpool. F.C. Dù mới 20 tuổi nhưng đã lên đến đỉnh cao sự nghiệp từ sau giải Ngoại hạng Anh vừa rồi. Từ một kẻ vô danh tới trở thành ngôi sao bóng đá sáng giá tôi chắc anh cũng gặp nhiều khó khăn. Tôi phải mất một lát mới định thần lại và nhận ra mình thật thô lỗ khi nhìn chằm chằm vào mặt người khác như vậy.

- Tôi không phải du khách cũng không phải là “cô bé”. Tôi ở trong nhóm học sinh tới đây tập luyện. Tôi đang tìm lối ra nhưng bị lạc nên...đã ở đây.

- Nếu là tìm lối ra thì có lẽ cô bé nên chú ý tới những cái dấu hiệu chỉ dẫn.

Nói rồi anh ta dùng tay chỉ lên phía trần nhà, theo phản xạ tôi ngẩng đầu lên nhìn. Ngay trên đầu tôi là cái biển với chữ EXIT to đùng, và những mũi tên chỉ đường. Khi cúi đầu xuống tôi tự cảm thấy mình là một con ngốc, thật xấu mặt quá đi. Tôi cười gượng gạo cảm ơn Chris Albot. Anh ta cười tạm biệt tôi rồi quay lưng đi về phía cuối hành lang, ngược hướng đi với tôi. Dù là có hơi mất mặt một chút nhưng tôi cũng thấy rất vui vì gặp được một người nổi tiếng.

Lúc ở sân vận động tôi có đôi chút khó khăn về việc tìm người chỉ đường nhưng một khi đã ra tới ngoài phố xá tấp nập thì chuyện đó quá dễ dàng. Những chiếc xe bus là một trong những điều tôi thích nhất khi tới Anh Quốc. Ngồi trên tầng 2 của chiếc xe bus vừa hóng gió vừa ngắm đường phố tấp nập người qua lại là ” món đặc sản” mà tôi luôn muốn thử một lần. Tôi nhanh chóng tìm được bến xe bus. Khi đã lên được chuyến xe mình muốn việc kiếm chỗ ngồi trên xe thì quá là dễ dàng vì xe bus hôm nay rất vắng. Mọi ưu phiền của tôi ban nãy lúc còn ở sân vận động tôi đã gửi lại chúng cho Liverpool rồi, giờ đây tâm trí tôi hoàn toàn trống rỗng, không chút suy tư, ưu phiền. Hoàn toàn là một tờ giấy trắng. Và tôi thích nó như vậy. Mọi việc thật đơn giản với một tờ giấy trắng, bạn tô vẽ gì với nó cũng được.

Dù hồi nãy tôi nói với thầy Minh là sẽ về khách sạn nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi. Đã tới Liverpool mà không đi thăm thú thành phố thì quả là lãng phí. Nhưng biết làm sao được một ngày là khoảng thời gian quá ngắn để tôi có thể thăm thú hết thành phố, vậy nên tôi quyết định hôm nay sẽ chỉ đi xe bus một vòng ngắm thành phố. Còn chuyện đi thăm quan thì có lẽ tôi sẽ lên kế hoạch trước đã rồi tính. Tôi còn ở đây 3 tuần nữa nên không vội vàng gì hết.

Khi tôi về tới khách sạn vừa đúng giờ ăn trưa. Bữa trưa buffet theo phong cách phương tây thật sự rất thú vị. Nhưng so với việc ăn ở Việt Nam thì mọi người ăn ít hẳn vì khẩu vị không hợp. Thật sự thì tôi cũng không lạ lắm với những món ăn này, dĩ nhiên rồi, vì tôi lớn lên với chúng mà. Mọi người ngồi theo nhóm và tôi, dĩ nhiên ngồi đơn độc một mình. Tôi không lấy làm khó chịu với việc này, mặt khác tôi thấy vui vì không ai quấy rầy mình bằng những câu hỏi không đầu.

Khi tôi đang loay hoay với món bít tết thầy Minh tới đưa cho tôi thời khóa biểu cho tuần này. Chúng tôi mới tới Anh có chưa đầy 2 ngày mà thầy nữ bắt chúng tôi luyện tập trong suốt sáu ngày tới. Thế là coi

như kế hoạch đi khám phá Liverpool của tôi coi như phá sản. Xem qua loa thời gian biểu, tôi cố giải quyết nhanh móm bót rồi lên phòng nghỉ. Tôi ở một phòng riêng. Không phải là tôi được đặt cách hay gì hết. Tôi đã phải bỏ tiền túi ra để được ở căn phòng này và cái giá của sự tự do quả thật không rẻ chút nào.

Cả ngày hôm nay tôi không thèm ngó ngang tới cái điện thoại và khi đã ngó rồi thì hàng loạt những tin nhắn với cuộc gọi nhờ. Tôi không quan tâm nhiều tới những tin nhắn hay cuộc gọi nào khác ngoài hai người đặc biệt. Bộ não của tôi ra lệnh cho ngón tay cái nhanh chóng bấm vô nút gọi lại. Chỉ sau 2 tiếng tút đã có người trả lời bên đầu dây bên kia.

- Alô. Sao cô không nghe điện thoại? - giọng nam cao từ đầu dây bên kia vang lên đầy trách cứ.

- Đâu phải lúc nào tôi cũng được đi nghỉ đâu. Cho tôi làm một cô bé 16 tuổi trong một ngày thì có người chết chắc?! - tôi thần nhiên đáp.

- Không có...nhưng sắp đó - anh ta dừng lại hình như đang suy nghĩ xem có nên nói tiếp với tôi hay không - vụ của Joseph. Carlos đã...

- Tôi đã giao toàn quyền cho anh và em gái anh rồi nên cứ xử lý theo cách anh muốn. Tôi không muốn nhúng tay vào vụ này! - tôi không để cho anh ta nói hết câu mà cứ thế đưa ra câu trả lời - Nếu mọi chuyện chỉ có thể thì tạm biệt. Hẹn gặp cậu sau 3 tuần nữa!

- Khoan đ...ã...

Tôi nhanh chóng cúp máy trước khi phải nghe thêm bất cứ vụ lùm xùm gì nữa. Nếu cứ phải lo lắng về mấy vụ việc đó chắc kỳ-huấn-luyện này của tôi sẽ không đạt được bất cứ cái gì cả. Sau khi lăn vài vòng trên cái giường đơn cỡ S này, tôi đã hoàn toàn gạt bỏ được những lo âu về những việc tôi đã bỏ lại ở “nhà” và cố gắng thư giãn hết mức có thể. Cầu mong là mai tôi sẽ lại trốn được buổi tập như ngày hôm nay thì tốt biết mấy. Bây giờ thì tôi chỉ có thể đặt niềm tin vào ngôi sao may mắn của mình mà thôi...Chán nản với chính những suy nghĩ không đâu của mình, tôi với tay lấy điều khiển tv, xem phim để giải tỏa.

2. Chương 2

Sayuri hướng tầm mắt ra bên ngoài ổ cửa sổ, theo dõi “sự đổi màu” của lá phong về mùa thu. Mùa thu trên đất Nhật Bản cũng chính là mùa lá thay màu, Sayuri cố gắng thả hồn vào cảnh đẹp thiên nhiên trước mắt để cảm nhận được toàn vẹn sức sống của nó. Đất nước mặt trời mọc có hai mùa đẹp nhất là mùa hoa anh đào và mùa lá đỏ. Sayuri yêu mùa xuân vì có hoa anh đào bắt đầu nở vào mùa xuân và kéo dài cho đến đầu hè. Khoảng thời gian đó không phải là ngắn nhưng đối với cô nó quá ngắn để con người có thể “hưởng thụ” hết vẻ đẹp đặc trưng của mùa xuân. Dù vậy Sayuri yêu nhất mùa thu. Khi mùa thu đến khoảng từ cuối tháng chín tới giữa tháng 11, mùa rừng phong quanh ngôi nhà của cô chuyển sắc từ xanh sang đỏ, đó là mùa lá đỏ. Với cô đây là mùa đẹp nhất trong năm.

- Sayuri ! – Aimi gọi cô từ lầu dưới.

Sayuri miễn cưỡng đứng dậy, chỉnh lại bộ kimono mặc trên người cho phẳng phiu rồi xuống lầu. Chưa kịp bước được hai chân xuống bậc thang cuối cùng cô đã bị Aimi kéo tay lôi xềnh xệch vào phòng tatami. Căn phòng được trang trí rất đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ thanh lịch và sang trọng. Aimi nhanh chóng đóng cửa, cô cầu mong rằng không ai sẽ chen ngang hoặc nghe lén hai người.

- Cậu chuẩn bị xong hết chưa? – Aimi hỏi.

- Sắp. Nếu như cậu không cắt ngang việc chuẩn bị của tớ.

- Cậu đâu có chuẩn bị gì đâu. Cậu đang mãi ngắm lá phong kia.

Sayuri khẽ cau mày.

- Cậu nghĩ tớ không biết chắc? Gió thì đi đâu cũng có, không nói dối được “chúng” đâu!

- Được rồi! Vậy cậu lên chuẩn bị cùng tớ được chứ?

Aimi cười, gạt đầu đồng ý cái rụp. Hai cô gái dắt tay nhau lên phòng chuẩn bị đồ cho chuyến đi xa của họ.

...

Ánh sáng ban mai báo hiệu ngày mới bắt đầu, nhưng nếu bạn hiểu theo các cửa của tôi đó chính là sự khởi đầu ột cơn ác mộng mới. “Năm giờ ba mươi phút sáng ngày a/b tập trung ở đại sảnh. Sáu giờ bắt đầu tập luyện ở sân Anfield”. Thay vì là một lời thông báo, với tôi những câu chữ ghi trong thời gian biểu ngày hôm nay trên điện thoại tôi như một bản án tù chung thân vậy. Nếu là tử hình thì đã tốt, “chết” cái xong luôn đằng này lại là chung thân, phải chịu dần vặt, đau khổ cho tới khi chết. Dù không muốn “nhận án” nhưng tôi là một “tội phạm” dù không muốn cũng phải nhận nó thôi. Tôi miễn cưỡng bước ra khỏi giường tiến về phía phòng tắm.

Nhìn mặt mọi người tôi có thể thấy mình không phải là người duy nhất cảm thấy bất mãn về việc dậy sớm tập luyện. Thầy Minh xuất đã đợi sẵn chúng tôi ở đại sảnh có lẽ cũng khá lâu vì giờ tập trung là năm rưỡi mà giờ đã là sáu giờ kém mười lăm rồi, chưa kể thầy có thói quen đến sớm bao mươi phút trước giờ hẹn. Thầy không có vẻ gì làm vui vẻ khi thấy chúng tôi, đây là tôi không muốn nói là giận dữ. Nhưng đây là chuyện quá bình thường, mọi người trong đội đều là chuyên gia đến muộn. Với họ nếu bạn bảo giờ hẹn là sáu giờ thì họ sẽ xuất hiện lúc sáu giờ mười lăm phút là sớm nhất. Tôi mới vào đội chưa được hai tháng nhưng cũng đã quen với kiểu giờ cao su này rồi, tôi có thêm thời gian để ngủ nên chuyện làm quen với “phong tục” này thật sự làm tôi thấy thích thú. Ngay sau khi tất cả mọi người đã xếp hàng ngay ngắn thầy Minh cho chúng tôi “cái nhìn” các-em-giỏi-lắm-chuẩn-bị-chịu-phạt-chạy-mười-vòng-đi. Không lãng phí thêm thời gian nữa thầy vội vàng dẫn chúng tôi ra xe lên đường tới sân vận động. Khi tôi đi một vòng quanh Liverpool suốt mấy giờ đồng hồ ngày hôm qua không khiến tôi cảm thấy chán nản, mà chỉ đi xe từ khách sạn tới Anfield khiến tôi kiệt sức. Cái bị vất kiệt sức ở đây không phải là cơ thể của tôi mà là tinh thần. Trên xe mọi người liên tục bàn tán này nọ về tôi, dĩ nhiên có những tin đồn thất thiệt nhưng có vài phần “thất thiệt” lại đúng. Nhưng đó không phải là cái khiến tôi cảm thấy kiệt quệ, nguyên do chính là khi họ suy đoán về ba mẹ tôi, tôi đã suýt mất bình tĩnh nhưng rồi lý trí đã chiến thắng cảm xúc. Nếu nói là tôi không giận thì là nói dối nhưng tôi cũng không thể trách cái bản tính Bà Tám của những cô gái mới lớn được.

Khi xuống xe tôi theo đội vào phòng thay đồ, chúng tôi có mặt ở trên sân lúc sáu giờ hai mươi phút. Vì hôm nay chỉ đội nữ tập luyện nên tôi nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn mọi khi nhưng tôi đã lầm. Sau mười phút đứng đợi, đúng sáu giờ rưỡi tất cả chúng tôi đã hết sức ngạc nhiên, có vài người thì suýt ngất khi nhìn thấy đội Liverpool F.C đi vào sân. Cả lũ con gái háo hức lắm tiền cứ hò hét lấy được, cái tai của tôi bị tra tấn tới mức muốn nổ màng nhĩ. Thầy Minh đã mất một lúc mới khiến cả đội im lặng lại được để thầy phổ biến nội dung tập luyện.

- Hôm nay thầy sẽ giới thiệu với các em những HLV riêng của các em - thầy quay lại nhìn về phía những cầu thủ đội Liverpool F.C - mỗi người bọn họ sẽ chọn một người trong số các em...- thầy dừng lại xem xét “tình hình” rồi nói tiếp - để huấn luyện đặc biệt.

-AAAAAAAÁ...

Thật không lịch sự chút nào khi la hét trước mặt những HLV-đặc-biệt. Dù tôi rất hồi hộp và mong mỗi muốn biết ai sẽ chọn mình nhưng tôi sẽ cố kiềm chế để rồi có những ấn tượng không tốt trong mắt họ. Tôi đưa mắt nhìn một hàng những HLV-đặc biệt thì mới bất chợt nhận ra, sẽ có người không được tham gia huấn luyện vì có nhiều cầu thủ trong đội Liverpool F.C không tham gia. Nghĩ tới đây tôi có hơi lo sợ vì sẽ bị loại khỏi đội A.

Thầy Minh giận dữ thấy rõ nhưng thầy cố gắng kiềm chế không nổi óa.

- LAM ANH! Em sẽ không được đưa vào danh sách những thành viên được lựa chọn. Ra ghế dự bị ngồi! - thầy chỉ ngón tay về phía dãy ghế ngồi.

- Nhưng em...- Lam Anh không dám nói gì thêm sau khi thầy Minh nhìn con bé bằng ánh nhìn lý-do-với-thầy-thì-phạt-nặng-hơn.

- Dung! Em theo Lam Anh...Tú! Mai Chi...- thầy lần lượt gọi tên những ai mất-trật-tự-nên-không-xứng-đáng được huấn luyện đặc biệt.

Thầy nhìn lại đội hình của đội một lượt xem đã “rũ bỏ” hết những “kẻ tội đồ” ra hết chưa rồi tuyên bố.

- Những ai hôm nay bị thầy lược ra khỏi buổi huấn luyện sáng ngày hôm nay sẽ bị chuyển sang đội B (không được huấn luyện đặc biệt).

Nói rồi thầy quay sang HLV trưởng đội Liverpool F.C.

- Còn lại giao cho ông hết đó - tiếng anh của thầy không phải chuẩn của chuẩn mực nhưng còn hơn kiểu nửa nạc nửa mỡ của mấy-đứa-không-xúng-đáng-ngồi-đằng-kia.

- Tôi sẽ không lãng phí thời gian của các em. Các cầu thủ của tôi sẽ đưa ra quyết định theo vị trí của các em và ấn tượng đầu tiên. Chúng ta bắt đầu nào - vị HLV phổ biến rất-ngắn-gọn.

...

Có vẻ như tôi đã không gây ấn tượng tốt với ai nên tới giờ vẫn chưa ai chọn tôi, trong khi hơn 3/4 đội đã được chọn hết. Tôi không muốn LẠI là người bị chọn cuối cùng. Nhưng có vẻ như hôm nay là ngày may mắn của tôi.

- Hey! Cô bé đi lạc (The lost girl) lại đây - Chris Albot chọn tôi.

Và buổi huấn luyện đặc biệt bắt đầu.

Sau khi khởi động Chris đề nghị đấu one-on-one tôi thật sự vui mừng khôn tả khi nghe anh ta nói vậy. Nhưng niềm vui nhỏ bé đó đã bị vùi dập chỉ sau 45 phút đấu với anh ta. 10-2 là tỉ số thua đậm nhất mà trong lịch sử đấu one-on-one của tôi. Dù không muốn công nhận nhưng tôi chắc chắn anh ta đã nường tay với tôi nhiều.

Hai chân tôi mỗi nhừ,tôi để hai tay chống đầu gối, thở hồng hộc. Như thế còn chưa đủ đen đủi thì cái chun của tôi đứt ra, sao đúng lúc vậy trời. Mái tóc dài của tôi bung ra lòa xòa trước mặt, nếu không phải vì những-chuyện-khách-quan tôi đã cắt phẳng mái tóc mình đi rồi. Tôi cố gắng đứng thẳng dù cái lưng phản đối kịch liệt. Tôi chỉ định nói mấy câu như “tôi ra đằng kia một lát” nhưng đến mấy chữ cơ bản như a, b, c tôi cũng không thể nhớ được làm sao mà nói được câu xin cáo lui “phức tạp” đó. Tất cả chỉ đều tại cái đôi mắt nhìn tôi chằm chằm của anh ta, đôi mắt xanh đẹp mê hồn chết tiệt đó. Tôi đã qua nhiều “cửa ải” mỹ nam nhưng có lẽ ở cửa ải này sẽ khó khăn hơn một chút, chỉ một chút thôi. Không nói không rằng tôi quay lưng về phía Chris Albot, chạy lại chỗ thầy Minh để xin thầy cái chun cột tóc. Thầy không nói gì với tôi chỉ lắc đầu vài cái, tôi cảm thấy mình thật xui xẻo mà.

-Nè! Lấy của tôi mà dùng! - Hoa chìa cái dây cột tóc màu tím tím ra cho tôi.

- Bạn còn đang dùng nó mà

- Nah. Tóc mình ngắn một mẩu thế này - Hoa đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc bob ngắn của cổ - mình không có buộc tóc cũng chẳng sao nhưng bạn thì ...sẽ là vấn đề đó.

Tôi không chần chừ, nhận lấy cái dây và nhanh chóng buộc lại tóc của mình.

-Cám ơn bạn - tôi nói rất thật long

- Không có chi - Hoa cười. Vẫy tay chào tôi rồi chạy đi luyện tập.

-Chúng ta tập chuyển bóng - Chris Albot đề nghị nội dung luyện tập tiếp theo.

-Aaaà...cái đó thì...tôi đỡ lắm - nói ra thì hơi ngượng nhưng đúng là thế.

- Cô có thể đấu one-on-one với tôi và đá vào được 2 bàn mà không thể đá chuyển đơn giản sao?! Tôi nghi lắm - Anh ta nghĩ chỉ sau một trận một chọi một mà anh ta hiểu tôi chắc.

Trước ngày hôm nay Chris Albot là một trong số những cầu thủ trong danh sách những người tôi chấm điểm 10/10 thì sau hôm nay chắc anh ta chỉ còn 6/10 thôi.

- Một trận một chọi một không nói lên điều gì hết đâu! - tôi khẳng định một cách chắc nịch.

- Một chọi một VỚI TÔI thì tôi nghĩ là có đấy! - anh ta cũng chẳng chịu thua.

- Anh cao ngạo quá đấy!

- Tôi thế nào thì đã sao? Cô bé muốn tôi phải xử xử như thế nào mới phải?
- Anh nên... - tôi chưa cãi được gì thêm thì đã bị những tiếng xì xầm bàn tán làm cho im lặng - thôi tôi chịu anh đó, anh hãy chọn ai đó khác mà huấn luyện! - tôi lại đầu hàng, như mọi khi.
- Tôi mới kịp quay mặt đi anh ta đã đặt một tay lên vai tôi giữ lại. Bị cánh tay chắc nịch đó ngăn lại bảo làm sao tôi di chuyển được chứ. Anh ta dùng lực xoay người tôi lại, mặt đối mặt với anh ta.
- Lúc nào cô cũng chịu thua vậy sao? - Anh ta nhú mày nhìn tôi.
- Rõ ràng vậy sao? - tôi nói cho có lệ.
- Trên trán cô có viết một chữ QUITER (kẻ bỏ cuộc) to đùng kia kìa! - anh ta ghõ nhẹ lên trán tôi.
- Thì đã sao nào. Tôi cần lo sao - tôi định ôm trán toan bỏ đi nhưng lại bị ngăn lại. Lần này anh ta đưa chân ra ngăn bước chân của tôi.
- Quay lại tập luyện đi. Tôi không giống như HLV Minh đâu. Không đời nào tôi để cô bỏ cuộc dễ dàng như vậy! - anh ta nói rất nghiêm túc.
- Chris Albot đá trái bóng qua cho tôi, vì chỉ là ở cự ly gần nên tôi dễ dàng đỡ được, đấy là chưa nói cú đá rất nhẹ. Cứ như vậy dần dần mức độ khó tăng lên, Chris bắt đầu chạy và thực hiện những pha chuyển bóng phức tạp hơn, và những lần đó tôi đều đỡ trượt. Vì mãi chạy-theo-trái-bóng nên sự nản chí của tôi thể hiện ra mặt lúc nào không hay. Thấy tôi có vẻ nản lòng, Chris tạm dừng việc luyện tập lại, kêu tôi qua một góc nói chuyện. Lệnh của HLV là lệnh trời khi ở trên sân cỏ, nên dĩ nhiên tôi tuân theo lời anh nói rồi.
- Cô không cố gắng đỡ những đường chuyền đơn giản đó! Hay tại tôi cho cô tập dễ dàng quá?
- Tôi im lặng không nói.
- Tốt hơn hết cô nên trả lời tôi đi cô bé! Bây giờ tôi là HLV, cô là học trò. Phải biết trên dưới chứ!
- Tôi không tin tưởng anh...- càng về sau giọng tôi càng nhỏ tới nỗi cả tôi cũng không nghe được.
- cái gì cơ?
- Tôi không tin tưởng anh được chưa? - lần này tôi nói to và rõ ràng hơn. Có lẽ là “hơi” to quá.

3. Chương 3

Tôi không biết làm gì hơn ngoài cúi đầu như một đứa trẻ vừa mắc lỗi vậy. Lúc này đây tôi chỉ muốn chui xuống một hòn đá để trốn, thậm chí sống nốt phần đời còn lại dưới đó cũng được luôn.

- Hê hê! Mọi người nhìn gì vậy? Trên khán đài làm gì có ai đâu. Mau quay lại tập luyện đi - Chris đánh trống lảng. Và điều đó đã có tác dụng gần như ngay lập tức.
- Nếu đó là vấn đề lòng tin thì cô phải học cách tin người khác thôi - giọng anh ta nói với tôi rất ấm áp, trăn thành. Tôi biết ơn điều đó nhưng nói thì dễ nhưng để làm được thì khó lắm.
- Tôi...tôi phải làm gì? - tôi băn khoăn không biết anh ta nghĩ gì nữa.
- Không phải cô mà là tôi phải làm gì - anh ta nói như đang giỡn với tôi vậy.
- Nhưng anh nói tôi phải...- tôi bất mãn ngẩng đầu lên toan cãi lại thì tôi lại đổi ý, không cãi nữa.
- Nói cô phải học cách tin người khác chứ gì? Cô bé hiểu đúng mà sai ý tôi rồi! - anh ta cười gian mãnh.
- Tôi hiểu sai hay anh nói sai? - tôi khó chịu trả lời.
- Cô bé muốn tin người ta thì người ta cũng phải cho cô bé lý do để tin chứ! Ngốc vậy!
- Vậy thì anh tính làm gì? - tôi rướn một bên lông mày lên, hai tay khoanh trước ngực, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Hai phút. Ba phút... Năm phút trôi qua cũng không có động tĩnh gì từ Chris. Tôi cũng không rảnh đi chờ anh ta nghĩ nên đề nghị.

- Thế này đi, anh cứ nghĩ đi. Tôi sẽ xin về theo nhóm bị phạt ban này. Hẹn hôm khác! - Tôi quay người đi, đưa tay ra vẫy chào tạm biệt thì bị anh ta giữ chặt vai phải.

- Nếu cô muốn về thì tôi sẽ cùng về - Anh ta nói rất nghiêm túc.

- Tôi không cần. Tôi tự biết đường về khách sạn rồi. Nhưng cũng cảm ơn lòng tốt của anh - Tôi cố gắng nói một cách “lịch sự” hết mức có thể.

- Cô bé nói mĩa tôi thế nào cũng được nhưng tôi HLV của cô nên tôi phải biết chăm lo cho học trò của mình!

- dứt lời anh ta xoay người tôi 180 độ rồi nắm chặt hai vai tôi, đẩy tôi đi tới phía thầy Minh và vị HLV kia.

- Hôm nay tôi sẽ đưa Khánh đi học bài huấn luyện đặc biệt riêng nên xin phép hai thầy. Chúng tôi đi trước!

Anh ta đợi hai cái gạt đầu của hai người rồi lại đẩy tôi đi xềnh xệch. Khi đi xuống mấy bậc cầu thang tôi đã suýt té nhưng biết không đẩy tay anh ta ra lúc đó vì nếu làm thế tôi sẽ té thật luôn. Ngay sau khi bước xuống bậc thang cuối cùng tôi gạt hai tay anh ta ra, nắn nắn bóp bóp hai bả vai bị kẻ tàn nhẫn hành hạ đến đau nhức như vừa vác kiệu vậy. Mặc tôi muốn sao thì sao, anh ta bước lên trước đi dọc theo hành lang dẫn tới phòng thay đồ. Tôi lẻo đẻo theo sau anh ta nhưng đó là vì tôi không muốn lạc thôi. Ở chỗ này chẳng thấy biển chỉ dẫn nào hết. Khi đã tới trước phòng thay đồ anh ta dừng lại.

- Nghe tôi dặn dò đây - tôi có muốn không nghe cũng không được mà - Vào tắm tấp thay đồ đi rồi gặp tôi ở đây trong vòng hai mươi phút nữa! - nghe anh ta nói như là ra lệnh hơn là dặn dò.

- Sao cũng được. - tùy anh ta muốn ra sao cũng được miễn là tôi phải tập chung với mọi người trên kia là ok.

Khoảng 20 phút sau.

Sau khi tắm rửa thay đồ tôi cảm thấy thoải mái hẳn, như vừa được hồi sinh vậy. Khi tôi định ra hành lang đợi Chris thì anh ta đã đứng đó đợi tôi tự bao giờ. Anh ta nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân và tôi cũng làm điều tương tự với anh ta. Phong cách ăn mặc của anh ta không có gì đặc biệt, chỉ đơn giản là một chiếc áo phông trơn màu xanh, áo jacket da màu đen, quần bò ống rộng, giày thể thao. Dù anh ta có mặc vô những bộ quần áo rộng thùng thình đó thì cũng không thể che giấu nổi vóc dáng săn chắc, khỏe mạnh đó của anh ta.

” Khoan đã! Tôi đang nghĩ gì vậy? Không được, tôi không được để bị thu hút bởi anh ta được! Đừng quên mày là ai còn anh ta là ai. Không bao giờ có chuyện đó đâu!!!”-tôi tự nhủ trong lòng.

Tôi đã suy nghĩ linh tinh chỉ sau chưa đầy 2 tiếng tiếp xúc với anh ta sao? Không. Đó chỉ là chút hiếu kỳ tuổi mới lớn thôi!

- Cô bé...cá tính ghê! - anh ta lưỡng lự một lát mới nói được hai từ “cá tính” đó.

- Tôi sẽ không nhận xét gì về quần áo hay phong cách của anh nên đừng có chọc tôi - tôi cầu nhàu.

Không muốn nấn ná ở chỗ đó lâu, tôi đi theo chỉ dẫn đến lối ra.

- Tôi không có chọc cô - Anh ta cười bồn chột.

- Ồ vậy sao? Thế cho tôi xin lỗi anh nha - tôi mĩa mai anh ta và có lẽ cả chính mình.

Bước chân của tôi mỗi lúc một nhanh. Nhưng với Chris Albot thì chuyện đuổi kịp tôi dễ như đi bộ trong công viên vậy. Thế là tôi với anh ta đi song song nhau.

- Tôi nói thật đó. Sao cô dễ tự ái vậy?

Tôi không trả lời.

Anh ta dừng lại nói với theo tôi.

- Cô đang đi nhầm đường đó, rẽ lối này mà!

Tôi dừng lại, thấy ngượng vô cùng. Cái bệnh mù phương hướng của tôi hay tái phát khi ở trong những trường hợp khó xử như thế này đây. Hít một hơi thật sâu, tôi quay lại chỗ Chris, rẽ vào lối anh ta đã chỉ tôi biết. Lần này tôi để anh ta đi trước còn tôi lèo đèo theo sau. Khi ra khỏi sân Anfield tôi mới thấy bản khoăn về mục đích của Chris khi bảo tôi ra ngoài.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy?
- Sao? sợ tôi bắt cóc cô sao?
- Từ bé ba mẹ dạy tôi không được đi với người lạ!
- Tôi đâu phải người lạ! - Anh ta khẳng định chắc nịch.
- Tôi biết anh chưa đầy hai tiếng.
- Vậy thì cô bé sẽ cứ phải tin tôi thôi.

Dù những câu anh ta nói không có câu nào có tính thuyết phục nhưng tôi vẫn tin anh ta. Hoặc có thể là tôi không sợ anh ta. Nếu anh ta bắt cóc tôi thật thì...tôi không dám nghĩ đến chuyện đó.

- Được rồi! - tôi giơ hai tay lên “đầu hàng”
- Tuyệt! Đợi ở đây một lát - nói rồi anh ta chạy vội đi đâu đó.
- Ấy đợi đã! Tôi chỉ có đủ tiền xe bus hai chuyến thôi đó! Đi đâu gần thôi! - tôi nói với theo.

Anh ta không đáp nhưng tôi nghe tiếng anh ta cười rất to. Chỉ vài phút sau tôi đã thấy bóng một chiếc Ford GT90 màu bạc bóng loáng từ chỗ quành mà Chris vừa chạy vô. Chiếc xe dừng trước mặt tôi, cửa kính cửa xe được kéo xuống, Chris rướn người mở cánh cửa xe cho tôi.

- Lên xe đi! - câu nói đó của anh ta nghe giống mệnh lệnh hơn là một lời mời.

Tôi có hơi ngại ngần một chút nhưng vẫn lên xe. Khi cái cửa xe đóng lại tôi biết lúc đó đã là quá muộn để đổi ý rồi.

- Thắt dây an toàn vào!

Tôi như một đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời, làm theo đúng những gì anh ta bảo.

- Đi đâu? - không cần phải người tinh ý cũng có thể đọc được sự khó chịu trong giọng nói của tôi.
- Lễ phép chút đi không tôi đuổi cô bé ra bây giờ!
- Được thôi! Tạm biệt!

Tôi với tay đẩy cánh cửa xe thì nghe tiếng “cạch”. Anh ta khóa cửa xe lại. Chris Albot khóa tôi trong xe của anh. Tôi không biết nên cảm thấy sợ hay may mắn nữa đây? Tôi quay sang gương Chris, anh ta không có để tâm tới việc đó. Hai tay anh ta quay vòng cái vô lăng và chiếc xe bắt đầu chuyển bánh.

- Tới nhà tôi! - Anh ta nói giọng thần nhiên.
- Nhà anh á? - tôi sốc toàn tập - Không, không, dừng xe lại! Mở cửa ra coi - tôi ra sức đẩy cửa xe nhưng vô ích (dĩ nhiên rồi)

Khi tôi định với tay nhấn nút mở khóa thì bị anh ta gạt tay ra.

- Nếu không muốn gây tai nạn giao thông thì hãy là một cô bé ngoan ngoãn. Ngồi yên đó. Để tôi tập trung lái xe!
- Tôi có cách nào để anh đổi ý không? - nói cách khác ” Anh đổi ý đi!”
- Tôi quyết định rồi! - giọng anh ta cương quyết.
- Đúng là sinh ra trong gia đình quyền quý có khác! - tôi bỏ cuộc - Ra dáng bề trên ghê!
- Tôi sẽ coi như mình không nghe thấy câu đó.
- Tôi nói to cho anh nghe đó!!! Nghe rõ chưa? - tôi hét toáng lên.

Anh ta không thèm trả lời tôi, chăm chú lái xe. Đến nước này rồi tôi chắc mình được phép nghĩ linh tinh rồi đó. Có lẽ anh ta thích tôi chẳng?

“Ngốc quá! Chris Albot dễ dãi tới mức thích một cô bé mới quen biết chưa được hai tiếng sao?! Tỉnh dậy đi!” - cái giọng nói đó lại vang lên trong đầu tôi. Tôi lắc đầu lia lịa như thể làm thế có thể rũ bỏ hết những suy nghĩ không đâu vậy. Đưa tầm mắt ra ngoài tấm kính, tôi ngắm đường phố mãi cho tới khi ngủ thiếp đi.

...

Trong giấc mơ nhạt nhòa Khánh nhìn thấy những bóng người vận quần áo của những samurai Nhật Bản đang luyện tập đấu kiếm. Bọn họ có ba người, hai trong số đó có hai người gái, Khánh biết họ, cô ước gì mình đã không biết. Sayuri, Aimi và Akira. Khánh “đọc” tên của cả ba người trong đầu dù biết rõ đó thậm chí còn không phải những cái tên thật của họ.

Những đường kiếm điêu luyện mà cả ba cùng thực hiện khiến Khánh như muốn nhập cuộc. Khánh không thể rời mắt ra khỏi cô gái tên Sayuri, không phải vì kỹ thuật dùng kiếm của cô mà là vì nhan sắc lộng lẫy quen thuộc đó. Mái tóc màu nâu sẫm gần như ngả sang đen dài tới khuỷu tay được cột đuôi ngựa gọn gàng. Cặp mắt nâu đen sâu thẳm phía trên hai gò má xinh đẹp, hồng hào và đôi môi đầy đặn đang khẽ mỉm cười.

Sayuri đang cười. Cô ấy đang cười với Khánh. Lúc đó Khánh mới chợt nhận ra rằng Sayuri đang nhìn cô, cười thương cảm. “Tôi trông đáng thương lắm sao?” - Khánh tự hỏi chính mình. Sayuri tiến một bước, Khánh lùi lại một bước. Sayuri tiến hai bước, Khánh lùi lại hai bước... Cái ý định bỏ chạy thật xa của Khánh đã bị ngăn lại bởi một lớp từ trường bao quanh, trói chặt lấy cơ thể cô. “ Là Sayuri”- Khánh khẳng định. Sayuri bước mỗi lúc một gần hơn tới chỗ Khánh, nỗi sợ hãi trào dâng lên trong lòng, Khánh muốn thét lên kêu cứu nhưng cổ họng cô cơ cứng, khô khốc. Nó không thể phát ra bất cứ âm thanh nào cả.

4. Chương 4

Cộp.

Cái đầu đáng thương của tôi bị đập vô tấm kính xe, đau điếng.

- Anh làm gì mà phanh gấp vậy?
- Tôi cố tình đó! Tỉnh ngủ chưa?
- Đúng là xấu tính mà! - tôi lẩm bẩm.
- Xuống xe đi.

Nói rồi anh ta đẩy cửa xe bước ra. Mặc tôi còn đang choáng váng sau cú va đập ban nãy. Người đầu vừa xấu tính, vừa cao ngạo. Tôi cũng mau chóng bước ra khỏi xe. Lúc ở sân Anfield tôi bị choáng ngợp bởi siêu xe của anh anh ta, còn bây giờ thì bị lóa mắt bởi tòa lâu đài lộng lẫy mà anh ta gọi là nhà. Quả không hổ danh dòng tộc Albot, một trong những dòng tộc lâu đời nhất nước Anh.

- Nếu không phải tôi biết về thân thế của anh, có lẽ tôi sẽ nghĩ anh là hoàng tử William xứ Wales mất!
- Vui tính lắm!
- Công tước cơ đấy!
- Cha tôi không liên quan đến tôi! Đi theo tôi!

Anh ta dẫn tôi đi vòng sang qua bên trái tòa nhà trước, đi qua vườn hoa hồng đủ màu sắc rồi tới một sân bóng rổ. Ở trên sân lúc này có hai thanh niên trẻ đang chơi bóng. Chris ra dấu tay bảo tôi đứng đây chờ anh ta. Tôi nào biết làm gì khác khi đang làm khách chứ, anh ta qua nói vài câu với hai thanh niên kia rồi vẫy tay gọi tôi qua đó.

- Khánh. Đây là Wave và James. James. Wave đây là Khánh.
- Hân hạnh được gặp cô - James đưa tay ra ý muốn bắt tay làm quen với tôi. Cả Wave cũng thế.
- Hân hạnh - tôi bắt tay làm quen với hai người họ.

James Worthington, con trai công tước Worthington, lập trình viên tài ba 24 tuổi. James và anh trai, Marvin Worthington 30 tuổi, đã xây dựng nên một công ty game nổi tiếng. James là một lập trình viên giỏi, anh ta còn có sở trường thiết kế game và các chương trình, Marvin thì có óc làm ăn. Sự kết hợp ăn ý của cả hai đã làm nên một sự nghiệp đồ sộ dù tuổi đời còn rất trẻ.

Wave Sanchez, tiền vệ trẻ của Liverpool F.C. Xuất thân từ một người bình thường nhưng có tình yêu đặc biệt với trái bóng từ nhỏ, anh tham gia không ít những giải bóng thời đi học. Năm thứ hai đại học, Wave được HLV đội Liverpool phát hiện khi đang tham gia giải bóng đá đại học. Anh được coi là một ngôi sao sáng giá từ khi còn chân ướt chân ráo khi mới bắt đầu đá chuyên nghiệp. Nếu Lam Anh, Tú và những người khác mà biết Wave đã bỏ rơi họ để chơi bóng rổ thì thế nào nhỉ? Nếu tôi là họ, tôi sẽ tự biết mình biết người và chịu an phận thay vì oán hận “sự bất công”.

Những thông tin mà tôi đọc được từ mấy tờ báo lá cải khi ăn không ngồi rồi không ngờ có ngày lại trở nên “hữu ích”.

- Chris cậu đưa một cô gái về nhà! Có ý gì không vậy? Mà sao không chọn cô nào có cái tên dễ nghe hơn? - Wave cầu nhàu.

- Không có ý gì cả. Cô bé này là học trò của tôi trong chương trình huấn luyện đặc biệt.

- Cái chương trình đó thật ngớ ngẩn. Mà học trò thì sao lại dẫn về nhà? Lẽ ra phải dạy học ở “trường” chứ!

- Tôi sẽ “dạy” theo cách của tôi. Cậu cầu nhàu ít thôi Wave! Ném tôi quả bóng.

Wave ném trái bóng màu cam qua cho Chris. Dù là một cầu thủ bóng đá nhưng có vẻ như Chris cũng rất khá môn bóng rổ này. Anh ta chạy dẫn bóng qua đầu sân bên kia rồi ném trái-bóng- ba -điểm một cách dễ dàng. Trái bóng lăn về phía tôi nên tôi đón lấy nó, làm vài lần nhồi bóng trước khi xoay nó trên đầu ngón trỏ. Đã lâu rồi không chơi bóng rổ, có thể kỹ năng của tôi đã sa sút đi ít nhiều nhưng những mảnh nhỏ “đùa” với trái bóng thì vẫn còn tốt chán.

- Có vẻ như cô biết chơi bóng rổ? - James ngạc nhiên hỏi.

- Một chút thôi - tôi cười gượng gạo.

- Tôi sẽ đánh giá cái “một chút” đó của cô - Wave nói.

Nhanh như chớp Wave cướp trái bóng trên tay tôi rồi chạy về phía sân Chris đang đứng. Tư thế sẵn sàng của anh ta nói lên tất cả. Wave hát đầu ra hiệu cho tôi và James vào vị trí. Tôi vẫn còn đang phân vân không biết có nên đấu hay không thì James quay sang nhìn tôi cười,nói :

- Anh ta sẽ không dừng lại cho tới khi cô đấu với cậu ta đâu. Nếu cô lo ngại về họ thì hãy cứ để đẩy tôi lo cho. Cô chỉ việc chặn một trong hai người thôi. - James nói với vẻ đầy tự tin.

” Người Anh thường hay cao ngạo vậy sao?” - Tôi nghĩ.

- Được rồi. Đấu thì đấu! - Tôi tuyên bố một cách “hùng hồn”.

...

- Tôi chịu thua! - Wave giơ hai tay lên đầu hàng - hai người thắng rồi - anh ta nói ra được những lời lẽ đó một cách khó khăn qua những nhịp thở dốc.

- Sao cô bé chơi bóng rổ cừ vậy? - Chris không thể dấu được cái vẻ mặt ngạc nhiên tột độ của anh ta.

- Anh đâu có hỏi tôi biết chơi gì ngoài bóng đá ra đâu. Đừng ngạc nhiên vậy “thầy” ạ!

- Hôm nay thế chắc là đủ rồi phải không?! Tôi nghĩ chúng ta nghỉ ở đây thôi! Hơn 11 giờ rồi chứ bộ.

James nói đúng. Dù người thắng là tôi và James nhưng cả bốn người chúng tôi đều đã kiệt sức hoàn toàn sau mấy trận đấu vừa rồi. Tôi tự biết cũng là lúc phải ra về. Từ đây về khách sạn chắc cũng mất “một lúc” nên tôi không chân chừ thêm nữa.

- Mọi người ở đây. Tôi xin phép về trước!

- Tôi sẽ đưa tôi về - Chris ” đề nghị”.

Tôi còn chưa kịp nói gì thì đã bị lôi xềnh xệch ra phía cổng chính. Cả James và Wave đều ngạc nhiên với phản ứng bất ngờ đó của Chris. Hai người họ vẫy tay chào tôi khi tôi quay lại cúi đầu chào họ. Cánh tay trái của tôi sau ngày hôm nay chắc sẽ đau điếng mấy hôm. Tất cả tại Chris, anh ta hết nắm vai đẩy, bây giờ lại cầm chặt cái cổ tay kéo. Nhưng ít ra khi ra xe, anh ta đã rất ra dáng một quý ông khi mở cửa cho tôi.

- Cô bé hợp tác chơi bóng rổ với James được sao không thể chơi bóng đá với tôi được? - nghe giọng anh ta có vẻ khó chịu.

- Cái đó...tôi không biết!

Anh ta không nói gì, chỉ im lặng lái xe. Tôi cũng không để tâm lắm về chuyện anh ta nghĩ gì, dù sao thì tất cả những gì tôi muốn bây giờ là về phòng khách sạn của mình, ăn trưa và ngủ. Không biết đã bao nhiêu phút trôi qua Chris lên tiếng phá vỡ không gian im lặng.

- Sẽ mất một lúc. Bé con ngủ chút đi!

- Tôi không phải bé con gì hết.

Tôi ngáp một cái. Đúng là tôi đang rất mệt và thèm ngủ.

- Chúc ngủ ngon! - tôi nói.

Rồi tôi chìm vào trong một giấc ngủ sâu.

...

- Sayuri! Con yêu!

Giọng nói nồng ấm của người mẹ âu yếm ôm đứa con của bà.

Từ đằng xa, một cô bé xinh xắn trong bộ kimono màu tím nhạt với hoa hình những bông hoa anh đào chạy lại, sà vào trong vòng tay của người mẹ.

- Mẹ! - Cô bé gọi.

- Sayuri của mẹ lớn nhanh quá. Sinh nhật 6 tuổi này bé yêu của mẹ muốn gì?

- Con muốn...ngắm lá phong đỏ!

- Không được! Bây giờ là mùa hạ, chưa có lá phong đỏ đâu. Sayuri chọn món quà khác đi.

Sayuri im lặng suy nghĩ món quà mà cô bé muốn. Rồi đôi mắt nai to tròn ngây thơ của bé dừng lại nơi hai thanh kiếm mẹ bé đặt ở một bên hông. Bé Sayuri cười thật tươi với mẹ rồi trả lời.

- Con muốn kiếm của mẹ.

- Kiếm...- người mẹ ngạc nhiên trước câu trả lời của bé - sao con lại muốn kiếm của mẹ? - người mẹ hỏi.

- Con muốn dùng nó bảo vệ mẹ, ba và mọi người.

Người mẹ cười mãn nguyện trước câu trả lời thơ ngây của đứa con nhỏ của bà.

Năm đó Sayuri nhận được một thanh kiếm gỗ làm quà sinh nhật.

Một năm sau, khi đang hấp hối trên giường bệnh. Người mẹ cho gọi Sayuri tới bên. Bà giao hai cây kiếm của mình cho Sayuri, cô bé còn quá nhỏ, cô bé thậm chí không thể cầm vững hai thanh kiếm đó. Nụ cười hiền hậu một lần nữa hiện lên trên đôi môi yêu kiều của người mẹ.

- Cầm lấy chúng và...bảo vệ mọi người!

Và đó là những lời nói cuối cùng của Himeko Natsuki.

...

Chris cho tôi xuống gần một cái ngõ vắng cách khách sạn Rose mười phút đi bộ. Anh ta cố giải thích là vì không muốn gây sự chú ý nhưng dù anh ta không nói tôi vẫn sẽ hiểu. Làm người nổi tiếng khổ thật đó, luôn lo lắng dính phải scandal, báo lá cải chẳng nhượng bộ cho bất cứ "celeb" nào hết. Tôi tự lấy làm may mắn

khi mình không phải sống cuộc sống luôn phải lo sợ sự rình rập của mấy tên săn ảnh. Cả ngày hôm nay từ lúc gặp Chris tới bây giờ, tôi chả có suy nghĩ gì tích cực về anh ta cả có lẽ việc thương cảm cho cuộc sống bị “săn đuổi” của anh ta là cái “tích cực” nhất rồi.

Khi về tới khách sạn thì đồng hồ cũng đã điểm 12 giờ 50. Tôi không dùng bữa ở nhà hàng trực thuộc khách sạn mà nhanh chóng lên phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi. Cảm giác mồ hôi nhớp nháp trên làn da được nước rửa trôi đi thật là sảng khoái. Tôi cứ từ từ hưởng thụ cái cảm giác nước đổ như thác nước. Tắt vòi nước, tôi quấn khăn lên đầu để giữ tóc và thay bộ đồ mới. Khi đứng trước cái gương cỡ lớn ở phòng tắm, tôi nhìn kĩ bản thân mình. Ba tôi từng nói rằng tôi giống mẹ, nét đẹp châu Á của mẹ in đậm trên từng đường nét trên gương mặt tôi, còn “cái đẹp” duy nhất tôi thừa hưởng từ cha là đôi mắt nâu nhạt. Dù ba tôi nói vậy nhưng những gì tôi thấy đâu phải có vậy.

Sẩy thật nhanh mái tóc cho khô tôi lên giường đánh một giấc. Ngày hôm nay tôi đã ngủ không ít nhưng cái “hoạt động” bổ ích này cần được tích cực tôi “phát huy” hơn nữa. Vậy nên tôi đánh một giấc ngủ từ lúc đó tới bữa tối mặc cho cái bụng đói meo biểu tình đòi ăn trưa.

Đã 4 ngày kể từ khi tôi tới Anh và từ đó tới giờ tôi thèm ngủ nhiều hơn bình thường. Nhưng nếu chỉ là ngủ thì sẽ chẳng có vấn đề gì nhưng nếu những giấc ngủ đó đi kèm với những giấc mơ phiền toái thì có là vấn đề. Có lẽ, chỉ “có lẽ” thôi, tôi biết nguyên do là gì. Cái điện thoại đặt ở đầu chốc cái tủ ở đầu giường cứ như mời gọi tôi, cầm nó lên và gọi. “Sự cán dỗ” phiền phức đó quả thật khó cưỡng lại, tôi với tay lấy điện thoại và quay số. Chỉ sau một tiếng tút thì đầu dây bên kia đã có người trả lời điện thoại.

- Khánh thân yêu! Sao lâu vậy? Mất tới tận 4 ngày để “thuyết phục” được cậu “nhớ” tụi này sao? - Giọng nữ thánh thót tới khó chịu của cô gái kia làm tôi chỉ muốn nổi cáu.

- Không tôi không nhớ “tiểu thư” tới vậy đâu và làm ơn tha cho cái đầu đáng thương của tôi đi - tôi cáu khỉnh đáp.

- Làm gì mà căng vậy? Chỉ là tớ nhớ cậu quá thôi mà! Mong một cú điện thoại tâm tình mà cũng không được sao? - Giọng điệu mỉa mai thấy rõ của “cô gái kia”.

- Tớ đã dặn trước là KHÔNG gọi điện công chuyện trong “kỳ nghỉ” này. Và không giở trò tại quái. Đặc biệt là với người ở cách xa cậu nửa vòng trái đất! - Tôi nói như hét vào điện thoại.

- Được rồi hạ hỏa tý đi. Nói tới chuyện quan trọng đây! - sự nghiêm nghị không biết từ đâu chui ra bỗng xuất hiện trong giọng nói của cô-gái-kia.

- Nói xem nào.

“Kỳ nghỉ” của tôi coi như tiêu tan, “công việc” lại tìm đến như thường lệ.

5. Chương 5

- Cho cô bé đó.

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy một cái hộp cơm đang “treo” lủng lẳng trước mặt. Theo phản xạ, tôi nhìn xung quanh xem liệu có phải Chris đưa nhầm người hay không, nhưng không có ai. Cả sân Anfield không một bóng người trừ tôi và Chris Albot, trên khán đài cũng không. Tôi do dự, không muốn nhận “món quà” của anh ta.

- Sao? Không nhận à? - nói cách khác ” Mau cầm lấy”.

Cái mệnh lệnh ẩn sau câu hỏi có ý trách cứ đó tôi hiểu gần như ngay lập tức. Nhất là khi nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của Chris tôi càng chắc chắn hơn. Tôi đưa hai tay đón lấy cái hộp inox vuông vắn.

- Vậy...tôi không khách sáo nữa...cám ơn!

Nhưng câu chữ rời rạc thoát ra khỏi khóe môi tôi một cách khó khăn. Thật là ngại khi nhận quà cáp của ai đó mà không biết báo đáp thế nào, nhưng anh ta đã mất công làm rồi mang tới đây rồi chẳng nhẽ tôi lại vô tình từ chối!

- Cảm ơn anh! - tôi nhắc lại, lần này rõ ràng và liền mạch.
- Cầm lấy rồi ăn. Bây giờ tôi đưa cô đi luyện bóng rổ.
- Cái gì?

Tôi cứ nghĩ hôm nay anh ta tốt bụng đột ngột nào ngờ anh ta tẩm bổ cho tôi để rồi vắt kiệt sức lực của người ta. Đúng là người tàn nhẫn mà! Tôi cố nuốt cục tức vào trong, cứ nghĩ tới việc là người cuối cùng của đội A còn tập luyện ở sân Anfield rồi bây giờ lại phải đi tập bóng rổ thật không công bằng. Nếu không phải vì cái biểu điểm của kỳ huấn luyện này thì có lẽ trong mơ tôi cũng không làm theo bất cứ việc gì anh ta bảo.

Tôi leo đèo theo sau những bước đi của anh ta, vừa đi vừa nhét từng miếng cơm lớn vào miệng. Khó để công nhận chuyện này nhưng cơm-anh-nấu ngon thật, ngon gấp 10 ngàn lần thậm họa bếp núc tôi đây. Cái hộp cơm đó nhanh chóng trống không chỉ sau 7 phút Chris đưa nó cho tôi tới khi ra tới khu để xe. Ánh mắt của Chris khi nhìn tôi chăm chăm với cái miệng ngậm đầy thức ăn kỳ lạ tới mức khó xử. Tôi quay đi và cố nuốt miếng cơm xuống cái dạ dày no căng.

- Cô ăn xong chưa?
- Rồi. Anh lấy xe đi.

Tôi xua tay cố gắng “đuổi” Chris đi trước khi tôi xả-hơi-qua-đăng-miệng. Sẽ thật xấu mặt nếu chuyện đó xảy ra. Anh ta có thể không hiểu ý nghĩa thật sự khi tôi xua đuổi anh ta đi nhưng ít nhất ta cũng chịu bỏ đi lấy xe.

Sau khi “tống khứ” được Chris cũng như cơn đầy hơi. Tôi dùng hết tất cả sức lực mà cơ thể vừa “hấp thụ” được qua bữa ăn ban nãy để tiếp sức cho đôi chân chạy hết tốc lực ra bến xe và leo lên chuyến xe đầu tiên mình thấy dù biết nó không phải chuyến xe đưa tôi về khách sạn. Những hơi thở khó nhọc của tôi không hoàn toàn do phải chạy quãng đường ban nãy mà cũng vì nỗi sợ không tên đang trào dâng trong lòng. Và ngay khi tôi nghĩ mình không thể bối rối hơn được nữa thì tôi nhận được một cú điện thoại của vị-khách-không-mời-mà-đến đêm hôm qua lại gọi đến, Hazel. Không muốn bắt máy nhưng tôi biết, cô ấy sẽ chơi trò tung hứng với tâm trí hay giấc mơ của tôi lần nữa nếu tôi lơ đi cuộc gọi này. Tôi bấm nút nghe với hy vọng mình sẽ không hối hận việc làm đó.

- VEE! Sao cậu lại đang chạy trốn vậy? - Hazel nói như hét vào tai tôi vậy.
- Đừng trách tớ vì...khoan đã. Cậu lại theo dõi suy nghĩ của tôi đó sao? - tôi hạ giọng xuống khi nhớ ra mình đang ở nơi công cộng với RẤT nhiều tai mắt - Tôi đã nói là không gỡ trò đó ra rồi mà.
- Biết thế! Nhưng tớ chán quá! Và tớ muốn biết cậu bây giờ ra sao?

Cái giọng nói thản nhiên như không có vấn đề gì của Hazel thật sự khiến tôi khó chịu. Cô ấy không biết là lục lọi đầu óc của người khác là bất lịch sự lắm sao, nhất là khi người đó là bạn thân của cô ấy. Nhưng có lẽ tôi cũng có một phần lỗi vì đã “cho phép” Hazel làm vậy. Cô ấy hiểu tôi quá rõ, dù ở rất xa nhưng cô ấy vẫn có thể “đọc” được suy nghĩ của tôi thậm chí là chơi đùa với chúng bằng cách tạo ra những giấc mơ đáng ghét kia. Liệu tôi có nên hối hận vì đã “cho phép” Hazel vào cuộc đời của mình không?

- Hey! Earth to Vee. Còn ở đó không vậy? Hellooooo.
- Còn.

Tôi bị chính những suy nghĩ không đâu của mình làm sao nhãng.

- Quay lại rồi thì tốt. Muốn nói cho tớ TẠI SAO chưa?
- Không có tại sao gì hết! Chỉ đơn giản là không muốn tập luyện nữa thôi.

Tôi đang nói cái gì vậy? Đó không phải sự thật nhưng đó lại là điều tôi muốn tin là thật.

- Eek...Sai rồi! Cậu không nói được thì để tớ nói cho! Haha lục lọi đầu óc người khác không có gì vui hơn!
- Nói thẳng vào vấn đề đi!

- Cậu là đồ ngốc, một kẻ nhát gan vì cố tình chối bỏ tình cảm và lòng tốt của hân ta.
- Thì sao? Tôi đâu có “ra ngoài” nhiều tới vậy. Và cũng chẳng quen ai đủ lâu để coi là bạn cả, trừ cậu và Hansel.
- Nhưng bây giờ thì khác! Cậu không có khả năng lợi dụng. Vậy nên chỉ có thể là hân có ý với cậu VÀ cậu cũng bắt đầu thích hân rồi.
- Hazel. Cậu đọc nhiều tiểu thuyết lãng mạn quá rồi đấy.
- Nói gì tùy cậu. Nhưng đó là những gì tớ “thấy” được qua những suy nghĩ của CẬU.
- Sao cũng được. Tôi cần yên lặng. Cúp máy đây!
- Khoan đã! Về vụ hôm qua. Cảm ơn “công chúa” ra tay giúp đỡ, mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa.
- Ừm. Cúp máy đây. Bye.
- Bye.

“Mình sẽ cần nạp thêm tiền vào điện thoại” - tôi nghĩ. Đó không phải là cái suy nghĩ vẩn vơ, vô nghĩa duy nhất của tôi trong suốt ngày hôm đó. Mà nó chỉ là một trong vô vàn những suy nghĩ tôi tự “tạo” ra để buộc mình không suy nghĩ về những gì Hazel nói, và cố phủ nhận những gì cô ấy nói dù biết đó là tất cả sự thật.

...

Cả tuần sau đó những cú điện thoại liên tục được gọi đến máy tôi đã khiến tôi bù đầu với những công việc mà tôi đã cố tránh khi tới Anh. Và nếu tôi cố lờ chúng đi thì luôn có những hậu quả nhất định. Nếu là Hansel thì cậu ta sẽ “ám” tôi với mây đen bão bùng ở bất cứ nơi nào tôi đi, đã có một lần tôi suýt bị sét đánh trúng, chỉ chênh đúng một hai bước chân. Nếu là Hazel thì cô ấy sẽ ám tôi với hàng tấn giấc mộng về quá khứ hoặc những cơn ác mộng cô thêu dệt lên. Hối làm sao tôi có thể lờ bọn họ đi được cơ chứ. Khi về nhà tôi sẽ cần xem xét lại vị trí của mình mới được, theo kiểu này tôi không biết họ là chủ hay tôi là chủ nữa. Đây là giây phút ngắn ngủi đầu tiên từ khi đó tôi cảm thấy nhớ nhưng “sức mạnh” của mình.

Dù là một gánh nặng tôi không thể gạt bỏ nhưng Hazel và Hansel chỉ là một phần rắc rối của tôi thôi. Cả tuần nay tôi đã bỏ mặc Chris chờ đợi sau mỗi giờ tập chính không một lời báo trước mà bỏ về. Những tin nhắn nhắc nhở tôi đi tập bóng rổ vẫn đều đặn hằng ngày và anh ta cũng không nói gì về chuyện tôi bỏ tập nên tôi cũng mặc kệ. Nhưng tôi biết làm gì cơ chứ? Cả tấn công việc cặp-sinh-đôi-kia “giao phó” cho tôi đã đủ làm tôi bận túi bụi rồi làm gì có thời gian “chơi” với anh ta.

Tôi đang đùa với ai vậy chứ? Chính tôi tự biết đó không phải lý do tôi không đi tập bóng rổ với Chris. Chuyện này thật đau đầu!

...

- Hôm qua cô chạy đi đâu vậy?

Tôi có thể cảm nhận được sự thất vọng trong câu hỏi đầy bức tức của Chris ban nãy.

- Chẳng phải chúng ta phải tập luyện sao?

Tôi cố gắng tránh né câu hỏi LẦN NỮA, giống như tôi đã làm suốt hơn một tuần qua.

- Chết tiệt. Trả lời câu hỏi đi! Nói chuyện rõ ràng đi xem nào.
- Không có gì cả.

Chúng tôi đang cãi nhau chứ không nói chuyện như anh ta vừa nói.

- Vậy sao? Thế thì hãy ngẩng cao đầu và nhìn thẳng vào mắt tôi và nói cho tôi lý do chính đáng thay vì cái “không có gì” đó đi nào.
- Anh quan tâm làm gì? Anh không phải cha tôi? Anh cũng không có ý nghĩa gì với tôi hết.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẳm đó và nói lên những câu nói làm chính tôi phải hối hận. Đôi mắt đó buồn, nhưng Chris đã nhanh chóng che dấu đi điều đó để thay vào đó sự vô cảm, lạnh lùng.

- Được rồi! Tôi không ép cô nữa. Tôi không nghĩ mình muốn nghe phần còn lại của câu chuyện này.

Anh ta ném quả bóng cầm trên tay lên phía khán đài không người. Tôi có thể thấy rõ sự buồn bực vô tận đó chỉ bằng việc nhìn cái cách anh ta ném trái bóng đó. Tôi đứng như trời trồng dõi theo những bước chân nặng nề của Chris cho tới khi cái bóng của anh ta khuất hẳn nơi cầu thang đi xuống. Tôi cô độc một mình giữa sân cỏ rộng lớn, bao quanh là những hàng ghế trống.

Cảm xúc của tôi rối bời, tôi biết mình làm sai. Nhưng tại sao lại sao? Tại sao từ chối lòng tốt của một người lại khó khăn tới vậy? Tôi không rõ mình đã làm tổn thương anh ta hay là đang tự làm tổn thương chính mình nữa. Hazel nói đúng, tôi là đồ ngốc và nhất gan

6. Chương 6

Tôi là một kẻ nhất gan vậy nên tôi có quyền bỏ chạy. Tôi chất đầy quần áo và đồ dùng cá nhân vào va li, kiểm tra lại đồ đạc rồi mới gọi người của khách sạn tới soát phòng. Sau khi trả phòng tôi gọi taxi đưa tôi ra sân bay. Chuyến bay của tôi trễ hai tiếng do vấn đề thời tiết. Trong lúc chờ đợi, những suy nghĩ tôi cố gạt bỏ đi lúc trước lại ùa về như một thước phim quay chậm. Và khi mọi chuyện không thể rồi ren hơn, tôi nghe và nhìn thấy Hazel và Hansel.

- Cậu chạy trốn thật sao? - Hazel trách móc, cái biểu cảm nhăn nhó đó không hợp với khuôn mặt barbie đó của cô tỳ nào - Sao lại nhất gan vậy?

- Tôi sẽ không trách cứ tiểu thư nếu cô dù cô có đưa ra quyết định gì nhưng dù nhìn theo phương diện nào thì cũng thấy tiểu thư cư xử như một đứa trẻ vậy - Dù lời nói của Hansel không nặng nề, trách móc nhưng nó cũng khiến tôi cảm thấy sai lầm.

- Sao hai người lại “tấn công” tôi vậy? - tôi kêu ai oán trong tâm tưởng - Hazel làm ơn, bỏ cái ảo giác hình ảnh của hai người đi!

- Được rồi! - Hazel đáp.

Có lẽ tôi chưa thể rũ bỏ hết cái-gánh-nặng-Hansel-Hazel nhưng ít ra tôi cũng không phải nhìn vào hai thế giới cùng một lúc. Điều này khiến tôi dễ chịu hơn nhiều dù giọng của cả hai vẫn oang oang bên tai.

- Quay lại đó ngay! - Hazel hét lên.

- Tiểu thư phải xử lý theo một cách khoa học - Hansel dịu dàng nói.

Hai người họ cứ liên tục nhắc đi nhắc lại những câu nói đó. Tôi không rõ là vì cách nói trách móc của Hazel hay giọng nói ân cần của Hansel làm tôi buồn nữa nhưng dù có là vì cái gì thì tôi cũng không thể chịu được nữa.

- Dừng lại đi! Cả hai người dừng lại! - Tôi hét lên trong ý nghĩ - Hai người không có tư cách bảo tôi phải làm gì là tốt nhất trong khi chính hai người đều dựa dẫm vào tôi trong công việc. Và nếu tôi là “tiểu thư” thì tôi mới là người được phép ra lệnh. Có hoặc không có sức mạnh đặc biệt tôi vẫn là người làm chủ “ở đây”.

Trong giây lát, Hazel và Hansel đều im lặng. Và khi tôi tưởng mình đã thoát được họ thì giọng nói của Hazel lại vang lên trong đầu tôi.

- Chúng tôi biết lỗi rồi. Nhưng dù tội này sai thì cậu cũng không đúng đâu. Quay lại khách sạn và đối mặt với mọi chuyện đi. Mình “đi” đây.

- Khoan đã!

- Sao vậy?

- Hazel. Cậu giúp tôi một chuyện! Cậu hãy lấy đi những lo âu và những cảm xúc tiêu cực của mình được không?

- Mình không lấy chúng đi được mà chỉ có thể tạm thời che giấu chúng thôi! Chúng có thể bị ai đó “gợi” lại.

- Thế cũng được.

...

Sau khi Hazel “giúp đỡ” tôi, mọi cảm xúc lo lắng, buồn bực của tôi tạm thời biến mất. Tôi làm đúng theo thỏa thuận và quay về khách sạn Rose để hoàn thành kỳ huấn luyện. Khi tôi nghĩ mọi việc đang bắt đầu khởi sắc thì tin vui lại cứ thế ập đến. Thầy Minh cuối cùng cũng chịu buông tha cho cả đội, cho phép chúng tôi xả hơi trong tuần cuối cùng ở Liverpool. Có vẻ như là tôi sẽ có cái kỳ nghỉ mà tôi mong muốn rồi.

Tôi cuộn tròn trong cái chăn ấm, cười khúc khích, cái cảm giác tự do tôi thêm thường bao lâu cuối cùng cũng có được. Tôi sẽ tận dụng tối đa “ân hận” được trời ban cho bắt đầu từ ngày mai. Tôi sẽ tự thưởng mình một chuyến đi chơi xả láng sau hai tuần chật vật với bao chuyện rối ren.

” Cố lên! Khi đã về nhà mày sẽ sớm quên hết về hấn ta thôi!” - tôi tự nhủ.

...

Tôi ngủ một mạch từ trưa tới hơn bảy giờ tối. Mà nếu không phải là có tiếng gõ cửa có lẽ tôi đã ngủ mãi không dậy mất. Tôi tỉnh dậy, chỉnh trang đầu tóc rồi ra mở cửa. Không thể không nói tôi không ngạc nhiên khi thấy Hoa đứng trước ngưỡng cửa phòng tôi.

- Chào! - Hoa nói.

- Cậu...ừm...lấy lại cái dây cột tóc phải không ? Xin lỗi cậu tớ quên mất nên đã giữ nó quá lâu! - tôi hỏi.

- À...không phải...tớ vào được không - Hoa có vẻ lúng túng.

- Được...được

Hoa ngồi xuống mép cái giường bề bộn mà hai phút trước tôi còn đang nằm cuộn tròn trên đó. Tôi mặc cho cô nàng ngồi đó “chiêm ngưỡng” căn phòng bừa bộn, đồ đạc vứt la liệt của tôi, còn tôi xin phép vô nhà tắm chỉnh trang lại. Dù đã tạt mấy lần nước rửa mặt nhưng có vẻ tôi vẫn chưa tỉnh ngủ vì tôi vẫn có thể nghe tiếng Hoa bật qua bật lại mấy kênh tv ngoài phòng. Mới vào đội được hai tháng, tôi không có bạn và cũng chẳng có kẻ thù. Với đội bóng, không có tôi cũng như không, tôi cũng không cần sự quan tâm của những người khác trong đội. Nhưng ngay bây giờ đây, Hoa đang ở trong phòng nghỉ của tôi, để làm gì chứ? La mắng, chửi rửa tôi? Tôi không nghĩ được gì ngoài sự tiêu cực!

Khi thấy tôi bước ra khỏi phòng tắm Hoa tắt nhanh cái tv đi và quay sang nhìn tôi, điệu bộ chúng-ta-cần-nói-chuyện đó của cô nàng càng khiến tôi lo lắng. Tôi ngồi xuống cái mép giường đối diện với Hoa. Cô nàng không có vẻ gì là vội vàng, cô ấy im lặng một chút, dáng điệu suy tư xem nên nói gì với tôi. Cuối cùng sau mấy chục giây suy đi tính lại, Hoa mở lời.

- Cậu đừng cố gây sự chú ý lúc giờ tập nữa nha! - Hoa nói.

- Thế là sao? - tôi đâu có nhớ mình từng gây chú ý gì khi tập luyện.

- Cậu biết sao mấy bạn trong đội ghét cậu không?

- Ghét tớ thì sao? - có thể tôi không có kẻ thù nhưng rõ ràng tôi có nhiều người không ưu tôi là mấy.

- Cậu...có...- Hoa “múa tay” ám chỉ khuôn mặt tôi - cái đó!

Tôi chỉ cười không đáp.

- Tớ không ghét cậu đâu. Đừng hiểu lầm! Chỉ là mấy lời xì xào đó thực sự khiến tớ có chút khó chịu nên...

- Cảm ơn cậu.

- Những cô gái ghen ghét nhau là chuyện thường nhưng nếu vì thế mà để cậu mất tự tin khi chơi với đội thật không nên.

- Cậu suy nghĩ trẻ con vậy!

- Tớ? Trẻ con? - Hoa ngạc nhiên nhìn tôi.

- Vì ghét tớ nên bọn họ mới phải “loại bỏ” tớ! Đó là điều hiển nhiên.

- Điều đó đúng nhưng...

- Nói thật đi mục đích chính của cậu tới gặp tớ là gì ?

Hoa ngần ngừ một chút rồi rút một phong bao trong túi quần ra đưa cho tôi. Cái phong bao bị gấp nếp nhiều lần nên có hơi nhàu nhĩ. Bên trong phong bì là một hoặc hai tờ giấy. Nếu phải đoán thì tôi sẽ đoán là THƯ TÌNH.

- Cái gì vậy? - tôi hỏi.

- ừm...cậu gửi Chris Albot giúp tớ nha! - cô nàng e thẹn đáp.

- Ok! Gì nữa không?

Có vẻ như Hoa hơi choáng váng một chút khi thấy tôi đồng ý nhanh như vậy. Cô nàng dơ ra vài giây để rồi sau đó nhảy bổ vào ôm chầm lấy tôi. Cái cảm giác bị siết chặt thật chẳng thoải mái chút nào nhưng tôi cũng cố chịu để không mất lòng Hoa. Khi thấy Hoa có vẻ như đã nới lỏng vòng tay ôm chặt tôi thì tôi mới nhẹ nhàng đẩy cô ra.

- Cậu có việc gì nữa không vì mình đang rất cần giải quyết việc quan trọng...

- Ồ... Tớ không còn chuyện gì nữa đâu. Cảm ơn cậu nhiều! - Hoa cười chào tạm biệt tôi rồi ra về.

Tôi không biết Hoa có ý gì khi gửi bức thư này cho Chris nhưng đúng là tôi có chút tò mò. Chỉ “một chút” thôi! Nếu là thư tình thì trả phải tự mình chấp nhận thất bại sao? Nếu là thư người hâm mộ thì sao không đưa anh ta luôn khi đang tập luyện luôn đi, tội gì phải đưa qua tôi? Nếu là...

Không! Nghĩ! Nữa!

Tôi gạt mấy cái ý tưởng ngớ ngẩn ra khỏi đầu rồi nhảy bổ lên giường. Tôi đã định ngủ một giấc tới sáng luôn nếu như không phải vì cái dạ dày đang biểu tình kịch liệt của mình. Bất đắc dĩ, tôi xuống giường, lọ mọ đi về phía cái tủ lạnh, lấy một cái Sandwich ra ăn. Thật không thoải mái chút nào nếu phải ngủ trong cái bụng trống rỗng lần thứ hai trong ngày. Khi nuốt từng miếng bánh sandwich cứ như thể bộ não tiêu đang “tiêu hóa” những suy nghĩ không đâu ban nãy. Thật tàn nhẫn với bản thân khi bỏ đói chính mình nhưng nếu tự hành hạ mình bằng những suy nghĩ “khó tiêu” nào thì còn tàn nhẫn hơn. Vậy nên tôi quyết định bỏ cái Sandwich lại vô tủ lạnh rồi đi ngủ.

...

Tôi hồi tưởng lại sự việc hồi sáng khi nhận được cái tin nhắn ngớ ngẩn ấy lúc 5 giờ sáng. Giấc ngủ mà tôi cố gắng lắm mới có được đã bị lấy đi như thế. Chỉ bằng một cái tin nhắn như bao ngày khác trong suốt hai tuần qua. Nhưng mà lần này cái tin nhắn đó lại khiến tim tôi loạn nhịp. Tâm trí tôi như ở trên mây trên gió từ lúc đó tới giờ, bản khoản không biết lần gặp mặt riêng sau một tuần sẽ ra sao?

Bây giờ là 7 giờ 20, tôi đang đứng chờ nơi ngõ vắng, không một bóng người. Tôi lôi bức thư Hoa nhờ tôi gửi cho Chris ra ngắm qua ngắm lại, cái phong bao màu trắng đỏ như mời gọi tôi mở chúng ra. Có thể cường lại sự can đảm đó từ tối qua tới bây giờ tôi tự thấy mình thật “kiên cường”.

Pít pít.

Tiếng còi xe của Chris kéo tôi trở lại với cái thế giới bên ngoài những suy tư của mình. Anh ta bấm còi liên hồi giục tôi vào xe nhưng tôi chỉ đứng đó lắc đầu. Tầm kính chắn gió của chiếc xe tối màu ngăn tôi nhìn thấy anh ta nên tôi cũng không thể “đọc” được biểu cảm của Chris. Có vẻ như anh ta đã hết kiên nhẫn nên mở cửa xe bước ra.

- Sao không vào xe? - Chris khó chịu hỏi tôi.

- Hôm nay tôi sẽ không đi chơi bóng rổ với anh! - tôi đáp.

Chris không nói gì, anh ta chỉ cau mày nhìn tôi ý “sao lại không?”

- Tuần này tôi cuối cùng cũng được tự do thoải mái nên tôi quyết định sẽ tận dụng nó thật triệt để - tôi nhún vai.

- Tôi là HLV của cô! - Anh ta trừng mắt nhìn tôi.

- Trong kỳ huấn luyện thôi! Bây giờ hết kỳ huấn luyện rồi anh bây giờ chỉ là...anh tôi. Chỉ là Chris Albot mà thôi! - tôi hùng hồn “đưa ra phán quyết”.

Chris không có ý định cãi lại “lời phán quyết” của tôi, anh ta nhún vai kiểu sao-cũng-được rồi quay lưng bỏ đi.

- Khoan đã. - tôi nói.

- Cái gì? - Chris đáp. Có thể tôi nhầm nhưng tôi cảm thấy loáng thoáng sự vui mừng trong câu nói của anh ta.

- Hoa, bạn cùng đội bóng của tôi, cô ấy muốn nhờ tôi đưa anh cái này!

Tôi rút bức thư ra, đưa cho anh ta. Chris có vẻ chần chừ khi đón lấy bức thư nhưng cuối cùng thì anh ta cũng nhận nó. Anh ta ngay lập tức xé cái phong bao và lấy lá thư ra đọc. Vì đã hoàn thành nhiệm vụ của mình nên tôi cúi chào anh ta rồi xin phép ra về. Nhưng trước khi tôi có thể bước được bước thứ ba thì bị Chris nắm lấy cổ áo giữ lại. Anh ta kéo tôi lùi lại đứng song song, mặt đối mặt với anh ta.

- Bạn cô bé viết cho tôi một bức thư rất “mùi mẫn”, hỏi tôi liệu tôi có thể đưa cô ấy đi chơi hay không?

Anh ta đang nói gì vậy? Sao lại kể cho tôi chuyện này?

- Cô bé nghĩ sao? Tôi nên đi hay không?

Tôi im lặng một lát rồi mới đáp.

- Anh đi hay không liên quan gì tới tôi? Tùy anh chứ.

- Cô bé không quan tâm thật sao?

- Tôi. Không. Có. Hứng. Thú.

- Được rồi! Vậy thì bây giờ cô bé quay lại khách sạn, gọi cô bạn đó ra đây! Tôi sẽ đưa cô ấy đi chơi!- Chris đi vòng qua phía sau tôi, anh ta đẩy tôi đi về hướng khách sạn Rose.

Được! Nếu anh ta muốn tôi giúp anh ta thì tôi sẽ giúp!

7. Chương 7

Tên khai sinh trên giấy tờ của cô là Venus Vladimir a Velenkova, nhưng tên họ thật của cô là Venus Vladimir a Romanov. Vì mẹ là người Nhật nên Venus (Vee) được mẹ đưa qua Kyoto. Ở đây Venus được biết với cái tên là Sayuri. Hai cái tên đó chỉ là những cái tên cô bé “sử dụng” nhiều nhất nhưng thật ra cái danh sách tên đó còn dài dằng dặc. Đi tới đâu Vee lại có một danh tính mới, việc đó xảy ra nhiều tới mức đã có lúc cô bé quên mất mình là ai. Những bài học dài đường như vô tận về văn hóa, lối sống, cách chiến đấu...được nhồi nhét một cách không thương tiếc. Nhưng nếu ai hỏi Vee rằng cô bé có thấy áp lực và lo sợ khi phải gánh vác trách nhiệm quá lớn như vậy không và rằng nếu như cô bé “vấp ngã” thì sẽ ra sao thì cô bé 7 tuổi đó sẽ trả lời:

- Venus không sợ! Venus có ba mẹ, anh Hansel và Hazel đỡ dậy nên không lo. Mẹ nói dù trời có đổ sập thì mẹ về đỡ cho Vee.

Nghe câu nói hồn nhiên của một cô bé 7 tuổi vẫn còn mong chờ sự giúp đỡ của người khác đã khiến không ít người nghi ngờ khả năng lãnh đạo sau này của bé.

Nhưng tất cả đều thay đổi khi đệ nhất phu nhân, mẹ Venus, qua đời. Vee đã chứng tỏ mình giỏi hơn, xuất sắc hơn nhiều những gì mà những người trong gia tộc nghĩ về cô bé. Sức mạnh có 1-0-2 của cô càng làm cho họ kinh ngạc khi được xem cô bé tập luyện. Venus điều khiển mọi thứ, từ trường bảo vệ của cô kiên cố tới mức hoàn hảo.

Cũng chính vì sự xuất sắc đó của Vee mà họ đã phản đối kịch liệt việc cô từ bỏ quyền thừa kế năm cô lên 10, sau khi em trai cùng cha khác mẹ của cô ra đời. Họ lấy đủ thứ lý do giữ chân cô bé lại. Họ nhất quyết

không đồng ý cho Jon, em trai Vee, có quyền thừa kế vì thằng bé không có khả năng gì đặc biệt. Cái lý do ngăn cản Venus đến với tự do chỉ vì Jon là “người trần mắt thịt”, cô bé không chấp nhận điều đó nhưng cô cũng không cãi với ban hội đồng của gia tộc nữa.

Sau năm năm khi họ nghĩ Venus đã hoàn toàn từ bỏ ý định của mình, cô trao toàn bộ quyền năng của mình cho Jon. Tới lúc đó họ nói hiểu, Venus không bỏ cuộc, cô chỉ im lặng, bí mật tìm cách để nhượng lại sức mạnh của mình cho Jon. Sau cuộc “chuyển nhượng” đó Vee ngủ rờn trong suốt 4 tháng.

Khi Venus tỉnh dậy, mọi thứ đã được cha cô thu xếp để cô lên đường. Lần này không ai ngăn cản hay phản đối vì bây giờ cô chỉ là một người “bình thường” không có sức mạnh đặc biệt như những người trong gia tộc.

...

30 phút sau.

Tôi lững thững đi về phía chỗ tôi và Chris đã gặp nhau trước đó. Một mình. Từ xa tôi thấy anh ta đang đứng dựa lưng vào chiếc Ford GT90 bóng loáng. Khi nghe thấy tiếng bước chân của tôi anh ta đứng thẳng lên, quay mặt về phía tôi, tư thế khoan tay “chờ đợi” tôi đi đến. Khi thấy tôi dừng lại ở vị trí cách anh ta khá xa (tầm 5 mét) Chris nhượng một bên mày lên nhìn tôi, nói:

- Sao cô bạn của bé con đâu rồi?

- Cô ấy bận rồi! Cô ấy hẹn anh lúc khác!

- Cao Vĩnh Khánh! Nói dối là không tốt đâu! - anh ta cười

Tôi biết thể nào cũng bị phát hiện mà. Thế nên tôi mới đứng xa anh ta “một chút” với hi vọng có thể chạy “thoát thân” khi cần. Tôi lùi về phía hai bước thì anh ta cũng tiến lên hai bước. Tôi quay lưng lại chạy thì chưa gì đã bị bắt lại. Anh ta vòng tay giữ chặt lấy tôi mặc cho tôi vùng vẫy cố gắng thoát ra.

Đợi cho tới khi tôi bình tĩnh lại, chịu đứng yên một chỗ, anh ta mới nói:

- Trong suốt 30 phút đó bé con đã nghĩ kỹ chưa?

- Kỹ cái gì? - tôi bực bội trả lời.

- Nghĩ xem cô bé có THÍCH tôi không? - anh ta cố tình nhấn mạnh cái từ “thích” đó.

- Kh...không đời nào!

- Vậy sao không gọi bạn bé ra đây?

Tôi không trả lời.

Chris buông vòng tay ôm tôi ra rồi kéo tôi quay lại nhìn anh ta. Hai tay anh ta giữ chặt hai bên vai của tôi.

- Để tôi trả lời cho bé. Cô không quay lại gọi bạn mình vì không muốn tôi đi chơi với cô gái khác. Cô bé mất 30 phút chỉ để suy tính sẽ nói gì với tôi và cô bạn kia. Sau một hồi suy đi tính lại, cô quyết định nói dối qua chuyện, dù là để bạn mình thất vọng nhưng cũng không để tôi đi chơi với cô bạn đó. Cho dù đó chỉ là một buổi đi chơi bình thường!

Tôi chỉ biết nhìn anh ta, không biết nên nói gì.

- Em nhất quyết không nói ra thì tôi sẽ giúp em. Tôi thích em Cao Vĩnh Khánh! Em có thích tôi không?

Từng câu từng chữ Chris nói làm tai tôi ù đi. Đầu óc tôi choáng váng và trống rỗng. Tôi không thể nghĩ ngợi được gì hết và tôi cũng chẳng thể đưa ra câu trả lời. Tôi chỉ có thể mở to đôi mắt nhìn anh.

- Bỏ ra cái.

Chris thất vọng buông tay. Tôi đứng đó im lặng, suy nghĩ xem mình nên mở lời ra sao. Nhưng cứ mỗi lần ngược lên nhìn anh ta tôi ngay lập tức cúi xuống như thể tôi là một đứa trẻ có lỗi vậy! Tôi quay lưng bước ra xa hơn một chút, anh ta không ngăn tôi lại, trong lòng tôi có thoáng hụt hẫng. Tôi dừng lại, vẫn đứng quay lưng về phía anh, hít một hơi thật sâu, nói:

- Trước giờ tôi chưa biết thích một người là gì cả. Nhưng có một người bạn từng nói với tôi là thứ tình cảm tuổi học trò chỉ là rung động đầu đời. Chúng không phải tình yêu. Nếu cứ đâm đầu vô sẽ có ngày phải chịu đau khổ...

- Không đâu. Anh sẽ không... - Anh ngắt lời tôi.

- Tôi sẽ coi mình chưa nghe lời tỏ tình vừa rồi của anh! - tôi cũng không cho anh cơ hội nói hết câu - Nhớ lại hôm đầu tiên anh gặp tôi. Dù mới biết tôi có chưa được hai tiếng, anh dẫn tôi về nhà chơi bóng rổ. Nấu ăn cho tôi... Liệu...- tôi quay lại nhìn anh - tôi hiểu lắm là anh thích tôi được không?

Khi quay lại tôi mới phát hiện ra rằng anh chỉ cách tôi ba bốn bước chân. Anh chân chân nhìn tôi khó hiểu. Tôi nói tiếp:

- Em thích anh!

Hai má tôi nóng ran, giờ đây tôi chỉ muốn chạy ra khỏi đây thật nhanh nhưng hai chân tôi như bị dính chặt lấy mặt đất nơi tôi đứng. Anh cũng đứng đó, không nói gì, anh chỉ nhìn tôi, chỉ nhìn thôi. Tôi cần môi, lo sợ điều gì tôi cũng không biết. Khi thấy anh bước lại gần hơn tôi giật mình, bước lùi lại phía sau một bước, hai bước. Nhưng lần này tôi không tính sẽ chạy trốn nên việc anh bắt được tôi chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cánh tay chắc khỏe của anh kéo tôi lại gần, và hôn tôi. Cái hôn bất ngờ khiến đầu óc tôi choáng váng, đây là nụ hôn “thực sự” đầu tiên của tôi nên tôi hoàn toàn lúng túng khi được anh hôn. Nhưng chỉ trong chốc lát tôi đã bị cuốn vào nụ hôn ngọt ngào của anh. Tôi thông thả hôn anh.

Tôi khẽ nghiêng đầu sang một bên, đẩy anh ra xa một chút, tôi không biết mình cần nhiều oxy để thở tới vậy. Một tay anh luồn qua eo tôi kéo tôi lại gần, còn tay kia anh đan những ngón tay thon dài đó vào tay tôi. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, và nói:

- Anh không thể hứa anh sẽ yêu em trọn đời! Anh sợ anh không làm được, để rồi khiến em phải thất vọng. Nhưng anh yêu em, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Tôi áp mặt vào lồng ngực vạm vỡ của anh, dùng cánh tay không vướng bận việc gì ôm ghì lấy anh. Tôi không hiểu rõ tình yêu là gì. Tôi chưa từng yêu ai. Nhưng có một điều tôi chắc chắn. Tôi yêu anh, từ lúc nào tôi không biết. Dù thời gian tôi và anh biết nhau là quá ngắn nhưng thế là đã đủ rồi. Giống như trong cuốn tiểu thuyết lãng mạn “Dear John” của Nicholas Sparks, Savannah đã nói : “Two weeks is all it took, two weeks for me to fall in love with you”

8. Chương 8

- Anh đưa em đi đâu vậy? -vừa hỏi anh tôi vừa ngoái nhìn anh.

Chris đưa tôi tới vùng ngoại ô vắng vẻ. Vì không mang theo đồng hồ nên tôi chỉ có thể ước lượng thời gian nhưng tôi nghĩ chúng tôi đã lái xe qua khu dân cư được hơn 30 phút rồi. Cũng khá xa rồi còn gì.

- Đến nơi em sẽ biết - Anh đáp.

Nụ cười gian mãnh mọi khi của anh lại xuất hiện nữa rồi. Mỗi lần như vậy là mỗi lần anh “giở trò” trên trọc tôi. Nhìn quanh, tôi thấy toàn cây là cây, rừng là rừng. Nỗi sợ trong tôi bỗng trào dâng. Anh nghĩ sao mà đưa tôi đi xa vậy? Ở chốn này không có mấy người nhờ bị cướp thì biết làm sao đây?

- Chris! Ở đây vắng vẻ nhờ gặp cướp thì sao đây? - tôi không hiểu sao mình lại suy nghĩ lung tung như vậy.

Lần này anh cười to thành tiếng, tôi bỗng nhiên đỏ mặt. Anh quay sang nhìn tôi một cách khó hiểu, tôi không rõ anh đang suy nghĩ gì hết trơn. Anh bỏ tay phải khỏi vô lăng rồi xoa đầu tôi một cái, nói:

- Có anh ở đây rồi. Bé con không phải sợ!

- Nhưng ít ra anh cũng phải cho em biết chúng ta đi đâu chứ! - tôi ghét khi bị anh đối xử như con nít.

- Nhà anh! - Anh hướng đôi mắt xanh biếc đó về phía con đường trước mắt.

- Nhưng chẳng phải nhà anh ở...

- Đó là nhà ba mẹ anh!

- Ồ...vậy...

- Thôi. Em chớp mắt chút đi, còn một đoạn nữa mới tới.

- Không ngủ đâu!

- Vua ngủ từ chối ngủ sao? Độ này thần ngủ chắc thiếu bột phép rồi! Nếu cứ độ này chắc ông ấy sẽ dễ dàng bị lãng quên như trong “Rise of the guardians”.

Tôi thúi cho anh một nắm đấm vô cánh tay rồi mặc anh cười khúc khích với mấy suy nghĩ trẻ con của anh. Cú đấm đó đối với anh mà nói thì chẳng thấm vào đâu.

Tôi hướng tầm mắt sang phía cánh rừng bên đường. Cố gắng giữ cho hai mi mắt trĩu nặng mở to. Tôi muốn một lần, chỉ một lần thôi, có thể biết đường tới nơi mà anh đưa tôi đi. Nhưng có vẻ như tôi quá “yếu đuối” khi không có đủ khả năng để vượt qua chính mình. Và chỉ một lát sau tôi đã ngủ thiếp đi.

Tôi úp mặt vào gối, trùm chăn lên đầu cố gắng ngăn cản cái âm thanh oanh oanh vang vọng từ “nơi xa xôi” nào đó. Tôi cố bám lấy cái giấc mộng đẹp-như-mơ kia. Mái tóc gọn sóng đen nhánh và nụ cười gian mãnh quyền rũ chết người của anh khiến tôi không muốn tỉnh mộng. Anh đứng dựa lưng vào chiến xe Ford bạc của anh, tôi đứng cách anh chưa tới một bước chân. Anh kéo tôi lại gần và hôn tôi say đắm.

- Nè bé con! - giọng nói của anh văng vẳng từ xa.

Tôi bối rối không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh đang hôn tôi sao có thể gọi tôi được. Mà sao giọng nói của anh lại mờ ảo như màn sương mùa thu? Tôi tự đặt ra bao hàng chục câu hỏi vì sao như vậy sao hàng ta lần nghe tiếng anh gọi để rồi sau đó phát hiện ra là mình đang mơ. Tôi bắt đầu lấy lại được ý thức của mình sau cơn mơ. Chiếc giường...cái gối...chăn...sao lại thế này? Mình đang ở trong xe của Chris mà!

Tôi choàng tỉnh dậy, nhìn xung quanh thì thấy mình đang ở trong một căn phòng ngủ được thiết kế theo phong cách hiện đại. Thiết kế phòng ngủ đẹp, nội thất phong cách hiện đại với các chi tiết vuông thẳng, các mảng nhẵn mịn như giấy dán tường màu đỏ, gạch ốp không trát. Căn phòng sử dụng nhiều cửa kính lớn phủ rèm tạo không khí lưu thông và ánh sáng tối đa. Cả mảng tường lớn phía sau giường được ốp kính và phủ rèm cách điệu chỉ để lộ một mảng tường thạch cao nhỏ ngay phía đầu giường. Nhìn qua căn phòng ngủ tôi đã thấy anh là người gọn gàng ngăn nắp, và có gu thẩm mỹ “không tệ”.

- Khi nào em chán ngắm nghía bốn bức tường thì xuống dùng bữa - Chris lên tiếng.

Anh bỗng nhiên xuất hiện ở trước cửa phòng ngủ.

- Em xuống ngay - tôi đáp.

Cố gắng dụi mắt, cố gắng rũ hết những hạt bụi thần kỳ của thần ngủ còn sót lại ở bờ mi nặng trĩu.

...

- Rồi sao nữa? - Hazel giục giã tôi kể tiếp câu chuyện.

- Chẳng sao cả! Anh ấy nấu tổ bữa trưa rồi hai đứa chọn xem phim xem.

- Eek. Dở tệ. Nghe chuyện ”one

night stand” của Barney Stinson còn hơn.

- Tổ thích HIMYM. “It’s legend...wait for it...dary. Legendary.” Nếu chuyện của tổ mà được như của Barney thì tổ sẽ chết vì sung sướng mất.

- Cậu có thể có cuộc sống đó mà. Cậu chỉ cần là G.U.Y của anh ta là được rồi.

- HAZEL! Cậu nói vớ vẩn gì vậy?!!! Không đâu!

Mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua và nóng như hòn than.

- Hazel không đùa nữa đưa điện thoại cho anh. - tôi nghe thấy giọng Hansel và điều đầu tiên tôi nghĩ đến lúc đó là “Tạ ơn Chúa. Được cứu rồi.”

- Venus! Xin lỗi tiểu thư chuyện Hazel.
- Không có gì. Cái cá tính mạnh mẽ thái quá của cô ấy luôn vậy mà. Thế còn anh thì sao?
- “Anh làm sao?”- Hansel nhắc lại nguyên văn câu nói của tôi.
- Anh chẳng ra sao cả chứ sao! Gần đây toàn gọi tiểu thư, tiểu thư. Mất hết cả “kỷ cương” ” phép tắc” rồi.
- Cái gì?!!! EM không thích anh gọi như thế thì sao không nói sớm hơn?
- Anh thua cược lần này với Hazel sao?
- Con bé chán quá nên anh với con bé chơi vui nhưng dĩ nhiên anh thua.
- Điều khoản là gì?
- Ai thua phải gọi em tiểu thư, công nương...bla...bla...cho tới khi em yêu cầu dừng.
- Vậy sao? Em đã yêu cầu anh dừng đâu. Em thích xưng hô kiểu đó rồi đấy.

Tôi có thể nghe được tiếng cười khúc khích của Hazel và đoán chắc cô đang đắc thắng vì “hạ” được anh trai lần đầu tiên trong đời. Từ nhỏ tới lớn Hansel chưa một lần phải cúi đầu chào tôi chứ đừng nói là gọi hai tiếng “tiểu thư”. Vụ cá cược lần này quả là làm khó anh quá!

- Em nghiêm túc đó hả?
- Êêê xưng hô sai rồi - nhưng có lẽ tôi sẽ thích cái “thành quả” mà vụ cá cược đó mang lại nhiều hơn tôi nghĩ.
- ... Tiểu...thư... KHÔNG! VENUS!

Có thể thấy Hansel bắt đầu nổi cáu, tôi vội chào tạm biệt cáo từ trước khi tôi bị sấm chớp của anh biến mình thành món thịt nướng.

...

Ngoài buổi hôm ấy ra hôm nào Chris cũng bận rộn tập luyện nên không có đưa tôi đi chơi đâu nữa. Tôi cũng không có đòi hỏi anh điều gì nhiều hơn là những cú điện thoại dài ngắn hàng ngày. Làm sao tôi có thể yêu cầu nhiều thứ trong khi chỉ trong hai ngày nữa tôi sẽ về Việt Nam. Những kinh nghiệm về chuyện yêu xa với tôi chỉ là con số 0 tròn trĩnh, Chris đã bảo tôi đừng có quá lo lắng về chuyện đó mà cứ để tự nhiên, cố quá lại thành quá cố, sẽ bất thành nếu tôi cứ lo lắng hoài về việc phải làm thế nọ thế nài.

Rồi cuối cùng ngày đó cũng tới. Hôm nay tôi sẽ đi chuyến bay từ Liverpool về TP Hồ Chí Minh rồi từ đó đi chuyến tàu tới Nhà Trang. Đoàn chúng tôi sẽ phải đi thêm một chuyến ô tô nữa mới có thể về tới Đà Lạt. Vé máy bay được gửi cho từng người vào bữa sáng cùng với những giấy CMND.

Từ hôm qua tới giờ tôi không nghe được tin gì từ anh hết, không tin nhắn hay gọi điện. Tôi cũng không có định gọi anh, mà nếu có gọi tôi có thể nói được gì ngoài câu tạm biệt? Nói tạm biệt là điều tôi giỏi nhất, tôi không thể nhớ nổi mình đã “tạm biệt” bao nhiêu người rồi? Luôn là như vậy tôi gặp mọi người chỉ để tới một lúc nào đó lại biến mất khỏi cuộc đời họ. Nhưng lần này tôi không muốn thế. Tôi sẽ không nói tạm biệt đâu vì tôi không-đi-đâu-cả.

...

Đoàn chúng tôi có mặt ở sân bay trước giờ bay hai tiếng. Hôm qua khi tôi gọi về thông báo cho Hansel và Hazel là hôm nay sẽ về, Hansel bảo sẽ làm mưa làm bão cho tới khi “tiểu thư” tôi đây chịu bỏ “hình phạt”. Và dĩ nhiên tôi không đồng ý rồi. Nhưng bây giờ đây tôi đang phải ngồi trong quán BBQ ở sân bay thành phố Liverpool và hối hận về quyết định đó khi chuyến bay của tôi bị trễ 2 tiếng vì lốc xoáy. Thật không công bằng, Hazel mới là người khiến Hansel phải “khổ sở” không phải tôi, tôi chỉ đơn giản là có khả năng “cứu” anh ấy ra khỏi “bể khổ”. Hối xem tôi có lỗi gì chứ? . . . Tôi đang đùa với ai vậy chứ, đúng là tôi có lỗi mà. . . Không không, gọi tôi hai tiếng “tiểu thư” là hợp lý mà...nhưng anh ấy là “anh trai” mình mà...STOP. Tôi phải ngừng ngay cái cuộc tranh cãi giữa hai cái lương tâm tốt-xấu này đi trước khi đầu tôi nổ tung mất.

” Không sao. Hansel không thể làm bao mãi được. Đến một lúc nào đó anh ấy cũng phải dừng lại thôi” - tôi tự nhủ.

2 tiếng sau.

Hansel anh là đồ nhỏ mọn.

4 tiếng sau.

Hansel anh là đồ con nít. Chơi xấu.

5 tiếng sau.

HANNNNSELLLLL.

Tôi hết chịu nổi cảnh chờ đợi trong vô vọng này rồi! Tôi GIẬT điện thoại từ trong túi ra, quay số gọi cho Hansel.

- Alô alô alôôôô.

Khi cái giọng treu tức đó của Hansel vang lên qua loa điện thoại khiến cái cục tức đang nghẹn lại nơi cuống họng tôi chợt nhảy tót ra ngoài.

- Anh không cần em gọi em theo lễ nghĩa nữa giờ thì dừng bao lại NGAY!

- Ok!

tút tut

Ngoại chuyện của Hansel và Hazel

- Ok! Thế là xong cái vòng tròn chuyển hóa rồi – Hazel hài lòng trước thành quả của mình.

- Xong thì xong nhưng liệu nó có tác dụng không? – Hansel nói.

Hazel cảm thấy thất vọng kinh khủng khi nhìn thấy sự hoài nghi trên khuôn mặt anh trai, cô gất.

- Anh nghi ngờ tài năng xuất chúng của em sao? Dĩ nhiên là nó có tác dụng rồi. Em chưa từng thất bại mà – Hazel khẳng định chắc nịch.

Hansel định phản bác lại lời khẳng định sai tới 99,99% đó của Hazel đó nhưng anh lại thôi. Dù không ngăn em gái lại nhưng không có nghĩa anh không lo cho cô bé. Cứ nhìn lại mấy “thành quả” trước đó của cô là biết ngay. Trước lần này Hazel đã thử câu thần chú dịch chuyển tới cả trăm lần suốt hơn tuần nay rồi nhưng đâu có tiến triển gì. Lần cuối cô thử, thay vì tới Liverpool như dự tính cô suýt rơi xuống hẻm núi Grand Canyon nếu không phải Hansel kéo cô quay trở lại kịp thời. Mà nếu là Hazel đứng trên đỉnh núi thì Hansel sẽ không phải lo lắng này Hazel lại “đứng” giữa không trung, chỉ chờ chờ rơi xuống ngay lập tức.

- Em chắc chưa đấy? – Hansel nhắc lại câu hỏi anh đã hỏi cô hết lần này tới lần khác.

- Em sẽ không phá hủy cái sàn gỗ đắt tiền này mà để rồi thất bại đâu!

- Giống như em đã làm với những cánh đồng hoa ở thung lũng Tình Yêu?

- Hoa cỏ sẽ sớm mọc lại thôi. Sẽ chẳng ai phát hiện ra mấy cái vòng tròn chuyển hóa đó đâu.

- Em chắc không? – Dứt lời Hansel bấm nút bật tv.

Trên bản tin thời sự khẩn đang chiếu những hình ảnh chụp từ vệ tinh, và những video được quay từ những chiếc trực thăng. Những vòng tròn được cho là dấu tích của người ngoài hành tinh ngay giữa Đà Lạt nào ngờ chính là những “tác phẩm” do một tay cô gái tên Hazel làm ra.

- Em đã làm cho Đà Lạt nổi danh thế giới cô em gái yêu mến của tôi à!

- Kệ em. Thế anh có muốn giúp em không?

- Cầu mong con số 115 là con số may mắn của em đi. Chuẩn bị đi!

Hazel đứng giữa vòng tròn chuyển hóa, Hansel quỳ xuống phía bên ngoài vòng tròn, hai tay anh áp xuống mép cái vòng tròn. Quá trình chuyển năng lượng cho vòng tròn của Hansel nhanh chóng hoàn thiện, phần còn lại tất cả phụ thuộc vào Hazel. Nếu cô xác định sai đích đến thì coi như thất bại.

“ Cầu xin thần linh phù hộ, hãy đưa con tới chỗ Venus an toàn. Hãy bảo con khỏi những hiểm nguy trên đường. Nếu Người cho phép, xin hãy đưa con đi ngay.”

Ánh sáng lóe lên từ những đường nét của vòng tròn chuyển hóa. Nguồn năng lượng bị Hansel kìm giữ trong vòng tròn, không cho phép chúng thoát ra ngoài. Mặt đất sụp xuống dưới chân Hazel ,cô nhắm chặt hai con mắt lại vì sợ và thứ ánh sáng đó kéo cô đi.

...

Khi mở mắt , Hazel cảm thấy đầu óc mình choáng váng. Cả người cô lạnh toát. Ánh sáng chói lóa từ mặt trời khiến mắt cô nhòe đi, rồi dần dần tầm nhìn của cô rõ ràng hơn. Cô vui mừng khi nhìn phía xa xa là Stonehenge. Gần đó có một ngôi làng cổ kính, cô chạy nhanh tới đó với hy vọng có thể hỏi đường qua lại tới thành phố. Nhưng khi cô gõ cửa một ngôi nhà, Hazel đã hoàn toàn kinh ngạc với bộ quần áo của người phụ nữ ra mở cửa. Người đó mặc một bộ váy của những phụ nữ phương tây thời trung cổ. Chưa kịp mở lời nhờ giúp đỡ, người phụ nữ lạ kia đã thét lớn.

- Phù thủy! Làng nước ơi phù thủy!

Hazel hoảng loạn cô chạy thục mạng khi nhìn thấy những người nông dân với cuốc, giáo, gậy guộc xông ra từ những căn nhà gần đó với ý định giết chết cô. Cô “gọi” Hansel cầu cứu anh.

- Hansel! Kéo em lại đi! Nhanh lên?

- Sao lại...

- Hỏi sau. Cứ làm đi.

Hazel ngoái lại nhìn phía sau, hoảng sợ khi thấy những gương mặt những kẻ có ý định “ám sát” cô ngày một gần. Cô cố gắng hết sức tập trung tư tưởng, đọc câu thần chú dịch chuyển.

...

Hazel quay trở về nhà và lần này cô thề với trời đất sẽ không bao giờ, không bao giờ “chơi” trò dịch chuyển đó nữa. Hansel thì hả hê, anh lên giọng.

- Anh đã nói rồi. Trừ phi em thuộc nguyên tố Gió thì em mới có khả năng định vị thời gian, không gian để thực hiện bước dịch chuyển...Giống anh chẳng hạn.

- Vậy sao anh không làm đi? – Hazel quát.

9. Chương 9

Trước khi lên máy bay tôi có nhận được một tin nhắn chúc thượng lộ bình an từ Chris. Cả anh và tôi đều không ai nói gì tới hai chữ “tạm biệt”. Cả chặng đường dài về nhà tâm trí tôi ngập tràn hình ảnh của anh nhưng vẫn có lúc tôi nghĩ về chuyện Hazel và Hansel đang chờ đợi tôi ở nửa bên kia trái đất tôi lại muốn nhảy khỏi máy bay. Nhưng rõ ràng lựa chọn đó là sai lầm, dĩ nhiên trừ phi tôi muốn chết.

Suốt 12 tiếng ngồi trên máy bay tôi không phiền nhưng khi đi chuyển tàu 5 tiếng từ TP HCM tới Nha Trang đối với tôi không khác gì tra tấn, vì phải xài chung một phòng với 3 người khác trong đoàn. Có lẽ khi ở trên máy bay tôi nên nhảy xuống. ” Liệu nhảy tàu thì có sao không nhỉ?” - tôi tự hỏi, để rồi tự tát mình một cái vì câu hỏi ngớ ngẩn đó. Và mọi chuyện càng trở nên khó khăn hơn khi tôi lại phải chịu đựng những lời đàm tiếu, một lần nữa, khi ngồi trên chuyến xe ô tô chở đoàn chúng tôi về Đà Lạt.

Khi hình ảnh thành phố Đà Lạt dần hiện ra trong tầm mắt tôi vui mừng khôn tả khi biết mình đã về “nhà”. Có thể 20 giờ đồng hồ trước tôi lo lắng về việc gặp mặt Hansel và Hazel nhưng bây giờ thì khác rồi. Tôi không mong cái gì hơn ngoài việc được “chiêm ngưỡng” hai khuôn mặt ác ma đội lốt thiên thần đó của hai người.

...

Tôi kêu bác tài rẽ vào phố Huỳnh Thúc Kháng, đi qua Biệt thự Hằng Nga một đoạn trước khi dừng lại trước cái cổng đen đồ sộ gắn liền với bức tường rào cao tường.

” Mình về nhà rồi!” - tôi nghĩ.

Nếu nhìn quanh cái hàng rào bằng gạch cao 5 mét màu đỏ cam “quê mùa” kia thì sẽ chẳng ai nghĩ ngôi nhà bên trong sẽ đơn giản như bao ngôi nhà khác. Bên trong bức tường rào kiên cố đó là ngôi nhà nhỏ nằm giữa thảm cỏ xanh và những khu vườn nhỏ được sắp xếp kỹ lưỡng xếp cạnh nhau. Năm đó, khi mới có ý định chuyển tới sống ở Đà Lạt, ba chúng tôi quyết lấy ý tưởng từ những căn nhà ngoại ô của phương Tây để xây căn nhà này. Tôi còn nhớ rất rõ, khi đó tôi, Hazel và Hansel đã ngồi đánh giá, xem xét những xấp ảnh đã chọn lọc từ những trang web trên mạng.

Tôi đứng trước cánh cửa gỗ nâu nâu, hít một hơi thật sâu và cầu mong điều tốt nhất.

Tôi mở khóa cửa bước vào nhà.

- Hazel! Hansel! Tổ về rồi nè!

- Venus?! - Giọng Hazel vọng ra từ phía phòng khách.

- Cậu về “sớm” vậy! - cái cách Hazel luyên từ “sớm” khiến tôi không khỏi nghi ngờ.

Hazel vui vì tôi đã về nhưng cái điệu bộ úp mở đó của cô đã để lộ ra là cô bạn đang che giấu gì đó.

- Cái gì vậy? - tôi hỏi.

- Không. Không có gì cả đâu. Hê hê.

Không tin một lời nào tai vừa nghe được, tôi bỏ cái vali lại nơi cửa ra vào, đi vào phòng cách bất chấp sự ngăn cản của Hazel. Cái sàn nhà nó...nó...đã bị hủy hoại. Những dấu tích cháy đen của một vòng tròn dịch chuyển NGAY GIỮA PHÒNG KHÁCH. CỦA TÔI.

- HAZEL! - tôi phần nộ thét lên.

- Tổ có thể giải thích...

- NÓI!

- Ngay bây giờ á?! Cho tổ thời gian suy nghĩ đã...lấy lý do gì đây ta.

- 10...

- Từ từ. Đừng nóng.

- 9...

- Là tại vì...

- 8...7...

- Tổ chỉ muốn...

- 5...

Bỗng có tiếng người mở cửa. Cả tôi và Hazel “dừng hình”, hướng mắt ra phía cửa chính, chờ đợi người đó xuất hiện.

- Hazel! - giọng Hansel vang lên như tiếng còi chiếc xe cứu hỏa tới “đập tắt” ngọn lửa của sự phần nộ tôi đây.

- Hansel! - Hazel chạy như bay ra phía ngưỡng cửa phòng khách ngay khi thấy

Hansel đi vào - anh mau vào giúp em đi! - cô cầu xin.

Hansel hết nhìn Hazel rồi lại nhìn tôi. Cuối cùng anh cười xòa, nói Hazel lên gác để anh nói chuyện riêng với tôi. Hazel không chân chừ cô chạy vút lên gác và biến mất.

- Em ngồi đi anh kể cho chuyện này! - Hansel cười âm áp.

Tôi ngồi phịch xuống cái trường kỷ gần đó. Nhìn Hansel cười tôi không thể tả được rằng suốt hai tuần qua tôi nhớ nụ cười đó của anh như thế nào. Người anh trai không chung máu mủ này đã giúp đỡ, chăm sóc tôi, động viên tôi với nụ cười đó trong suốt 16 năm qua. Tôi không thể tin rằng mình đã dứt ra khỏi anh và Hazel được 3 tuần. Đây là một kỷ lục mới.

- Tách em ra chưa được 1 ngày, Hazel đã như phát điên lên vậy con bé cố sang Anh “thăm” em nên...

Tôi chăm chú nghe anh kể lại tường tận mọi chuyện.

...

- Ha ha ha.

Tôi không thể nhịn cười được sau những thất bại thê thảm cũng như những “thành quả” mà Hazel gặt hái được trong những lần thử nghiệm của cô ấy. Nào là được lên bản tin thời sự, nào là đĩa bay người ngoài hành tinh, nào là bị nông nô thời trung cổ đuổi. Hansel nói Hazel bị nông dân đuổi vì khi đó cô ấy mang theo cái bùa hộ mạng cháy, theo đúng nghĩa đen, trên cổ mà không bị bỏng nên bị người dân nhận lầm thành phù thủy. Mà vụ đó Hazel còn không biết sức mạnh hệ lửa của cô ấy đã làm bùng phát sức mạnh nơi chiếc bùa làm nó phát lửa nên cũng không biết mà dập lửa.

Sau vụ đó, theo lời Hansel kể, Hazel thề sống chết sẽ không dịch chuyển bằng vòng tròn phép thuật nữa nhưng lời của Hazel ai mà tin được. Ngay ngày hôm sau Hazel thử lại lần 116 và cô đã được toại nguyện. Hazel được “đưa đến” THỜI KỲ KHỦNG LONG. Hazel đã được một trận rượt đuổi với khủng long t-rex và một con Spinosaurus (thần lằn xương sống ” giống như trong phim Jurassic Park 3”

Tôi không thể tin được mình đã lỡ cảnh Hansel cố tăng lơ cô em gái mình khi Hazel “gọi” cầu cứu từ phía anh. Dĩ nhiên anh chỉ lơ cô đi tầm...hai mươi phút nhưng tôi chắc hai mươi phút bị mắc kẹt ở cái nơi như vậy sẽ biến hai mươi phút kia trở thành một quãng thời gian kinh hoàng “đáng nhớ” cho Hazel.

- CƯỜI ÍT THÔI!

Hazel vừa gất vừa giậm chân huỳnh huých xuống cái sàn tầng 2 và là trần nhà nơi tôi và Hansel đang ngồi .

- Nếu anh là em, anh sẽ không làm thế lần nữa đâu! - Hansel nói.

- Làm gì cơ? - Hazel giậm chân lần nữa.

Và lần này câu chuyện không dừng ở đó. Cả cái trần nhà song song phía trên cái vòng tròn chuyển hóa sập xuống. Bình thường tôi sẽ rất tức giận nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Hazel sau cú ngã đó tôi không thể nhịn cười được. Tôi ngả người ra phía sau, tay kéo cổ áo Hansel, sức nặng của hai chúng tôi làm lật ngược cái trường kỷ ra phía sau. Lần này thì người cười hả hê lại là Hazel.

Sau khi thấy mấy cái quai hàm biểu tình vì chủ của chúng cười nhiều với “kích thước” nụ cười kéo tới tận mang tai đã khiến cả ba dừng lại và bắt tay vào việc dọn dẹp, sửa sang nhà cửa.

Tôi gần như quên đi được nỗi nhớ Chris khi ở bên Hansel và Hazel.

Dọn dẹp với sửa sang cái đồng bừa bộn mà Hazel gây ra tuần trước đã làm tiêu tan cả số tiền lãi của vụ làm ăn mà hai anh em họ nhờ tôi giúp đỡ lúc ở Anh. Thật vô lý! Nhà trên đất của tôi (mẹ tôi) tiền xây nhà tôi lo, còn anh em họ tới phá tới phách hồng hóc gì cũng lấy tiền tôi xài. Bộ tôi là tỷ phú chắc? Hazel với mấy cái trò lồi kéo suy nghĩ các khách hàng kiếm triệu tỷ mà không tiêu để đó mà ngấm. Tôi không tiêu tiền giỏi như họ nhưng không có nghĩa tôi không cần chúng, và càng không có nghĩa tôi không tiếc tiền. Nghĩ mà bực, tôi đổ hết cơn tức giận lên cho đồng bụi cát dưới chân, quét như vũ bão.

- Khụ...khụ...Nếu em định quét như thế thì thà em để yên đó sẽ sạch hơn đó - Hansel nói.

- Có giỏi anh quét đi. Anh làm như đây là lỗi của em không bằng. - tôi cắn nhả.

Hansel thở dài, nói.

- Được rồi. Xuống nhà đi. Để đấy anh lo.

Hansel lấy cái chổi từ tay tôi và đẩy tôi xuống cầu thang.

- Nói thể sớm có phải tốt không. Đỡ phải làm - tôi lằm bằm, mừng rỡ.

Tôi chạy tốt xuống dưới nhà, nhập cuộc xem Game of Thrones với Hazel.

Khi tv chuyển sang chương trình quảng cáo, Hazel mới rời mắt ra khỏi màn hình vô tuyến quay sang tôi.

- Anh ta gọi lần nào chưa? - Hazel hỏi.

- Ai gọi cơ? - tôi vờ như không biết Hazel đang hỏi gì.

- Còn ai nữa? Khai mau đi. Không tở sẽ tự "tìm hiểu" đó.

- Được rồi. Đằng nào cậu chả biết nên tở sẽ nói - tôi quay sang Hazel - Có gọi. Một ngày ít nhất hai lần.

- Bao lâu?

- Ngắn thôi.

- Ngắn là bao nhiêu?

- Có lẽ là 10 phút.

- Thế mà ngắn. Anh ta hỏi gì không?

- Không có gì "đặc biệt" - nói cách khác "không phải việc cậu cần biết chi tiết."

- Được rồi... Uầy. Anh ta sẽ tới đây sao? - Hazel ngoác miệng cười gian sau khi "khám phá" ra được "bí mật" kia trong đầu tôi.

- Cậu không biết tôn trọng quyền riêng tư sao?

- Tở có lấy thông tin đó từ cậu đâu...chỉ là hiện giờ đang có một anh-chàng-nào-đó đang háo hức muốn gặp cậu. Anh ta sẽ bấm chuông trong vòng 3...2...1

[đình đông]

Ngay khi Hazel ngắt lời tiếng chuông cửa vang lên. Chẳng lẽ anh ở đây thật sao? Tôi chạy vội ra phía máy cửa chính, mở cái máy quan sát gắn với camera ở cổng ra coi. Đúng là anh rồi. Tôi hết nhìn Hazel lại nhìn cái màn hình. Biểu cảm giỡn chơi, trêu đùa của Hazel càng thêm minh chứng cho việc đang xảy ra là thật, tôi không bị ảo giác, hay nói đúng hơn là không bị Hazel làm cho "mờ mắt". Tôi chưa kịp định hình lại chuyện gì đang xảy ra thì Hansel chạy xuống từ phía cầu thang, cầm theo cái chổi cùn rách nát. Chắc anh vừa làm phép quá tay rồi, nhiều gió quá cũng không tốt, ướm quá thì còn tệ hơn mà dùng sấm sét kiểu của anh thì thôi rồi. Cái chổi tôi mới mua xong mà. Nó là mẫu mới, mắc lắm đó.

- Vee? - Hansel gọi - Em không định mở cửa sao?

- Dạ...à ừm ờ... À đúng rồi có. Em đang định mở.

[Đình đông] một hồi chuông giục giã nữa vang lên.

Tôi quay sang nhìn Hazel đang ngồi vắt vẻo trên cái trường kỷ rồi Hansel tay vác chổi như chuẩn đi đánh nhau mà tôi lo lắng không yên. Nghĩ tới đây tôi quyết định bảo hai người họ chịu khó lên lầu trốn và hứa sẽ giới thiệu họ lần sau Chris tới. Dù lúc đầu họ có chút ngần ngại nhưng rồi cũng chấp thuận. Ngay khi thấy "an toàn tuyệt đối" thì tôi liền ấn nút mở cổng ở bản điều khiển, khi nghe thấy bước chân của anh trên mái hiên tôi mở cửa.

Dù đã cố gắng kiềm chế những cảm xúc bất bình thường nhưng ngay khi thấy anh đứng trước mặt tôi, tôi đã mất kiểm soát để rồi sà vào vòng tay của anh gần như ngay lập tức.

...

- Em sống ở đây sao?

Chris đi một vòng quanh phòng khách trước khi thả người ngồi lên chiếc trường kỷ màu be giữa phòng khách.

- Vâng. Sao anh? - Tôi hỏi.

Tôi ngồi xuống sát bên cạnh anh, để anh vòng tay ôm lấy tôi.

- Nó có quá rộng ột mình em không vậy? Trông có vẻ... cô đơn.

- Không cô đơn đâu. Em có người ở chung mà.

- Ở chung?! Ai vậy? - vẻ mặt nghiêm túc không hợp với anh chút nào.

Khi tôi định trả lời thì Hazel lại chơi trò phá game.

” Giới thiệu tụi này đi!”

- Anh họ và em gái của anh ấy. Hai người đang rủ nhau đi chơi rồi.

- Vậy sao?! - mặt anh giãn ra - Tiếc quá. Anh muốn gặp họ. Anh đoán họ sẽ thú vị lắm.

” Anh ta vừa khen tụi này kìa. Tổ kết anh ta rồi đó.” - Hazel cười khúc khích “trong” đầu tôi

“Đó chỉ là một câu nói xã giao bình thường. Khen gì cậu”

” Xì. Tụi cả hứng.”

- Vì bây giờ họ đi vắng vậy có nghĩa chúng ta đang ở một mình - Chris nhìn tôi đòi hỏi.

” Kinh quá ” - Hazel nói.

” Để tụi này yên coi.”

Mặc dù tôi có hơi mất tập trung vì Hazel cứ “làm tổ” trong tâm trí tôi nhưng tôi vẫn đủ tập trung để hiểu cái kiểu ẩn dụ của anh.

Anh cúi xuống hôn tôi.

” Vee and Chris sitting in a tree

K-I-S-S-I-N-G

First es love.

Then es marriage.

Then es baby* in the baby carriage,

Sucking his thumb,

Wetting his pants,

Doing the hula, hula dance!”

Chưa bao giờ tôi ghét cái bài hát “The K-i-s-s-i-n-g Song” đó như bây giờ.

Tôi là người chủ động dừng lại. Một là vì Hazel cứ phá quấy. Hai là vì phía trên trần nhà mới sửa cứ rớt bụi xuống. Tôi nhìn anh cười đau khổ.

- Em sẽ phải cho người sửa lại trần nhà.

Cạch cạch.

- ...và thuê người diệt chuột nữa.

- Có lẽ anh nên đi! - Chris hiểu tôi. Anh thấy được sự khó xử cũng như miễn cưỡng trên khuôn mặt và cử động của tôi.

- Vâng.

Cả hai cùng đứng lên. Tôi theo sau anh ra cửa. Trước khi ra về anh nói.

- Mai anh đón em. Mong là em sẽ là một hướng dẫn viên giỏi, có thể đưa anh đi khắp những địa điểm đẹp và lãng mạn ở Đà Lạt.

- Hẹn thế nhà.

- Còn một điều nữa.

Vừa dứt lời anh đặt nhẹ môi lên môi tôi.

- Hẹn em ngày mai.

- Hẹn anh ngày mai! - mặt tôi nóng lên theo từng giây.

Cách. Tôi đóng cánh cửa lại. Áp lưng vô tường cầu mong anh sẽ không để bụng những hành động cứng nhắc, thiếu cảm xúc của tôi hôm nay. Chưa kịp ổn định lại nhịp tim đang đập thình thịch trong lồng ngực từ tiếng đổ rầm từ phòng khách khiến tim tôi như muốn nhảy ra ngoài. Tôi chạy vội vào đó và phát hiện ra mảng trần vừa sửa xong lại đổ sập xuống. Thế là tiêu tan, lãng phí bao tiền bạc. Chưa kể cái bàn gỗ sồi cao cấp của tôi cũng đi tính luôn.

- HAZEL! HANSEL !

Không có lửa làm sao có khói. Mà tình hình là khói của tôi bốc lên tận đỉnh đầu rồi.

Tôi vừa thuê người sửa sang mất cả núi tiền chứ chẳng chơi vậy mà chỉ vì cái thói hư tật xấu, thích dòm trộm người khác mà ai-đó-kia “đục” mấy cái lỗ để nhìn trộm. Kết quả là một núi tiền nữa lại sắp ra đi rồi.

10. Chương 10: Chương 10

Chủ nhật.

6:30 AM.

Tôi rón rén bước đi trên những ngón chân. Cái thói ngủ không biết trời trăng của Hazel thì tôi còn lạ gì nhưng Hansel thì tai thính như cá voi xanh của anh thì tôi chỉ còn cách cầu trời phù hộ có thể ra khỏi nhà an toàn không bị phát hiện. Lần này tôi đi chơi với Chris không muốn có mấy cái “bóng đèn” lai vãng xung quanh 24/24.

Khi đi qua phòng khách tôi ngó lên phía trên cái “tác phẩm” của hai anh em kia ngày hôm qua và nghĩ “Sau hôm nay sẽ phải lo sửa cái trần.” Tôi lắc đầu rồi đi tiếp. Tới cái tủ giày gần cửa ra, tôi xỏ lẹ đôi sneaker và định sẽ chuồn thật nhanh ra ngoài nhưng kế hoạch lại không như tôi mong muốn.

- Mới sáng sớm đã đi đâu vậy?

Tôi quay lại và thấy Hansel đang đứng trước cửa phòng bếp. Tôi sơ ý quá mà.

- Ha ha không đi đâu cả chỉ là đi chạy bộ chút thôi mà.

- Vậy anh đi cùng được không.

Tôi nhìn Hansel một lượt từ đầu tới chân. Mái tóc vàng bạch kim của anh rối bù, trước trán là những sợi tóc bết lại vì mồ hôi. Cái áo phông xanh rộng thùng thình của anh dẫm mồ hôi. Dưới ống quần thun xám của anh có lấm tẩm nước. Tôi dám chắc anh vừa đi chạy về, và có lẽ đã sơ ý đạp vô mấy vũng nước mưa từ đêm qua.

- Anh mới đi chạy về mà.

- Đi vòng nữa không sao đâu.

- Em tự đi một mình được rồi.

- Đi một mình nguy hiểm lắm. Con gái con đũa ai lại đi một mình.

- Em đi tốt. Em có phải con gái bình thường đâu.

- Thế định đi đâu ? - Hansel thở dài.

- Em có hẹn đi chơi với Chris - tôi biết chẳng thể dẫu được nên cứ khai ra luôn.
- Sớm vậy? - giọng Hansel có chút hoài nghi.
- Sớm thì mới tránh được anh với Hazel...ai ngờ...
- Ai ngờ lại gặp anh?! Đi không người ta đợi! - Anh xua tay đuổi khéo tôi đi.
- Em đi nha - tôi cười biết ơn anh.

Tôi mở cửa chạy ra ngoài thật nhanh.

...

Chỉ sau hơn 15 phút ngồi xe bus tôi đã có mặt ở khách sạn nơi Chris nghỉ. Tôi lên phòng anh ở tầng 7. Tôi hít một hơi thật sâu trước khi bấm chuông cửa.

- Chris mặc quần ngủ, áo sơ mi trắng ra mở cửa. Rõ ràng là anh mới ngủ dậy.
- Anh mới dậy sao? - tôi hỏi.
- Em tới sớm quá - Chris gãi đầu bối rối nói.
- Anh hẹn em lúc này mà - tôi làm mặt giận anh.
- Ha ha anh đùa týt. Em vào đợi anh chuẩn bị rồi đi.

Nói rồi anh kéo tay tôi vào phòng trong khi tôi còn chưa kịp phản ứng. Tôi ra ban công công ngắm cảnh thành phố trong lúc đợi anh chuẩn bị. Buổi sáng Đà Lạt thật yên bình, tôi chỉ có thể nghe được tiếng gió và âm thanh trầm đục của chuông gió trong không gian thoáng đãng buổi sớm mai.

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Chris đã chuẩn bị xong. Anh mặc một chiếc áo phông trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo da màu đen và một cái quần bò rộng thùng thình. Phong cách ăn mặc của anh khá đơn giản, nhìn anh như vậy tôi cũng không có gì phải tự ti với bản thân hết.

- Em cười gì vậy?

Chỉ sau khi nghe Chris hỏi vậy tôi mới nhận ra mình đang cười khúc khích trước cái suy nghĩ ban nãy. Anh bước ra lan can, tiến lại gần phía tôi.

- Em cười gì vậy? - Chris nhắc lại câu hỏi ban nãy.
- Không có gì. Chỉ là em thấy vui khi anh không phải người ăn diện quá mức. Vì em cũng không giỏi chưng diện cho lắm.
- Vậy sao?! - Chris cười - Hôm nay em “trưng diện” thế này đẹp mà - Anh hôn nhẹ lên trán tôi.
- Hai từ trưng diện không hợp với em tý nào.

Tôi hồi tưởng lại hình ảnh phản chiếu của mình trong gương hồi sáng nay. Quần jean bó sát, áo phông trơn over size màu trắng, áo khoác bò và khăn quàng cổ màu be. Tôi không giỏi phối màu quần áo lắm nên có thể cho “tác phẩm” sáng nay của tôi là sự thành công vượt bậc rồi.

- Anh ăn sáng chưa? - tôi hỏi.
- Chưa. Nhưng anh đã gọi phục vụ phòng mang đồ ăn lên rồi. Ăn xong chúng ta đi.
- Vâng.

Dứt lời tiếng chuông gọi cửa vang lên.

Bữa sáng thịnh soạn với trứng, thịt hun khói, bánh kếp và sữa. Những món ăn sáng truyền thống của phương Tây đây mà. Hai chúng tôi thong thả cùng nhau ăn bữa sáng.

...

- Sáng nay em không sao chứ? - Chris hỏi
 - Không sao! gặp Hansel thì em không lo lắm. Hazel mới đáng lo - nói xong tôi đưa một miếng thịt hun khói vô miệng.
 - Hansel? Hazel?
 - Vâng. Anh họ và em họ em đó - tôi nói dối.
 - Sao em lại phải lo lắng tới vậy?
 - Hazel là “bóng đèn” lão nghề mà. Nếu không dứt cậu ấy ngay từ đầu thì sẽ không bao giờ dứt được ra hết.
 - ...
 - Hôm nay đi đâu? - tôi háo hức quay sang hỏi anh.
 - Đây là thành phố của em. Sao em không dẫn đường đi.
 - Vậy thì ăn sáng xong rồi đạp xe quanh hồ Xuân Hương được không? - tôi đưa tay lên vuốt vuốt cái cằm nhẵn mịn tỏ vẻ suy tư.
 - Cũng được! Khánh. Lại đây anh bảo.
- Tôi rướn người về phía anh. Và ngay khi tôi hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đã bị anh hôn một cách say đắm.
- Ăn tiếp được chưa? - tôi hỏi ngay sau khi được anh “buông tha”.
 - Được rồi - anh cười gian mãnh.
 - ...
- Trước khi ra khỏi khách sạn Chris đã phải trang bị một cái kính râm to bản che gần một nửa khuôn mặt của anh. Khi tôi hỏi mới vỡ ra rằng anh “trốn” tới Đà Lạt trong mấy ngày rảnh rỗi trong chuyến giao lưu của Liverpool F.C với đội tuyển ở Sài Gòn. Đến cả phòng khách sạn cũng được đặt dưới tên một người quen, không ai biết anh ở đây hết nên phải giữ bí mật và hết sức cẩn thận.
- Tôi và anh thuê hai chiếc xe đạp dạo quanh hồ Xuân Hương thưởng thức hương vị buổi sáng Đà Lạt với gió ngọt lịm.
- Anh thích gì ở Đà Lạt?
 - Anh cũng không biết. Thành phố này rất đẹp nhưng anh mới ở đây một ngày chưa cảm nhận được gì !
 - Cũng đúng...
 - Em thì sao em thích gì nhất ở Đà Lạt?
 - Tất cả. Em yêu tất cả mọi thứ của Đà Lạt. Từ gió tới những cơn mưa bay. Từ những vườn hoa cho tới những cây thông. Thậm chí những ngọn núi trốn sau màn sương mù mịt.
- Chris không nói gì chỉ cười sau khi nghe tôi nói. Anh và tôi sau đó chỉ lẳng lặng đạp xe bên nhau và tận hưởng hương vị buổi sớm của Đà Lạt.
- Một rồi sao? - Chris hỏi sau khi thấy tôi thở hồng hộc đạp xe đuổi theo anh.
- Hồ Xuân Hương thì rộng, mà anh thì đạp xe nhanh làm sao mà tôi lại không một được. Anh không biết đấy thôi chứ đạp xe một vòng quanh hồ cũng được gần bảy cây số đó.
- Tôi dừng xe. Đạp chân chống rồi thả người xuống một chiếc ghế đá gần đó. Anh cũng quay đầu xe lại, dựng xe bên cạnh xe tôi và ngồi xuống bên cạnh tôi.
- Em yếu vậy? Anh tưởng em khỏe lắm cơ đó.
 - Dù khỏe nhưng em cũng là con gái sao mà khỏe bằng anh được. - tôi ầm ục trả lời.
 - Thôi được rồi. Nhìn em bây giờ chắc coi như sáng nay như vậy là đủ rồi. Chiều nay kế hoạch là gì?

- Đỉnh Lang Biang. Chiều nay em định hai chúng ta thuê xe máy lên đó chơi.

Lang Biang mù sương gió lạnh khiến tôi có rúm người lại nép người lại gần Chris. Tuy không chỉ quàng thêm chiếc khăn mỏng nhưng Chris vẫn chẳng hề gì, tôi nghĩ có lẽ vì anh đã quen với khí hậu lạnh nên không sao. Nhưng tôi thì khác, dù đã mặc thêm áo, quàng khăn thế nhưng gió trên đỉnh Lang Biang vẫn khiến tôi run rẩy.

Dù đang trong trạng thái co ro cuộn tròn nhưng tôi vẫn hớn hởi, vui vẻ vì được đi chơi với Chris. Tôi nhìn xuống sườn dốc thoải thoải đầy những cây thông nhỏ bên dưới. Tôi ngó thấy một vườn hoa nhỏ với vài ba cái xích đu qua màn sương mong xung quanh.

- Chris! Dừng lại - tôi kéo áo anh- Chúng ta xuống đó đi! - tôi chỉ xuống vườn hoa dưới sườn dốc.

Anh không trả lời chỉ nhìn tôi cười, nhưng anh cũng không chịu nhúc nhích. Tôi kéo tay anh “nài nỉ”.

- Đi nào anh...

Dù đã dùng hết sức bình sinh khí để kéo anh đứng dậy khỏi chiếc xe máy nhưng vô ích. Không khí lạnh trên này đã khiến tôi mất đi không ít sức lực, đây là còn chưa kể đến cân nặng của Chris. Phải mất một lát sau anh mới chịu đứng dậy và hai chúng tôi cùng nhau qua chỗ cái xích đu.

Chưa kịp xuống tới nơi thì mấy cái xích đu đã bị mấy cô cậu du khách tranh nhau ngồi chụp ảnh. Chris không biết làm sao, anh đứng bần thần ra đó cho tới khi tôi kéo tay anh ngồi xuống bãi cỏ gần đó.

- Ngồi trên bãi cỏ thích mà.

- Ừm...

Chris không nói gì nhiều anh mãi mê ngắm cảnh thành phố Đà Lạt, hay con sông mờ ảo qua làn mây mờ ảo từ đỉnh Lang Biang. Tôi tự nhiên thấy ghen tị với vẻ đẹp của Đà Lạt trong một thoáng tích tắc.

Quanh đó có rất nhiều những quả thông, tôi nhặt “vài” quả rồi xếp vào túi. Sau khi xếp xong số thông vào chiếc túi của mình tôi quay sang hỏi Chris.

- Về nhà rồi liệu anh có nhớ Đà Lạt? Nhớ em không?

-...

Thấy anh im lặng tôi cảm thấy có đôi chút bất an.

- Anh sẽ quên sao? - tôi khó khăn lắm mới thốt ra được những lời đó.

- Không. Đà Lạt thì có lẽ anh sẽ quên nhưng em thì không - anh quay sang nhìn tôi trêu mếu.

- Thật chứ?

- Thật - anh xoa đầu tôi.

...

Từ đỉnh Lang Biang về tôi và Chris đi dạo một đoạn quanh hồ Xuân Hương.

- Mai anh bay vào Sài Gòn rồi đúng không?

- Ừm...

Tôi dừng bước, giữ chặt lấy cổ tay anh. Chris bất ngờ trước hành động không báo trước này nên đã suýt ngã.

- Em muốn tặng anh một món quà.

- Cái gì vậy?

- Ừm...chuông gió...anh theo em.

Tôi kéo tay Chris đi về phía cửa hàng đồ handmade mà tôi thường tới gần đó.

- Khánh à?! - vừa bước vào cửa bác Liên, chủ cửa hàng đã nhận ra tôi - hôm nay lại tới làm chuông gió sao?

- Dạ không ạ. Cháu tới đây tìm một món quà lưu niệm ạ.
- Cho người bạn to lớn của cháu đây hả? - bác Liên đánh mắt nhìn Chris từ đầu tới chân. Bác dừng lại rất lâu ở khuôn mặt bị cặp kính râm che mất một nửa của anh.
- Vâng ạ. Bác còn giữ mấy cái chuông gió cháu làm chứ ạ?
- Có chứ. Cháu theo bác.
- Vâng ạ.

Tôi ra hiệu cho Chris ngồi xuống hàng ghế ngồi ở góc cửa hàng rồi theo bác Liên vào trong.

Gian trong cửa cửa hàng là những tác phẩm handmade mà khách hàng tới đây thử sức làm. Tôi thường tới đây làm chuông gió, bác Liên nói chuông gió tôi làm bán rất chạy nhưng có vài cái bác giữ lại vì nó “đặc biệt”. Sau một hồi nhìn qua, ngẫm lại cả tá chuông gió tôi cũng đưa ra được quyết định. Tôi nhờ bác Liên gói nó cẩn thận.

...

Chris nhìn chiếc chuông gió treo trên cửa sổ phòng ngủ của mình. Mỗi sáng thức dậy anh đều dành thời gian ngắm nhìn nó rất lâu. Từ khi rời Đà Lạt về Liverpool, tối tối anh lại ngồi trong phòng, lắng nghe tiếng chuông gió trầm đục và nhớ tới Khánh.

Đã ba tháng kể từ ngày đó. Không có ngày nào là Chris không nhớ Khánh. Khánh cũng vậy. Dù họ thường xuyên trao đổi email, chat nhưng khoảng cách nửa vòng trái đất xa vời vợi đó vẫn không thể xóa nhòa được.

Tiếng chuông gió huyền hoặc, ảo tưởng cho những kẻ si tình. Mỗi tình trẻ con không mấy vững bền đó dần dần cũng bị gió cuốn đi. Cuộc tình của cả hai tuy đẹp nhưng không thắng được sự xa cách. Hai tâm hồn tuổi trẻ phiêu bạt như gió không thể mãi dừng chân tại một nơi được.

11. Chương 11

- Được ăn chơi xả láng rồi!!! Vui quá cơ. Hai người chuẩn bị đồ cả 3 cùng đi chơi nào!- Hazel hớn hở.

Vừa nói cô vừa phe phẩy cái phong bao có vé máy bay trong chuyến đi ngoại khóa đầu năm của trường.

- Em đã xin được một slot cho anh rồi đó Hansel - Hazel bật volume cực đại.

Tiếng Hansel lao xuống cầu thang như sấm đánh ngang tai, anh dậm chân mạnh tới mức tôi tưởng anh định phá nhà. Chưa gì anh đã xuất hiện ở phòng khách cùng tôi và Hazel.

- Đi đâu cơ?

- Đi du lịch ngoại khóa đó. Lẽ ra là chỉ cho sinh viên năm nhất như em với Vee đi thôi nhưng vì thương tình nên em đã “thuyết phục” được thầy cô xin cho anh một slot đi kè.

Tôi cảm thấy thương hại cho thầy Sinh vì bị Hazel “dụ dỗ”.

Tôi giờ cuốn tạp chí Elle lên cao, che toàn bộ gương mặt đang dần biến sắc của mình.

- Không đi đâu! - tôi nói.
- Sao lại không đi? - Hazel bắt ngờ.

Hazel chồm tới cố giật cuốn tạp chí ra khỏi tay tôi nhưng đã hối hận ngay lập tức sau khi bị điện giật. Đó là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra để Hazel buông tha tôi. Cô ấy nào có biết tôi đã phải rất cẩn thận trong việc truyền điện đó, chỉ cần quá tay một chút thì coi như cuốn tạp chí của tôi đi tong.

- Quá đáng! - Hazel khó chịu.
- Cậu xem là đi đâu chưa mà bảo tớ quá đáng !

Sau khi nghe tôi nói Hazel mới bóc phong bì lấy 3 tấm vé ra xem.

- Là đi Live...er...pool...

Không gian im lặng bao trùm cả căn phòng. Không ai nói hay gây ra bất cứ một tiếng động cho tới khi Hazel lên tiếng, phá tan bầu không khí im lặng ngọt ngào đó.

- Vậy là Vee không đi nè - Hazel cố tỏ vẻ không có gì. Cô quay anh Hansel - Anh hai...

- Anh không đi đâu - Hansel không để Hazel nói hết câu đã từ chối thẳng thừng.

- Được rồi. Vậy em đi một mình vậy - Hazel nói rồi đứng dậy, lên phòng.

...

- Đưa nó cho ta! - Salazar ra lệnh.

Khẩu súng chín mili của hắn cầm trên tay không phải là cái khiến Venus sợ. Cái cô sợ đó là cái ấn chỉ của nhà họ Albot hắn đang cầm trên tay kia.

- Đưa ấn chỉ cho tao ! Không tao sẽ thả cái này xuống.

Venus hết nhìn xuống dòng nhan thạch bên dưới lại nhìn cậu em trai 6 tuổi đang nép mình về phía cô. Dây thần kinh của Vee kéo căng như dây đàn violon. Chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như bây giờ.

- Salazar. Dù tôi có đưa cái ấn đó cho cậu...- Vee cố gắng thỏa hiệp với hắn lần nữa.

- Tao không quan tâm! Marice cũng là em mày, cô ấy cũng có quyền được thừa hưởng gia sản của gia tộc giống như thằng bé kia - Salazar chìa khẩu súng về phía Jon, người đang thấp thỏm trốn sau lưng Vee.

- Venus đừng nghe lời hắn!!! - Hansel hét lớn.

Anh lo cho cô. Bây giờ cô chỉ là một người bình thường, làm sao cô có thể chiến đấu với Salazar. Làm sao cô có thể thoát ra khỏi cái kết giới kia.

Hansel phóng một đạo sét với ý định phá vỡ được kết giới nhưng vô ích. Hazel nắm chặt tay anh trai, cô mượn một chút sức mạnh hệ khí của anh để thâm nhập vào trong tâm trí của Salazar qua bên trong kết giới. Nhưng dù qua được kết giới cô lại bị chặn lại bởi bức tường Salazar dựng lên trong đầu hắn.

Salazar phát giác được nỗ lực của Hazel nên hắn quay lại nói.

- Đừng phí công vô ích nữa. Người sẽ không làm gì được ta đâu - rồi quay lại phía Venus - nghĩ thông chưa? Ấn chỉ của họ Albot và Jon sẽ được đưa lên làm người thừa kế? Hay ấn chỉ của dòng họ Romanov?

Venus biết sẽ xảy ra họa lớn nếu như ấn chỉ của dòng họ được mang trên cổ của một người không thuộc người có dòng máu thuần nhưng cô không biết làm gì khác. Jon dùng từ trường làm hòn đá, cái mà cả hai đang đứng trên đó, lơ lửng mãi giữa không trung được. Còn cô thì không thể làm gì ngoài dùng lời lẽ thỏa hiệp với Salazar. Đưa ấn chỉ cho hắn thì cơ may thoát chết cho cả hai sẽ có. Nếu không thì Salazar sẽ liều cả mạng của hắn mà làm dâng trào dung nhan bên dưới và giết chết cả ba người.

Venus đưa tay tháo chiếc vòng cổ có ấn chỉ của dòng họ và đưa về phía Salazar.

- Chúng ta sẽ làm theo cách của người.

“Chỉ những người có dòng máu Romanov thuần khiết chảy trong huyết quản, những người thừa kế chân chính mới có thể đeo trên cổ niềm tự hào của gia tộc. Những kẻ không xứng đáng mà có ý cướp lấy sẽ bị trừng phạt...”. Những câu chữ trong cuốn sách điều luật của gia đình cô hiện lên trước mắt. Venus không muốn làm hại Marice, cô ấy không có tội. Nhưng bây giờ đây điều duy nhất Venus có thể nghĩ được là làm thế nào để cứu sống được Jon.

Salazar “đứng” lơ lửng giữa trung tâm ngọn núi lửa đang trực phun trào, khi thấy Venus đồng ý điều kiện của mình hắn “tiến” lại gần hơn về phía cô và Jon. Không chần chừ, hắn giật lấy ấn chỉ từ tay cô và trao lại ấn chỉ nhà Albot cho cô.

- Xong rồi thì người hãy mau thả chúng ta ra.

- Ta sẽ thả. Nhưng với điều kiện người phải tự thoát ra.

Nói rồi hắn đột nhiên biến mất bỏ mặc Venus và Jon vẫn còn bên trong kết giới với dòng dung nhan sôi sùng sùng đang dâng lên mỗi lúc một cao hơn.

Venus đã lường trước được chuyện này cô quay sang nói với Jon.

- Jon. Em có thể đưa chúng ta tới đỉnh của kết giới không?

- Được ạ.

Jon dùng mọi sức lực nâng hòn đá lên cao dần.

- Được rồi.- Venus nói sau khi cô đã có thể chạm tay tới trung tâm kết giới.

“Hazel. Hansel tới đây nào!” - Vee nói trong tâm tưởng.

Hansel và Hazel nhanh chóng xuất hiện.

- Bọn tớ đây cậu cần gì? - Hazel hỏi.

- Hazel, cậu hãy làm đóng băng điểm trung tâm của kết giới còn lại nhờ anh đó Hansel.

Yếu điểm của kết giới của Salazar luôn là ở đỉnh kết giới. Mà hắn lại là hệ lửa vậy nên việc Hazel đóng băng yếu điểm sẽ khiến kết giới dễ dàng phá hủy hơn. Mọi chuyện đều theo đúng kế hoạch của Venus cho tới khi Hansel phóng đạo sét phá kết giới. Vì chấn động đó Jon mất thăng bằng và trượt chân ngã xuống. Bất chấp tính mạng Venus nhảy xuống túm lấy tay Jon...

...

- Em có sao không? - Hansel ân cần.

- Không sao! - tôi cố gắng nói càng kiệm lời càng tốt.

- Được rồi - nói rồi ngồi xuống chỗ trống trên cái trường kỷ, bên cạnh tôi - Tay em sao rồi?

Anh kéo bàn tay phải đang cầm cuốn tạp chí của tôi xuống nhẹ nhàng, cố gắng để không làm tôi đau. Anh áp hai bàn tay vào bàn tay được băng bó của tôi.

- Khá hơn nhiều so với hai tuần trước rồi - tôi kéo tay mình ra khỏi tay anh.

- Anh vẫn nghĩ thật may mắn mà sức mạnh mới của em thức tỉnh kịp thời.

Tôi cười mỉa mai.

- May mắn lắm cơ! Bây giờ thì sao?

- Chưa ai lên tiếng kêu em quay lại “đó” cả.

- Nhưng ai mà biết. Chẳng bao lâu nữa họ sẽ làm thế thôi.

- Venus - Hansel vuốt ve mái tóc tôi.

Từ nhỏ anh đã hay làm như vậy mỗi lần an ủi tôi.

- Em đã chọn sai quá nhiều.

- Em không sai. Chỉ đơn giản là chưa đúng thôi.

- Khác nhau lắm sao?! Em đã lãng phí hai năm để yêu một người để rồi nhận một câu chia tay qua tin nhắn. Và mất gần một năm thất vọng sau đó. Bây giờ là chuyện này - nói tới đây khóe mắt tôi cay cay - Em đã để mất ẩn chi. Sức mạnh em cố từ bỏ lại quay lại. Marice thì...

Tôi không thể thốt ra hết câu nói còn lại vì những tiếng nức nở của bản thân.

- Được rồi - Hansel ôm tôi vào lòng.

- Lỗi tại em mà Marice...

- Không phải. Salazar mới là người hại chết Marice. Hắn tự nhận mình yêu con bé nhưng tất cả những gì hắn làm đều là vì lợi ích của bản thân.

Tôi biết chứ. Tôi biết Salazar lợi dụng sự ngây thơ của Marice để cô bé đeo cái vòng ẩn chỉ đã được phong ấn đó bất chấp những hiểm họa hắc biết trước sẽ xảy ra. Nhưng thế còn tôi? Tôi cũng đã đưa cái ấn cho hắc dù biết rõ mục đích của hắc. Vậy chẳng phải tôi cũng có lỗi sao?

Tôi tách mình ra khỏi vòng tay của Hansel.

- Nhưng nếu lúc đó em không...

- Không. Không phải lỗi của em. Salazar biết hắc đang làm gì, biết rõ hậu quả. Em. Không. Có. Lỗi.

- Nhưng...

- Nhưng nhị nữa anh sẽ cho em một chuyến sang Anh gặp ex của em đó.

Tôi không rõ liệu là vì tôi sợ gặp lại Chris hay vì cố nhịn cười trước cái vẻ mặt lưu manh giả danh trí thức của Hansel nữa.

...

Ngày Hazel đi cũng là ngày tôi và Hansel đi nhận “nhiệm vụ” mới. Sau khi tiễn cô bạn lên máy bay với những lời “đe dọa” như : “Nếu không gọi điện về là anh cho sét đánh chết đó” “Nếu không về sớm với tớ là tớ ư ư nhả chìm cả Liverpool để cậu trôi về nhà đó!” ... Hazel chỉ cười trừ, ừm à ừm ừ vài câu trước mấy lời đe dọa của tôi và Hansel rồi chạy biến luôn sau khi nghe thông báo chuyển tàu của cô nàng sắp dời đi.

Hansel và tôi ra bãi đỗ xe tìm chiếc Mercedes-Benz CLS-M của anh.

- Em nghĩ Hazel sẽ ổn chứ?

- Ổn hơn em khi tới đó là được rồi!

- Mong là vậy - Hansel thở dài.

Anh lấy chùm chìa khóa từ túi bên chiếc áo jacket đen rồi mở khóa xe.

- Anh lo gì chứ? - tôi hỏi.

- Không có gì - anh cười mĩa mai tôi?

- Cười kiểu gì vậy?

Anh không trả lời tôi cứ thế vào xe. Tôi không buông tha vụ này dễ dàng thế đâu. Hansel cười tôi vì “thất bại” của tôi khi tới Liverpool, nói đúng hơn thì là cái đi kèm sau chuyến đi đó, và đến tận bây giờ nó vẫn đeo đẳng tôi dù nó không khiến tôi đau đầu như trước nữa. Tôi chỉ không thoải mái khi nghĩ về nó thôi.

12. Chương 12

Chúng tôi dừng xe trước một quán cà phê sang trọng xa trung tâm thành phố. Dù đã làm việc này cả tỷ lần trong suốt 2 năm qua nhưng không lần nào là tôi không do dự việc bước chân qua cánh cửa kia mỗi khi tới đây. Đó chỉ là những suy nghĩ cá nhân với lại xét về mọi mặt thì ý kiến của tôi nào có quan trọng tới vậy, tôi cũng chẳng có lựa chọn nào hay hơn.

- Em có phải vào đó không? - tôi hỏi Hansel.

- Lần thứ 1000 là CỐ. Giờ thì vào thôi.

Nói rồi anh bước những bước nhanh và dài vào quán. Tôi thì đứng chết chân một lát rồi mới nhích chân đi vào.

“Cầu trời phù hộ cho con.”

...

- Há há. Lại được gặp tiểu thư Venus. Hân hạnh hân hạnh.

Jekins nhìn tôi với ánh mắt bệnh hoạn đó như tất cả những lần khác hắn gặp tôi. Nếu không phải vì tôi cần cái “tài” của hắn thì có lẽ tôi sẽ đâm hắn vỡ mũi từ lâu rồi. Tên khốn đó chỉ là một kẻ đứng hạng tép riu trong gia tộc nhưng với cái tài năng mà hắn nắm giữ để đưa hắn lên đứng ở vị trí cao như bây giờ.

- Lần này là chuyện gì? Nói mau đi !

Tôi cố gắng kiềm chế bản thân, để mặc hắn “ngắm nhìn” tôi từ đầu tới chân như cách hắn thường làm. Hắn im lặng nhìn tôi, Hansel không được phép vào phòng khi tôi và Jekins bàn chuyện vì anh không có “giá trị” với Jekins.

Căn phòng không một tiếng động chỉ có sự im lặng chết chóc đến kinh dị. Tiếng bước chân của Jekins khi đứng dậy khỏi cái bàn làm việc của hắn và tiến về phía tôi có thể phá vỡ được sự tĩnh lặng nhưng cái cảm giác chết chóc đó vẫn còn. Hắn bắt đầu rồi.

Không khí lạnh buốt tới thấu xương. Cái lạnh làm lưng tôi rợn lên và khiến tôi dựng tóc gáy. Đôi mắt đen láy táo bạo của Jekins đang dõi theo từng cử chỉ, biểu cảm của tôi. Tôi biết rõ hắn đang nghĩ gì trong cái đầu óc tăm tối kia của hắn. ” Một con mồi dễ xơi ! ”

“Bình tĩnh lại ! Không được để lộ vẻ sợ hãi ! ” - tôi tự nhủ.

Nhưng tôi đã thất bại.

Nỗi sợ hãi nảy nở và lớn dần trong tôi.

Jekins bước từng bước chậm rãi về phía tôi.

Hắn đứng gần tôi tới mức tôi có thể ngửi thấy mùi thuốc lá ám trên quần áo hắn rõ mồn một. Thân hình gầy, khẳng khiu của hắn áp sát tôi hơn khi hắn biết nỗi sợ hắn ” bơm ” vào đầu tôi đã lấy đi hết tất cả sự kiểm soát chi giác. Hắn nhìn tôi, tặc lưỡi, và liếm đôi môi nứt nẻ xấu xí của mình.

- Nếu gọi tôi tới đây mà không có công chuyện gì thì tôi về đây.

Tôi nói được như vậy thôi nhưng chân tay tôi không nhúc nhích được để có thể ra về.

Jekins không nói gì, hắn vươn tay ra chạm vào tóc tôi. Đông cứng tại chỗ, tôi rùng mình khi cảm thấy ngón tay của hắn lướt qua má mình.

Tôi thở gấp, nhịp tim tăng vọt, nỗi sợ ngày càng áp đảo.

Tôi sợ.

- JEKINS ! Thế là đủ rồi !

Hansel mở tung cánh cửa phòng xông vào. Anh đứng chắn giữa tôi và hắn.

- Lần này mày đi quá xa rồi đó ! – Hansel tức giận.

- Ta chỉ muốn chơi với tiểu thư một chút thôi mà – Jekins thản nhiên đáp.

Hansel nắm chặt hai bàn tay thành hình quả đấm và tôi thề là tôi nghe thấy tiếng những khớp tay anh kêu răng rắc mặc dù tai tôi vẫn còn ừ sau vụ ban nãy.

- Đừng nóng Hansel ! Tao không có Ý XẤU với tiểu thư của mày đâu ! Chỉ là tao thích chơi với những món-đồ-chơi xinh đẹp – cái cách hắn nhấn mạnh hai chữ ” ý xấu ” càng nói lên cái “ý xấu” của hắn.

- Mày nên biết điều trước khi tao hết kiên nhẫn đó ! – Hansel giận dữ.

- Được rồi ! Đây là thư của nhà Albot gửi ày và CÔ NƯỞNG ĐÂY- Jekins cố ngó nhìn tôi sau tấm lưng vụng chài của Hansel nhưng anh đã không cho phép hắn làm vậy khi.

Hansel giật lấy lá thư từ trên tay Jekins rồi quay lại kéo tay tôi ra khỏi căn phòng đó.

...

Bảy mươi bậc cầu thang. Đó chính là quãng đường chúng tôi phải đi sau khi phải đối mặt với Jenkins hay nói đúng hơn TÔI phải đối mặt với Jenkins. Hansel chẳng có vẻ gì là sợ hãi hấn, hay khả năng ” bơm ” nỗi sợ hãi vào đầu người khác của hấn.

Trong suốt quãng đường bảy mươi bậc cầu thang đó cả hai đều im lặng vì chúng tôi biết cả những bức tường ở đây cũng có tai. Sẽ thật bất cần khi để Jenkins biết những chuyện-hấn-không-cần-biết. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hấn khi nhìn thấy cánh cửa phía trên cầu thang.

Bước qua cánh cửa đó và tôi đã về được với thế-giới-tươi-đẹp. Những bộ bàn ghế cà phê làm bằng gỗ thông, quây pha chế đồ uống, ánh đèn dịu nhẹ ấm áp của những tia nắng mặt trời qua những ô cửa kính...Tất cả mọi thứ đều ”hoàn hảo”.

- Em muốn uống gì không ? – Hansel hỏi tôi.

- Không ! Em muốn về nhà ! – tôi từ chối thẳng thừng lời đề nghị nói-cho-có đó của anh.

- Biết rồi ! Vậy thì về nhà nào !

...

Ngày hôm qua quả là một cơn ác mộng.

Sáng hôm nay tôi dậy sớm và nấn ná trong làn nước nóng. Luồng nước nóng vô tận cuốn trôi đi những phiền não của tôi.

Sau khi mặc đồ tôi đem luôn rổ quần áo bẩn đi giặt. Và chỉ sau vài cái nút bấm đơn giản, quần áo đã được giặt sạch. Trong khi chờ máy giặt xong đồng quần áo tôi vào phòng mình lên chat kiểm tra tin nhắn và quả nhiên là có hàng tá tin nhắn từ Hazel. Cũng không có gì đặc biệt, Hazel chỉ nhắn tin về khoe khoang đủ thứ và thông báo chuyện hàng ngày như đã hứa với tôi và Hansel hôm ở sân bay. Sau một hồi giết thời gian bằng những việc không đâu tôi đi phơi quần áo rồi xuống bếp ăn sáng.

Ngay từ lúc còn đang đi xuống cầu thang tôi đã có thể ngửi thấy mùi cà phê. Nhắm mắt lại, tôi ”thưởng thức” hương vị đậm đà đó.

Tôi nhảy chồm tới trước cửa gian bếp định trêu Hansel một chút nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là im lặng sau khi nhìn thấy anh.

Hansel đang đứng trong bếp pha cà phê. Anh di chuyển chậm rãi như thể anh vừa trải qua một đêm dài mất ngủ. Lồng ngực cơ bắp để trần của anh thu lại nơi vòng hông rắn chắc dưới một cái quần thun rộng thùng thình. Tôi quay đi gần như ngay lập tức để anh không nhìn thấy được sự bất ổn trên khuôn mặt tôi.

”Lát nữa mình sẽ ăn sáng sau.” - tôi nghĩ.

Tôi ra ngoài phòng khách mở bản tin thời sự buổi sáng và cố gắng đẩy những hình ảnh ”rợn người” đó ra khỏi trí óc.

Tít tít.

Tin nhắn gửi từ chat.

HAZEL : Cái gì rợn người cơ ?

VENUS : Cậu lại đọc suy nghĩ của mình sao ? Rảnh ghê.

HAZEL : Không đọc được...chỉ được một phần tý xíu thôi thế nên mình mới hỏi cái gì mà rợn người ?

Dĩ nhiên là tôi không thể nói thật với Hazel được. Hansel là anh trai cô ấy mà.

VENUS : Không có gì.

HAZEL : Có mà. Nói đi.

VENUS : Không kì kèo. Bye

HAZEL : Nè cậu không kể mình sẽ moi ra bằng được đó.

Tôi mặc kệ lời “đe dọa” của Hazel vì tôi biết cô ấy không thể làm được. Từ khi sức mạnh của tôi còn chưa thức tỉnh hồi hai năm trước. Hazel nói có thể tôi đã có sức mạnh từ lúc đó nhưng vẫn chưa thể kích hoạt được chúng.

- Vee ! – Hansel bỗng dưng xuất hiện và may mắn thay anh có mặc áo – Tắt ti vi rồi vào ăn sáng đi !

- Dạ !

Tôi như một con rô bốt được lập trình sẵn, tôi làm theo đúng “chỉ dẫn” của Hansel, tắt tivi và vào bếp ăn sáng.

...

Sau khi trải qua một bữa sáng kì quặc với những câu hỏi sáo rỗng và những cái thở dài của cả tôi và Hansel, anh nhìn tôi nghiêm túc và nói :

- Anh đọc lá thư của Jekins gửi chúng ta rồi !

- Là nhà Albot gửi chúng ta – tôi sửa lại.

- Sao cũng được ! Họ mời CHÚNG TA – Anh nhấn mạnh hai chữ cuối – tới đó.

- Tới đâu ? – tôi vẫn không hiểu cái cách nói úp mở của anh.

- Pháo đài Alberto của họ để bàn về chuyện cái ấn chỉ.

Tôi chết lặng.

Không đời nào tôi quay lại chỗ đó đâu.

Từ lúc xuống máy bay tới giờ tôi không thèm lên tiếng nói với ai bất cứ điều gì. Một từ cũng không. Đã có nhiều lúc tôi nhìn sang Hansel thấy anh định nói gì nhưng lại thôi. Nhưng có vẻ như anh cũng không thể giữ im lặng lâu hơn nữa.

- Em ổn chứ?

- Em ổn. Tuyệt vời luôn nếu không kể tới chuyện em phải ngồi máy bay đi một nửa vòng trái đất để tới cái nơi em ghét nhất trên đời thì đúng tất cả ổn cả. Tuyệt vời! - tôi cáu kỉnh.

- Anh chỉ hỏi một câu đơn giản có hoặc không mà em trả lời dài dòng vậy.

- Vậy thì không. Em không ổn tí nào...

Khi anh định lên tiếng tiếp lời tôi thì tôi giơ tay lên ra hiệu cho anh. Bây giờ tôi như một quả bom đang chờ được kích nổ, tôi sẽ không kiềm chế được nếu giọng anh cứ ong ong bên tai nói tôi thể nọ thể này. Nếu tôi “nổ tung” lúc này thì sẽ không phải là điều tốt đẹp gì vì chỉ chưa đầy 10m nữa chúng tôi sẽ tới lâu đài nhà Albot.

Ngay khi vừa lái xe qua cánh cổng lâu đài tôi quay sang Hansel.

- Hansel! Anh đào hố chôn em được không? - tôi van nài.

- Không! - Hansel từ chối thẳng thừng.

“Vậy thì giết quách em đi!” - tôi nghĩ.

Tôi đứng ngồi không yên trên chiếc ghế bọc da của chiếc Camry Hansel mới thuê hồi chiều. Có thể vì tôi lo sợ đụng mặt Chris hoặc có thể vì chiếc ghế kém chất lượng. “Có thể” lắm chứ. Khi xe dừng lại tôi bỗng quên mất cách mở cửa xe. Hansel đã phải đi vòng qua mở cửa xe và lôi tôi ra khỏi cái ghế.

- Theo anh!

Hansel ra lệnh và tôi tuân theo. Cũng không hẳn là tuân theo. Vì anh đã phải cầm tay lôi tôi đi chứ tôi không tự động theo anh. Như ít ra tôi còn để anh lôi đi chứ nếu là Hazel thì chắc bị điện giật hoặc bóp tay lâu rồi.

- Ném đi! - giọng của Wave vọng lại từ phía sân bóng rổ phía sau khu vườn.

- Đỡ này!

Tôi biết giọng nói đó. Chính là Chris.

- Hai người chơi không công bằng.

Tôi đứng khựng lại sau khi nghe thấy giọng cô gái nọ. Hansel thấy tôi thất thần nhìn về phía sân bóng anh lo lắng hỏi.

- Sao vậy? Có phải vì Chris không?

- Anh nghe này!

Hansel im lặng lắng nghe.

- Ba điểm đó! - giọng cô gái kia lại vang lên đầy phấn khích.

Tôi và Hansel nhìn nhau không chớp mắt. Hansel ngay lập tức chạy về phía sân bóng rổ. Tôi thì có chút lưỡng lự nhưng rồi cũng quyết định qua đó nhưng lại bị ngăn lại.

...

Hansel xuất hiện bất ngờ khiến Hazel hoài nghi thị giác 10/10 của mình. Đang chơi hăng sức cô bỗng dừng lại khiến Wave và Chris cũng trở tay không kịp suýt nữa đâm sầm vào nhau.

- Ai vậy? Em biết người đó sao? - Wave hỏi Hazel.

- Không. Em không biết.

Hansel tức giận sau khi nghe được câu trả lời đó.

- Tôi biết cậu. Cậu là...người được gửi tới giúp công chuyện. Mọi chuyện thành công chứ?-Chris nói.

- Nhiệm vụ đã hoàn thành - Hansel lạnh nhạt.

- Tốt rồi. Cậu nhớ đường vào không để tôi...

- Aaaaaaá...

Từ xa bất chợt có tiếng thét thất thanh của một người phụ nữ. Cả 4 người cùng chạy lại xem chuyện gì đang xảy ra.

...

Bạn biết có cái gì tôi ghét hơn ăn mặc váy áo chải chuốt chỉnh chu không?

Đó chính là bị bao vây bởi những thằng đàn ông không quen biết. Nhất là khi cả lũ bọn họ đang nhìn tôi bằng ánh mắt coi thường.

- Tôi tới đây để gặp phu nhân của các người - tôi nói.

- Phu nhân ta không tiếp rác rưởi.

Ấy ấy. Một điểm trừ đầu tiên.

Tôi đã biết trước thế nào họ cũng trở mặt. Đây là một lũ hai mặt hạng không biết điều. Lần này tôi quyết dạy “chúng” một bài học. Cả thấy bọn họ có 7 người tôi vạch ra một kế hoạch rất đơn giản để hạ bọn chúng đó là “Không để tên nào đứng vững.”

Từng người trong số chúng rút vũ khí ra. Kiếm có. Súng có. Dao có.

Tôi cười khiêu khích.

...

Bọn chúng là giả. Không phải là người mà chỉ là đất sét nhào nặn. Mụ Gwen đã tạo ra chúng. Tôi đã không định dùng tới vũ khí nhưng có vẻ những đòn tấn công tay không sẽ không có tác

dụng.

Tôi với tay cầm lấy chuôi thanh kiếm, đưa mắt quan sát động thái của lũ người-nhân-tạo đó di chuyển quanh tôi.

“Chỉ một nhát kiếm. Chúng mày sẽ ‘chết’ rất nhanh thôi” - tôi nghĩ.

Bọn chúng di chuyển chậm bước từng bước thận trọng rồi bất ngờ xông tới.

Tôi nhanh chóng rút kiếm ra chặt đầu tên đầu tiên công tới. Kiếm chưa kịp thu về đã va phải kiếm của một gã khác. Bên dưới tay trái, tay tôi cũng lên một quả cầu lửa vào tên đó khiến hắn “chết” cháy.

Một tên hình nhân tiến tới từ phía sau. Lén lút đẩy. Hắn chỉ vừa kịp rút đoản đao ra trước khi đầu lìa khỏi cổ.

“VENUS! Phía sau” - Hansel hét lớn.

Lời cảnh báo đó từ anh đã cứu tôi khỏi thanh gươm giết người kia. Tôi ngã xuống đất và lăn vòng tròn. Tên kia xông về phía tôi vừa nhanh vừa mạnh, tôi đã nghĩ tới tình huống tệ nhất trước khi cả người hắn đổ sụp xuống dưới chân tôi.

Khi tôi định hình được chuyện gì vừa xảy ra, Hansel đã đứng áp lưng với tôi.

- Phải cẩn thận chứ. Em chủ quan quá.

- Vâng. Và cảm ơn anh.

- Không có gì.

Hansel rút khẩu súng lục ra khỏi bao súng dắt ở bên hông. Anh cầm khẩu súng với tư thế sẵn sàng. Lưng áp lưng, tôi và Hansel xoay tròn trong sân.

Hai tên nữa đang lăm lăm cầm gươm. Hansel nhắm bắn, tiếng súng dội lên. Anh ồ tên ăn một viên đạn trước khi chúng kịp tấn công.

Anh bận bịu với “công việc” của mình tôi cũng không khá hơn. Tôi để tên còn lại cho Hansel lo liệu còn tôi bây giờ chỉ có thể dán mắt vào tên đang đứng trước mặt mình. Mắt hắn bỗng lóe lên và mặt mũi trở nên dữ tợn. Khi lưỡi kiếm của tôi và hắn chạm vào nhau, tôi biết mình đang giao đấu với một kẻ “bất hảo”. Hắn không có nhiều kỹ năng dùng kiếm. Gã cứ liên tục đâm lưỡi gươm tới lui và thở hổn hển này không có dấu hiệu gì là muốn đầu hàng. Không do dự tôi kết liễu hắn với một nhát chém chí mạng.

Như năm tên trước đó, thân hình đồ sộ của hắn đổ sụp xuống rồi biến lại thành những khối đất vô chi.

Tôi từ từ thu kiếm lại và cất nó trở lại bao kiếm đeo phía sau lưng. Hansel thì rút súng vào bao rồi để nó giấu dưới lớp áo jacket của anh.

Hansel quay sang nhìn tôi rồi chuyển hướng về phía “khán giả” đang mắt chữ A mồm chữ O. Và tôi cũng nhìn theo anh về phía Chris, Wave và Hazel đang đứng. Rồi tôi nhận ra, tôi không hề sợ gặp Chris. Đó chỉ đơn giản là những nỗi lo lắng đáng thương, bây giờ nhìn anh tôi không có chút cảm xúc buồn bực mà chỉ đơn giản có chút quen thuộc.

Tôi rời mắt khỏi ba người họ rồi quay sang Hansel.

- Kiểm tra xong rồi nhỉ? - tôi cười “ngây ngô”.

- Xong rồi - anh lạnh lùng đáp, mắt vẫn cứ dán lấy “thi thể” của kẻ địch đã bị hạ gục.

- Chúng ta đi - nói rồi tôi quay đầu về phía lối đi dẫn ra cổng.

- Khoan đã - một giọng nói quý phái, trầm đục vang lên phía sau lưng.

Tôi quay lại và nhìn thấy bà ta. Gwen Adams Albot. Mẹ của Chris và cũng chính là kẻ đã gởi những tên người nhân đang ghét bạn

này tới thử-kiên-nhẫn của tôi.

Bà ta nhìn tôi cười nham hiểm

Tôi cũng đáp lễ với nụ cười bất đắc dĩ “tặng” kèm ánh mắt kinh bỉ.

13. Chương 13

Gwen xinh đẹp quý phái. Những đường nét tuyệt mỹ trên khuôn mặt bà ta tuy đã bị phai nhạt đi ít nhiều theo thời gian. Nhưng để sở hữu được nhan sắc mặn mà đó ở tuổi của bà ta thì chắc chắn khi còn trẻ bà ta hẳn đã từng là một mỹ nhân.

- Kính chào đại tiểu thư Venus Vladimir a Romanov.

Theo đúng lễ nghi, Gwen cúi đầu chào tôi cung kính và dĩ nhiên tôi cũng phải làm điều tương tự.

- Đã lâu không được gặp mặt phu nhân Gwen Adams Albot.

Nụ cười đã được rèn luyện qua bao năm tháng của bà ta đẹp một cách khác biệt. Nó như báo trước cho ta biết sự nham hiểm của chủ nhân nó nhưng nụ cười đó lại cũng rất quyến rũ, mời gọi “con mồi”. Và mỗi khi Gwen nở nụ cười đó ý bà ta muốn nói là “Không có đường thoát đâu!”.

Tôi toan đáp lời bà ta thì như thể đọc được suy nghĩ của tôi Hansel lên tiếng.

- Phu nhân sai rồi! Chúng tôi không bao giờ cùng đường, luôn luôn có cách.

- Chàng trai! Cậu tự tin quá đó.

Gwen vừa dứt lời mặt đất dưới chân rung chuyển và nứt ra. Một vòng tròn ma pháp được “vẽ” ra từ những vết nứt đó. Tôi nhận ra vòng tròn chuyển hóa này đó là cánh cổng dẫn tới Trò Chơi. Khi nhận ra mình đang đứng “trước” cánh cổng, tôi đã muốn chạy đi nhưng cả người tôi cứng đờ lại như đá. Nhìn sang Hansel, anh cũng không khá khẩm gì hơn tôi.

- Không thoát được đâu. Ta đã ký hợp đồng với tộc Quỷ “bên đó”. Họ sẽ giữ các người lại đó mãi mãi - Gwen đe dọa.

- Nếu bọn ta thắng trong Trò Chơi thì sao?! Dù không muốn thì bọn chúng vẫn sẽ phải ” thả” tụi này ra thôi - tôi khẳng định.

- Bọn ta sẽ không để chuyện...a...a...aaa...Đầu ta...aaa.

Gwen ngã gục xuống đất hai tay bà ta ôm chặt đầu và không ngừng rên la. Tôi thầm cảm ơn Hazel.

Khi thấy được cơ hội thoát thân tôi cố phá bỏ phép thuật mà Gwen đã yểm lên tôi và Hansel để rồi phát hiện ra đó không phải bà ta. Sức mạnh giữ chân chúng tôi xuất phát từ bên kia cánh cổng. Một khi đã vào trong phạm vi của Cánh Cổng sẽ không có đường ra. Tôi có nên đầu lo lắng không?

- Dừng lại đi - Chris nói.

Anh chạy về phía tôi nắm chặt hai bên vai tôi, ” cầu xin” tôi.

- Làm ơn dừng lại. Bà ấy không chịu được đâu.

- Không phải tôi - tôi lắc đầu vô cảm.

Anh mở to hai mắt chân chân nhìn sâu vào mắt tôi tìm kiếm sự dối trá trong đó. Nhưng đã thất bại. Chris quay sang Hansel dò xét nhưng cũng không thay đổi được gì. Rồi anh ngó người ra một lát quay về phía Hazel đang đứng. Lần này anh không dùng con mắt nghi ngờ như anh đã làm với tôi và Hansel. Lần này anh chắc chắn là Hazel, hai nắm tay anh nắm chặt, bắp tay anh gồng lên, đôi mắt anh phản nộ nhìn Hazel.

- Dừng. Lại. Ngay.

Mặt đất lại rung chuyển. Lần này mạnh hơn lần trước Wave và Hazel chơi với, loạng choạng ngã vào trong phạm vi vòng tròn.

Ánh sáng lóe lên từ những đường nét dưới chân. Không khí lấp đầy phổi tôi trước khi nổ ra thành một tiếng hét. Mặt đất dưới chân sụp xuống và chúng tôi bị dòng sông thời gian kéo đi.

...

Màn đêm dày đặc. Sương giăng đầy trên những đám cây cỏ dưới chân, nhưng bầu trời lại trong và đầy sao. Trăng non dần xuất hiện ở đằng Tây, còn xa xa là những bóng núi đen thẫm. Không còn hy vọng tìm đường đi lối lại nữa tôi dẫn mọi người tới nghỉ chân ở một vùng đồi đá thấp.

- Chuyện này thật lố bịch. Sao ta không thể vẽ một vòng tròn chuyển hóa để quay về? Và tại sao cả hai cô gái chúng tôi - Wave quay lại nhìn Chris đang đi phía sau - mới chơi bóng rổ cùng đều là người của nhà Romanov?

Hazel đã rất mệt mỏi sau một ngày di chuyển không ngừng nhưng cái khiến cô kiệt quệ lại là những lời than thở của Wave.

- Nếu làm được thì đã làm rồi. Và tôi xin lỗi vì hai anh đỡ ẹc trong việc chọn người - Hazel quay ra nói như hét vào mặt Wave rồi đi nhanh về phía trước - Phiền phức. Đồ công tử bột.

- Tôi nghe thấy rồi đó - Wave nói.

- Tôi cố tình nói to đó!

- Hai người thôi ngay đi - Chris quát.

Cả hai người đó dù có chút bất mãn nhưng cuối cùng vẫn phải chịu giữ im lặng.

Sau khi đi thêm một quãng dài tôi dừng lại thông báo.

- Hôm nay chúng ta nghỉ ở đây.

Chẳng ai còn tâm trí hay sức lực để hoài nghi những quyết định của tôi dù tôi thấy rõ sự lo lắng trên khuôn mặt Wave và Chris. Có lẽ họ ngại ngần vì chuyện phải ngủ trên nền đất chăng? Tất cả tự ổn định chỗ ngủ rồi đánh một giấc.

Tôi không ngủ được. Cả đêm tôi trần trọc ngắm trăng sao rồi suy nghĩ về những bước đi tiếp theo để tìm cổng ra khỏi đây.

Mặt trăng đã lặn từ lâu nhưng những vì sao vẫn lấp lánh trên bầu trời, ánh sáng đầu tiên của ngày mới còn chưa ló dạng sau những ngọn đồi đen phía xa. Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra mình không thức một mình.

- Đây là đâu? - Chris hỏi.

Anh nằm gối đầu lên tay đối diện nơi tôi nằm. Tôi không nhúc nhích, cũng không quay đầu nhìn anh mà chỉ thở dài.

- Một thế giới song song, nói đúng hơn là quê cha đất tổ của những người như em và anh. Và giờ chúng ta phải tìm đường ra khỏi đây trước khi mấy con quỷ, người của mẹ anh sai tới giết tội này - ý tôi muốn nói là tôi, Hansel và Hazel.

- Sẽ mất bao lâu?

- Không rõ. Lần trước tôi, Hansel và Hazel mất ba tháng và đó là lần thứ hai của chúng tôi. Lần đầu là sáu tháng.

- Vậy sao...Em có nhớ vị trí cánh cổng ra khỏi đây không.

- Những cánh cổng thời gian và không gian liên tục thay đổi vị trí. Chúng ta chỉ có thể đi tìm may mắn dẫn đường thôi.

Chris im lặng không đáp. Phải mất một lát anh mới lên tiếng.

- Xin lỗi.

- Anh không có lỗi. Là do mẹ anh mà.

- Không phải chuyện đó...

Trời ơi, lúc này mà anh còn nói về chuyện của “hai đứa” sao.

- Cả hai đều biết đó là điều tốt nhất nhưng nếu anh đã xin lỗi thì tôi cũng chấp nhận.

- Cảm ơn.

Và đó là câu nói cuối cùng của anh và tôi trong ngày hôm đó.

.

Dãy thung lũng chạy dài giữa hai sông đồi. Phía dưới là một con sông chảy len lỏi giữa những tảng đá mòn. Ngoảnh lại tôi có thể thấy bên kia những dải đồi xa đang hừng lên. Ánh sáng bừng tỏa khắp bầu trời. Một thế giới im lìm, xám xịt, không hình dạng đang được chiếu rọi bởi ánh sáng của sự sống. Bóng đêm bắt đầu tan ra, màu sắc của đất trời như bừng tỉnh. Màu xanh non tràn lên những thảm cỏ xanh. Sương trắng lung linh trên mặt nước. Phía xa dãy núi nọ từng từng một màu xanh, vút lên là những đỉnh núi đen huyền, chớp lấp lánh tuyết trắng xóa.

Tôi đứng dậy vươn vai thả lỏng cơ thể, xua đuổi những cơn mệt mỏi trước khi gọi mọi người dậy.

- Mọi người dậy đi nào. Chúng ta phải đi ngay.

Hansel bật dậy gần như ngay lập tức sau khi nghe tiếng tôi gọi. Còn những người kia thì lồm cồm bò dậy gãi đầu, gãi tai, dụi mắt một hồi rồi mới đứng lên được.

- Kế hoạch là gì? - Hansel hỏi tôi sau khi thấy tất cả mọi người đã chịu chú ý lắng nghe.

- Không có - tôi trả lời - thế anh có ý kiến gì không?

- Được rồi. Chúng ta nên thử qua lâu đài Vàng nhờ Erowyn giúp đỡ đã rồi tính tiếp.

- Nghe được đó - Hazel tán thành.

- Erowyn là ai? - Wave hỏi.

- Rồi anh sẽ biết - Hazel cười đầy ẩn ý.

Tất cả đều nhất trí với kế hoạch của Hansel và chúng tôi bắt đầu di chuyển về hướng Bắc.

...

Mặt trời leo lên vị trí chính Ngọ rồi trượt dần xuống khỏi bầu trời. Những đám mây sáng kéo đến từ phương Nam bị gió thổi bạt đi. Mặt trời lại lặn. Nhưng chúng tôi vẫn không dừng lại vẫn lao về phía trước.

Khi màn đêm buông xuống chúng tôi dừng lại. Trong suốt hai ngày hành trình chúng tôi chỉ nghỉ hai chạng vạng và giờ chúng tôi chỉ còn cách lâu đài Vàng một ngày đường nữa thôi. Nhờ có sức mạnh tầm nhìn xa siêu việt của Wave mà năm người đã tránh được nhiều cuộc đụng chạm với đội quân quỷ nhưng chúng vẫn bám dai dẳng theo dù đã bị bỏ xa.

- Chúng ta có nên đi tiếp không? - Hazel hỏi.

- Tôi không nghĩ đó là một ý hay đâu. Bây giờ đã về đêm đường đi nguy hiểm - tôi nói.

- Nhưng kẻ địch đang đuổi sau lưng nếu không đi chúng ta nguy mất - Hazel lo sợ.

- Chắc lũ quỷ đó cũng phải nghỉ khi hành quân chứ? Cô lo lắng gì chứ!- Wave nói.

- Con bé chỉ lo chúng ta bị bắt thôi. Liệu cậu có thể kiểm tra lại xem chúng đi tới đâu rồi không? - Hansel hỏi.

- Tôi chỉ “sợ” chúng đã vượt quá tầm mắt của tôi rồi. Cho dù là lên đồi cao, dưới ánh sáng rõ của mặt trời cũng không thấy được - Wave đáp.

Có thể dễ dàng thấy được sự nhẹ nhõm trên khuôn mặt của mọi người sau khi nghe câu trả lời của Wave.

Quyết định cuối cùng, chúng tôi dừng lại nghỉ chờ ngày mai đến sẽ tiếp tục hành trình.

Tôi thả người xuống mặt đất có thảm cỏ xanh làm chiếu rồi chìm vào trong giấc ngủ, tôi đã không ngủ suốt hai ngày ròng nên giấc ngủ này với tôi là quý báu vô cùng. Trước khi mặt trời làm rạng sáng bầu trời tôi đã tỉnh giấc và thấy Wave đang đứng nhìn chăm chăm vào bóng đêm, trầm tư và lặng lẽ trong khi những người khác còn đang say giấc nồng. Nếu không phải Hazel tới hỏi chuyện anh ta thì tôi sẽ làm rồi. Tôi nằm im vờ như đang ngủ theo dõi cuộc trò chuyện của hai người.

- Sao vậy? – Hazel hỏi.

- Anh biết trước bọn chúng sẽ không nghỉ đêm nhưng vẫn nói dối mọi người – Wave đáp.

Hazel đặt tay lên vai anh an ủi.

- Không sao đâu! Bây giờ bọn chúng còn cách ta bao xa?

- Khoảng hai ngày đường nhưng với tốc độ tăng dần của chúng thì anh cũng không dám chắc.

- Chúng ta nên gọi mọi người dậy? – đó không hẳn là một câu hỏi mà đúng hơn là một lời đề nghị.

- Gọi mọi người dậy thôi.

...

Bình minh le lói hừng lên, ánh sáng chậm rãi tỏa xung quanh chúng tôi. Cuối cùng tất cả đều đứng dậy, mọi người cùng nhìn thấy những khuôn mặt nhợt nhạt, hốc hác của nhau qua ánh mắt của người khác. Nhưng điều đó cũng không thể ngăn chúng tôi tiến về phía trước. Một chút mệt mỏi là điều thường tình.

Bắt đầu ngày thứ ba của cuộc đuổi bắt, con mồi là chúng tôi và những kẻ đi săn là những con quỷ khát máu. Chúng tôi không dừng bước trong cả một quãng đường dài chỉ có mây mù và ánh mặt trời chập chờn, yếu ớt. Khi thì sải bước khi thì chạy, chúng tôi làm bùng cháy ngọn lửa nhiệt huyết của chính bản thân để tạo động lực cho đôi chân liên tục di chuyển. Nhờ có Hansel có đem theo những viên thuốc đặc chế (thay cho lương thực) mà chính anh tạo ra (mùi vị siêu tệ hại) bởi có thể “ăn” chúng để lấy lại sinh lực ngay cả khi đang chạy.

Tôi dừng lại khi thấy dãy núi với những sọc đen.

- Mọi người! Nhìn kia. – tôi vui sướng hét lên.

Trước mắt chúng tôi là đỉnh núi phủ tuyết trắng xóa và có những sọc đen. Thảo nguyên mấp mô trải dài tới sát cụm đồi dưới chân dãy núi tạo thành những thung lũng mờ ảo. Bên trong khe núi rộng nhất là một cái vịnh dài, sâu bên trong là một “khối núi” hỗn độn. “Chúng ta tới nơi rồi” – tôi nghĩ.

- Wave! – tôi gọi – Anh nhìn được những gì?

- Một con hào, một tường thành lớn với bờ gai vây tròn lấy nó. Bên trong nhô lên nhiều mái nhà dân, chính giữa trên nền màu xanh là một tòa lâu đài lấp lánh màu vàng.

- Lâu đài Vàng! – Hansel nói.

- Chúng ta tới rồi – Hazel reo lên sung sướng.

Năm người chúng tôi phi lên phía trước bằng tất cả sức mạnh của đôi chân.

...

Theo con đường quanh co dẫn lên phía bờ vai xanh của ngọn đồi cuối cùng chúng tôi cũng tới được cánh cổng vào thành.

Rất nhiều người lính mặc áo giáp sáng choang đang ngồi đó, sau khi nhìn thấy chúng tôi họ đứng dậy, chìa giáo chặn lại.

- Dừng lại. Hãy khai tên và mục đích khi tới đây hỏi những kẻ lạ mặt – một người lính hét lên bằng ngôn ngữ của những đứa con của Đất, ánh mắt họ chẳng mấy thân thiện.

Tôi bước lên phía trước.(vì không ai khác ngoài tôi nói được ngôn ngữ đó)

- Chúng tôi là những người bạn của công chúa Erowyn. Nếu các anh cần bằng chứng – tôi hồ biến ra trên tay một lệnh bài bằng vàng mà Erowyn đã tặng tôi – thì liệu cái này đã đủ chưa?

- Dạ thưa những quan khách hay theo tôi, tôi sẽ đưa mọi người tới gặp lệnh bà.

Hai cánh cổng đen được mở ra. Chúng tôi đi vào dưới sự hướng dẫn của người lính dẫn đường. Con đường nơi đây rộng rãi được lát bằng đá đẽo. Chúng tôi đi qua nhiều căn nhà gỗ và nhiều cánh cổng tối màu trước khi lên đến đỉnh đồi nơi có sân hiên màu xanh. Dẫn lên hiên là một cầu thang đá cao và rộng, ở hai bên đầu kia của cầu thang là một toán lính cận vệ cao lớn. Anh lính dừng lại dưới chân cầu thang đá nhìn chúng tôi nói:

- Cửa ở phía trước thưa các vị - anh ta nói – Bây giờ tôi phải quay trở lại vị trí canh gác. Xin cáo từ.

Anh ta quay người bước nhanh xuống con đường lát đá rồi biến mất sau những khúc quanh. Chúng tôi bước lên những bậc đá dưới ánh mắt theo dõi của những người lính cận vệ.

Quân cận vệ nhắc những thanh chốt cửa nặng nề lên rồi từ từ mở cửa. Cung điện dài và rộng, ánh sáng chập chờn từ những ngọn đuốc tỏa ra soi sáng chính điện. Những cột trụ khổng lồ dát vàng, được chạm khắc tinh tế, đỡ lấy trần nhà cao ngất. Đằng sau tấm mái hắt bằng kính trên trần, bầu trời hiện ra trong veo không một gợn mây. Nền điện lát những viên đá đủ màu sắc, những chữ viết của dân tộc Đất tỏa nhánh như một dạng thần chú uốn lượn dưới chân chúng tôi.

Mãi mê chiêm ngưỡng sự lộng lẫy của cung điện chúng tôi hoàn toàn mất hết ý thức về việc mình đang đi đâu cho tới khi một cận vệ bảo chúng tôi dừng lại. Khi đó chúng tôi đang đứng giữa đại điện, trước mắt là ngai vàng của Đức vua.

- Công chúa sẽ tới ngay - người cận vệ nói.

Đúng như lời anh ta nói. Erowyn đã không để chúng tôi phải đợi thêm một giây phút nào. Từ phía hành lang nổi đại điện với cảm cung xuất hiện dáng hình của một người con gái. Những bước đi của nàng chậm rãi, ánh mắt nàng nghiêm trang. Khuôn mặt nàng rất đẹp, mái tóc bạch kim dài buông xõa như một dòng sông bạc óng ánh dưới ánh sáng mặt trời le lói. Nàng mảnh mai và cao ráo trong bộ đầm trắng muốt thắt đai bạc.

Erowyn bước lên trước ngai vàng, nàng đứng cách chúng tôi khoảng mười bước chân.

- Chào mừng những vị khách quý đến với vương quốc của chúng tôi.

Năm người chúng tôi đồng loạt hành lễ.

...

Cung điện phía Đông của công chúa.

Phòng ngủ của Erowyn.

- Ôi trời ơi! Chán quá đi! - Erowyn than thở - cái hộp nhạc cậu tặng tôi lần trước không dùng được nữa rồi!

Erowyn xòe hai lòng bàn tay trắng hồng với những ngón tay thon dài, với cái máy ipod tôi tặng cô lần trước, đặt trên đó. Tôi đón lấy cái ipod xem qua lại rồi nói.

- Hết pin rồi. Sao cậu “mượn” vợ Ellan ít điện.

- Cô ta ý hả?! Bị đuổi đi từ lâu rồi - Erowyn thản nhiên nói.

- Sao lại bị đuổi ? - Hazel ngạc nhiên.

- Cậu đọc suy nghĩ của tôi là biết - vừa nói Erowyn vừa cười nụ cười thách thức.

- Không đọc được mới hỏi - Hazel phụng phịu.

- Ha ha - Erowyn thả mình xuống chiếc giường ngoại cỡ của mình cười chiến thắng một hồi.

- Mình cảm thấy cô ta hứng thú với mình hơn là với anh mình. Cô ta làm mình không thoải mái nên đã bảo anh đuổi cô ta đi -

Erowyn giải trình.

- Cô ta bị Les sao? - Tôi và Hazel đồng thanh hỏi.
- Les là gì? - Erowyn ngẩng đầu ngơ ngác nhìn chúng tôi.
- Không có gì...Ellan đâu? - tôi hỏi.
- Anh ấy đi sang xứ Nước có công chuyện rồi.

Nếu ai nhìn được Erowyn bây giờ chắc sẽ không tin đó chính là nàng công chúa yêu kiều nọ. Trước mặt quan quân nàng đã phải đóng vở kịch của một kiều nữ e thẹn, chỉ khi ở bên gia đình, bạn bè cô mới có thể sống với chính cá tính của mình. Erowyn rất hiếu kỳ, thông minh và mê phiêu lưu, nếu không phải vì bị thân phận trói buộc tôi dám chắc nàng ta sẽ bay nhảy tự do như cánh chim, phiêu lưu khắp mọi miền.

- Nè! Muốn coi cánh đàn ông đang làm gì không? - Erowyn cười gian mãnh.
- Có đấy - Hazel tán thành.
- Điều này là sai trái đó...

Nói đến đây cả hai quay sang nhìn tôi với ánh mắt kỳ thị.

- Nhưng - bốn con mắt nọ lóe sáng - không ai biết chúng ta làm thế nên làm đi.
- Tuyệt vời! - Erowyn bước tới phía chiếc gương trên chiếc bàn trang điểm.
- “Những ‘con mắt’ của ta trong tòa lâu đài hãy cho ta thấy ba người đó đang làm gì”

Hình ảnh của ba người họ trong căn phòng cuối hành lang dần hiện ra.

- ...Á! Họ đang thay đồ! Tắt đi.

Cả ba chúng tôi quay đầu đi ra phía khác để cho Wave, Hansel và Chris một chút “riêng tư”.

- Suýt. Nói bé thôi Hazel! Ai đó nghe thấy mất - Erowyn nói.

Một lát sau.

- An toàn chưa? - tôi hỏi.
- để xem nhé - Erowyn không chắc chắn.

Nàng nhắc lại câu thần chú ban nãy và một lần nữa chiếc gương hiện lên hình ảnh của ba người kia.

Hansel không còn xa lạ với việc khoác trên mình bộ quần áo của thời kỳ này nên trông anh hoàn toàn “bình thường”. Đây là không muốn nói là rất bảnh.

- Anh hai trông bảnh quá - Hazel suýt xoa khen.

Còn về phần Wave và Chris thì đúng là thảm họa thời trang. Họ mặc bộ đồ bó sát và một chiếc váy...nói thế nào nhỉ? Họ trông giống Peter Pan.

Erowyn cười lẩn lộn trên chiếc giường lụa là gấm vóc của nàng ta.

- Hahaha tớ chưa từng nghĩ đàn ông lại có thể “quyến rũ” như vậy trong bộ đồ nỉ đó! A hahaha...
- Ôi khỉ thật. Chúng ta trông như Peter Pan vậy - Chris nói.
- Đây là vì hai cậu không biết mặc đồ - Hansel nói, anh cố nhịn cười khi nhìn thấy Wave và Chris trong bộ đồ bó.
- Vậy sao anh không giúp tụi này? - Wave nói.
- Tôi muốn xem hài - Hansel đáp - Nhưng tôi hai cậu thay đồ ra rồi tôi hướng dẫn lại.
- KHÔNG! EROWYN!!!

Sau một cái búng tay của Erowyn chiếc gương trở lại bình thường.

...

Ngày hôm nay u ám lạnh lẽo. Gió lạnh luồn lách qua những cành cây trơ trụi. Từng đám mây ảm đạm trôi vội vã sà thấp trên trời đen kịt. Khi màn đêm bắt đầu buông xuống cũng là lúc chúng tôi lên đường.

Trước khi đi Erowyn đã dặn dò kỹ.

- Tôi đã kiểm tra trước rồi. Tạm thời bây giờ tai mắt của Quý Vương đã bắt đầu nản chí sau một tuần tìm kiếm vô ích. Nhưng tốt hơn hết vẫn nên cảnh giác cao độ. Hãy lợi dụng bóng tối của màn đêm càng nhiều càng tốt.

Hội năm người chúng tôi vũ trang ít vì chúng tôi muốn lợi dụng lợi thế bí mật hơn là phải động binh. Cánh đàn ông đều có giắt một thanh kiếm. Hazel ngoài kiếm còn cài theo thắt lưng với một đoản đao. Riêng tôi, ngoài Katana của mẫu thân còn đeo cây cung và một ống tên.

Erowyn đã chuẩn bị đầy đủ cho chúng tôi quần áo ấm, còn có cả áo khoác và áo choàng lông thú. Tất cả những đồ dùng thiết yếu đều đã đủ cả.

Hansel dẫn đầu đoàn người, sánh vai với anh là tôi, Hazel được “cử” trong coi đoạn hậu vì cả ba chúng tôi biết rõ đường đi lối lại nơi này, cũng như những hiểm nguy cần tránh. Những ngày đầu của cuộc hành trình đi tìm đầu mối đầu tiên quả là nặng nhọc và thê lương. Thời tiết gần đây bỗng thay đổi bất ngờ, gió lạnh tràn xuống từ phương Bắc, dù là những chiếc áo choàng lót lông thú cũng không cản được sự luồn lách của gió. Dù đã được trang bị áo ấm nhưng chẳng ai trong chúng tôi cảm thấy ấm áp. Tôi sẽ không bao giờ quên được những giấc ngủ khó nhọc trong những hố đất hay những bụi cây dại.

Thời tiết thay đổi một tuần sau đó. Gió bắt đầu lặng và đổi chiều thổi về phương Bắc. Những đám mây bị cuốn lên cao rồi biến mất. Mặt trời dần lộ dạng. Bình minh quang đãng cuối cùng cũng hiện ra cuối cuộc hành trình dằng dặc. Chúng tôi dừng chân ở một ngôi làng bên dưới sườn Tây một ngọn núi nọ. Tất cả chúng tôi đều mong sao trông thấy một cái lò sưởi và một căn phòng với những bức tường ngăn cách chúng tôi với màn đêm.

14. Chương 14

Ngôi làng nơi chúng tôi dừng chân là làng chính của vùng giáp ranh giữa Đất và Lửa, dưới chân dãy núi phía Tây, tên là Freya. Người dân vùng này đều có chung mái tóc nâu, họ cao lớn, chắc nịch. Họ thân thiện chỉ đường cho chúng tôi tới nhà trọ, đi tới đâu cũng nghe được những câu chào hỏi thân thiện như “Chào mừng tới Freya.” Sẽ chẳng thể nào tìm được một nơi như thế này ở thế kỷ 21 ở thế giới loài người bây giờ.

Xung quanh làng là bờ tường rào bằng đá tảng kiên cố. Làng Freya có tới vài trăm căn nhà đá được xây nép mình trên sườn núi tạo thành hình bán nguyệt. Đường làng không được lát đá như ngôi làng bao quanh Lâu Đài Vàng, mà chỉ là đường đất. Lúc mới vào làng đã có người nói với chúng tôi “ Các bạn may mắn vì đã không tới đây vào mùa mưa, vì lúc đi lại rất khó.”

Chúng tôi dừng lại trước một ngôi nhà có cái biển “Black Inn” treo lơ lửng trước cửa. Ngôi nhà trước mắt tôi to lớn đồ sộ với kiến trúc kỳ lạ. Tôi trừng trừng nhìn quán trọ ba tầng với bao nhiêu là cửa sổ và cảm thấy tim mình chùng xuống. Từ lúc bị Gwen giữ chân nơi cánh cổng khi còn ở đền trang nhà Albot tôi đã tưởng tượng tới cảnh phải đối mặt với những con mắt soi mói của người đời nơi đây. Nhưng giờ đây tôi vẫn chưa sẵn sàng đối diện với chúng.

- Chúng ta sẽ phải ở đây đêm nay sao? – tôi hỏi.

- Sao? Có vấn đề gì với quán trọ này sao? Tớ thấy có chỗ ngủ thay vì ngủ dưới đất là OK lắm rồi – Hazel nói.

- Yên tâm đi! Anh chắc bên trong quán sẽ y như ở “nhà” – Hansel đặt một tay lên vai tôi an ủi.

Nhìn bề ngoài thôi thì quán cũng nom giống một ngôi nhà ấm áp. Nó xoay mặt tiền ra đường cái, hai dãy nhà phía sau chạy suốt ra sau tạo thành hình chữ U.

Cánh cửa quán trọ bỗng bật mở, ánh sáng từ bên trong “chảy” ra ngoài. Một người phụ nữ trung niên, chắc đã qua ngưỡng cửa con số năm, xuất hiện.

- Các vị đây tới thuê phòng! – người phụ nữ đó khẳng định – Mời vào! Mời vào! – Sau đó bà ấy tránh sang một bên để lối đi rộng mở chào đón chúng tôi.

...

Theo chỉ dẫn, tôi và Hansel, Wave và Hazel được xếp chung một phòng vì bị lầm tưởng là cặp đôi. Còn Chris bị bà chủ quán gọi là “kẻ cô độc” nên anh được “đặc cách” ở riêng một phòng. Sau khi Hazel lục tung suy nghĩ của bà chủ quán, cô ấy phát hiện ra người dân ở đây có phong tục “Nam nữ thụ thụ bất thân” rất nghiêm ngặt nên khi thấy nhóm chúng tôi đi với nhau họ đã “tự tiện” ghép đôi. Để tránh hiềm lăm chúng tôi đi theo chỉ dẫn của người làm tới phòng của mình. Nhưng ngay sau khi người đó rời đi tôi chạy tới ngay sang phòng của Hazel ngay bên cạnh, đuổi cổ Wave sang ngủ chung với Hansel.

Tôi và Hazel cùng nhau chứng kiến cảnh Wave bị xua đuổi khi anh dẫn xác tới phòng của Hansel, anh ta chưa kịp nói hết một câu cánh cửa đã đóng lại. Bỏ mặc Wave đứng ngoài ngõ ngác. Khi Wave lê bước tới phòng của Chris, cách đó hai phòng, thì anh được “nhận” ngay câu “Đi chỗ khác đi Wave. Kẻ cô độc tôi đây quen sống một mình rồi!” chỉ sau hai cái gõ cửa.

Sau một hồi thập thò nơi khe cửa, quan sát Wave đi qua đi lại hết gõ cửa phòng Hansel lại đến phòng của Chris tôi và Hazel bắt đầu thấy chán nên đóng cửa, tắt đèn lên giường nằm.

- Cậu nghĩ Wave sẽ tìm được chỗ ngủ chứ? – Hazel lo lắng.

- Ý cậu là giường ngủ chứ gì ?! Không được nằm giường thì nằm đất – tôi thản nhiên nói.

- Sao cậuỡ ... - Cô bạn trở mình, quay sang thúi cho tôi một cú đấm vô bấp tay.

- Đáng ghét! Bạn trai cậu chứ bạn trai tớ chắc – tôi gắt.

Tôi đẩy cô bạn ngã phịch xuống sàn gỗ. Hazel suýt xoa cái mông đau trong giây lát rồi nhảy lên giường giăng co tiếp với tôi.

- Anh ấy không phải bạn trai tớ - Hazel biện minh.

Cô cầm chặt lấy hai cổ tay tôi mặc tôi gắng sức giăng ra.

- Không phải, sao phải ngược? Không phải, sao phải đổ mặt? – tôi gặng hỏi.

- Tại vì...tại vì...

Hazel mất tinh thần, tôi lợi dụng thời cơ đẩy cô xuống sàn lần hai. Nhưng lần này cô không gất gỏng, không tiếp tục gây với tôi nữa chỉ nằm lên giường chầm chần qua đầu, ngủ. Thấy vậy tôi cũng không gặng hỏi gì thêm và đi ngủ.

Sáng hôm sau, ngay khi bước chân ra khỏi cửa phòng tôi nhìn thấy một cảnh tượng hết sức “trang trọng”. Đó là cảnh Wave nằm chống vó lên trời, đầu “gối” lên khung cửa phòng Hansel, vừa ngủ vừa ngáy o o. Tôi tới lay người gọi anh ta dậy.

- Nè. Nè Wave! Dậy đi! – tôi gọi.

Wave mở đôi mắt ngái ngủ, thâm quầng như gấu trúc nhìn tôi đờ đẫn.

- Ờ ờm ... ờ ... Khánh đúng không nhỉ? – anh hỏi.

- Là Vee...thôi anh gọi Khánh cũng được! – tôi đáp – Sao anh không vô phòng ngủ?

- À – Wave ngồi thẳng dậy, dựa lưng vào cánh cửa – Cả Hansel và Chris đều là những kẻ không tim nên tôi mới phải ngủ ở đây.

- Xin lỗi – tôi thực sự cảm thấy có lỗi, chứ không như đêm qua.

- Cô không có lỗi...Hazel đâu?

- Đang ngủ. Tôi đi lấy nước rửa mặt. Thôi anh vào phòng gọi Hazel dậy rồi ngủ thêm một chút đi!

Chúng tôi cùng đứng dậy vào phòng nơi Hazel còn đang say giấc nồng. Tôi lay cô bạn dậy bảo cô nhượng lại chiếc giường cho Wave để anh ngủ một lát. Sau đó Hazel ở lại phòng đọc sách còn tôi đi lấy nước.

...

Tôi nhờ người làm mang nước vào phòng Hazel và Chris còn lại phòng Hansel tôi tự lo.

Đặt chậu nước trước cửa rồi tôi mới gõ cửa.

- Đi đi Wave!

- Là Venus đây – tôi nói.

Trong lòng tôi bỗng trào dâng nỗi thương lòng dành cho Wave vì anh ta đã phải chịu cảnh bị xua đuổi bởi những-kẻ-không-tim suốt đêm dài.

Cạch.

Hansel mở cửa. Anh không mang áo, lồng ngực trần rần rần của anh chỉ còn cách mắt tôi vài xentimet. Thân hình cao lớn của anh chướng cả lối cửa vào phòng. Đầu tóc anh bù xù như tổ quạ, khuôn mặt ngái ngủ của anh chính là bằng chứng của một đêm dài thiếu ngủ.

Anh tránh đường cho tôi đi vào phòng. Đặt chậu nước trên chiếc ghế gần cửa sổ đóng kín rèm, khăn mặt tôi vắt lên tay để cửa ghế. Căn phòng tối om, bảo sao anh tưởng tôi là Wave gõ cửa xin vào ngủ qua đêm hôm qua. Tôi mở tung rèm cửa cho ánh sáng chiếu rọi mọi góc ngách căn phòng.

- Tôi qua em ở đâu ? – Hansel hỏi khi tôi đang buộc chiếc rèm cửa.

- Với Hazel, và trời ơi cô ấy gác em suốt, người nặng như cái cùm ý – tôi pha trò nhưng Hansel không cười.

- Thật không ? – anh nhìn tôi nghi ngờ.

- Thật. Không em ở đây được chứ ?

-...-Hansel im lặng nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Phải mất một lát tôi mới hiểu được điều anh muốn nói.

- Không đâu. Chris còn không cho Wave ngủ chung chứ đừng nói là em.

- Thôi được – Hansel thở dài nhẹ nhõm.

- Anh sao vậy?

- Không sao – anh cười – em xuống dùng bữa sáng để anh thay đồ.

- OK. Em xuống trước. Xong anh gọi những người khác nhé.

Dứt lời tôi chạy như bay về phía cửa ra và đóng sập cánh cửa phía sau lưng mình. Tôi đứng chết chân ở hành lang, hai tay đưa lên áp chặt lấy hai bên má đang nóng bừng lên.

15. Chương 15

Để đánh thức Wave, chúng tôi đã tiêu tốn không ít calo.

Hansel đơn giản chỉ đẩy anh ta xuống cầu thang lăn lông lốc vài vòng. Chris thì ép dẻo, ép kéo Wave bằng sức những hòn đất ngoại cỡ. Tôi thì nhẹ nhàng hơn, chỉ dìm đầu anh ta vào một chậu nước khiến Wave suýt chết ngạt dầm ba lần gù đó. Nhưng chỉ sau khi ” Bạch Tuyết” Wave nhận được một nụ hôn từ “Hoàng tử bạch mã” Hazel ”nàng” mới tỉnh lại.

Thật sự thì nụ hôn đó chỉ là một tai nạn ngoài- ý-muốn. Khi Hanse, Chris và tôi mãi tranh cãi về kế sách đánh thức “Bạch Tuyết” thì có lẽ khua tay múa chân quá đà nên huých phải Hazel, khiến cô ngã nhào về phía Wave đang nằm trên giường và hôn anh. Trước khi tất cả hiểu được chuyện gì vừa xảy ra thì Wave đã tỉnh lại.

Wave bật dậy khỏi chiếc giường nhanh tới mức Hazel không phản ứng kịp nên bị cốc đầu ngã lăn ra đất. Cô suýt xoa cái trán đau, nhìn Wave oán trách.

- Anh không nhẹ nhàng ngồi dậy được sao? Cả đời làm quý tộc mà không biết lễ nghĩa gì cả! – Hazel trách.

- Anh xin lỗi! – Wave nói. Anh ta lúc đó mới bắt đầu để ý tới sự hiện diện của chúng tôi – Máy người ở đây làm gì?

- Chúng tôi xếp hàng chờ tới lượt hôn “Bạch Tuyết” – Chris giễu.

Tôi và Hansel đứng sau che miệng cười khúc khích.

- Nhưng vì Bạch Tuyết gặp được Hoàng Tử Bạch Mã rồi nên chúng tôi đành rút lui – Hansel tiếp lời Chris.

Hazel bị đem ra làm trò cười nên không hề vui vẻ chút nào, cô quắc mắt nhìn tôi oán hận. Đáp lại ánh nhìn đó tôi nhìn cô đầy hối lỗi rồi chìa tay ra kéo cô bạn đứng dậy. Hazel lơ đãng những ánh mắt hiếu kỳ của anh trai cô và Chris. Không rõ liệu Hazel có để ý không nhưng tôi nhìn thoáng qua đã thấy họ đang mong chờ một “màn kịch” hay.

- Sao anh ngủ hoài vậy? – Hazel hỏi Wave.

- Đêm qua không ngủ được nên anh mới ngủ say như vậy – Wave đáp.

-...- Hazel nhìn Wave với ánh mắt khó hiểu.

- Cậu ta là thế đấy. Không ngủ vào ban đêm sẽ bị “say” rồi sáng hôm sau sẽ như bị ‘hangover’. Nhưng nếu hỏi tôi tại sao thì tôi chịu nên dừng hỏi – Chris giải thích.

Hazel nghe xong mắt mở to nhìn Chris như không tin nhưng rồi cô cũng chỉ lắc đầu, nhún vai cho qua chuyện.

Một phút trước Hazel vẫn còn gườm mắt nhìn mọi người còn bây giờ đã ngã quy nên nền nhà, co rúm người lại sợ hãi một điều gì đó. Hazel vùi đầu vào hai lòng bàn tay, người cô run lên bần bật. Những tiếng thút thút sau đó cũng vang lên.

Bốn người chúng tôi luống cuống trước hành động lạ thường của Hazel, ban đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ biết đứng yên như tượng. Rồi phải mất một lát mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra liền chạy lại đỡ cô ngồi lên giường. Wave ôm cô vào lòng.

Nước mắt của cô không ngừng rơi xuống.

- Có chuyện gì vậy ? – Hansel ân cần hỏi.

- “Bọn chúng” đang tới đây ! Chúng “ cho phép” thấy được những điều đã man chúng đã làm, và sẽ làm. Chúng đang đến – Hazel nức nở.

- Khoan đã ! – tôi nói – Ai tới cơ ? – dù biết rõ Hazel đang nói về “ai” nhưng tôi vẫn muốn dám chắc nên mới hỏi.

- Lũ quỷ ! Chúng đã tàn sát những người ngôi làng bên kia núi. Chúng sẽ tới đây đêm nay – Hazel đáp.

Chúng tôi lặng người, không biết phải nói gì cho sự bất cần của chính bản thân. Chúng tôi sợ, nhưng nếu chạy bây giờ thì liệu chạy được bao xa ? Kẻ thù đi ngựa, chúng tôi chạy bộ mà không bị bắt ư ? Sẽ cần một phép màu để chạy thoát được bọn chúng.

Cả nhóm quyết định thử vận may của mình. Chúng tôi lên đường ngay sau đó. Chạy về hướng Tây vì theo như những gì Wave nhìn thấy, bọn quỷ hành quân qua sườn Đông ngọn núi.

Trước khi đi tôi lập một kết giới bao bọc Freya. Những người dân làng vô tội không đáng phải chết chỉ vì họ kém may mắn gặp phải chúng tôi. Nếu họ chết đó sẽ hoàn toàn là lỗi của chúng tôi.

...

Chưa đi được bao xa trời đã bắt đầu tối. Ở đồng bằng không phải là một địa hình chiến đấu cho chúng tôi nên mọi người quyết định leo lên một ngọn đồi để dễ dàng phòng vệ. Trên đó từng từng bao nhiêu cây cổ

thụ già với những hình thù kỳ dị, thân cành vặn vẹo. Xung quanh là những hòn đá tảng đã vỡ nát theo hình một vòng tròn.

Chúng tôi chọn vị trí chính giữa của bức-tường-đá. Wave phẩy tay nhóm một đồng lửa. Giờ đây chẳng còn hy vọng màn đêm hay sự im lặng sẽ bảo vệ chúng tôi khỏi sự truy đuổi của kẻ thù nữa. Bọn chúng đã tới quá gần.

“ Bọn chúng đang đến ” – tôi nghĩ.

Âm thanh mà gió đưa đến cho tôi là tiếng của những con quỷ chó săn. Tiếng sói hú mỗi lúc một gần cho tới khi nó âm ỉ xung quanh chúng tôi. Vô số những con mắt đỏ ngầu sáng quắc nhìn chăm chăm quanh sườn đồi. Hình thù của những con sói khổng lồ quanh quẩn, chậm rãi tiến gần về phía chúng tôi. Bỗng một con sói cất tiếng hú lạnh gáy.

- Nó ra lệnh cho cả đàn chuẩn bị tấn công đó – Hazel nói.

Chúng tôi đứng quanh đồng lửa.

- Các người sẽ không thắng đâu ! – Hansel quát.

- ĐỂ XEM – Con sói đen tuyên đầu đàn cất tiếng nói.

Con sói nhảy hực một bước dài về phía chúng tôi. Tôi rút cung ra. Tiếng dây cung sắc lẹm vang lên ngay sau đó. Tôi thả dây cung. Tiếng kêu rộn vang lên và hình thù hùng hổ của con sói khát máu đó ngã xuống.

- Sấm sét sẽ xuyên thủng các người nếu các người dám tới gần hơn nữa – tôi đe dọa.

Sấm chớp lóe sáng, rạch ngang bầu trời đêm tĩnh lặng. Những vì sao sáng đã bị che khuất bởi những đám mây mù. Gió gào thét.

- Cuồng phong bão tố sẽ cuốn các người đi – Hansel nói.

Mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội, nứt ra.

- Mặt đất sẽ nuốt chửng kẻ thù – Chris nói.

Đồng lửa nhỏ sau lưng chúng tôi hồi nào giờ bùng cháy, cao cả trượng.

- Lửa sẽ thiêu các người thành tro.

Những cặp mắt theo dõi chột phụt tắt. Đàn sói tháo chạy. Không gian lại yên tĩnh trở lại, xung quanh không một tiếng hú nào cất lên ngoài tiếng than thở của gió.

- Chúng ta may mắn ! Nếu không phải chúng ta hạ chỉ huy của chúng có lẽ chúng ta đã toi mạng rồi – Hazel nói.

16. Chương 16

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần hơn. Những người cưỡi ngựa đang đi dọc theo hướng con sông gần đó thấy có động nên đã quay lại về hướng chúng tôi.

Họ phi ngựa như bay.

Đột nhiên họ tràn tới kéo theo những âm thanh như sấm rền. Người dẫn đầu đổi hướng thúc ngựa phi qua chân đồi, cả đoàn theo sau anh ta là một hàng dài những con người mặc áo giáp xích, ngời sáng, nhìn trông lẫm liệt và đẹp đẽ.

Ngựa của họ to lớn, mạnh mẽ. Bộ lông xám nâu lấp lánh, đuôi dài tung bay trước gió, bờm được tết lại. Những kỵ sỹ cao lớn cưỡi trên lưng chúng cũng rất tương xứng. Trong tay họ là những cây giáo dài và sắc bén, những tấm khiên đeo phía sau, những thanh kiếm dài cài nơi thắt lưng, áo giáp bóng loáng.

Chúng tôi không chạy vì không nghĩ họ là mối nguy hiểm mà dù có chạy thì cũng vẫn sẽ bị bắt lại thôi. Cả năm người kéo mũ trùm kín đầu. Tôi không muốn mặt mình bị dán lên những cái bảng truy nã sau khi đấu một trận với binh lính đầu.

Với một tốc độ và khả năng điều khiển ngựa khéo léo đến kinh ngạc, họ ghìm ngựa, ủa vây xung quanh chúng tôi. Lúc này đây chúng tôi đang bị bao vây bởi một vòng tròn người ngựa rung rung di chuyển. Đội kỵ sỹ đột nhiên dừng lại dù không có một hiệu lệnh được đưa ra từ người chỉ huy. Và rồi một rừng giáo chiếu thẳng vào chúng tôi, một vài người thì căng cung sẵn sàng bắn hạ bất cứ lúc nào. Rồi một người đàn ông phi ngựa lên trước, anh ta xuống ngựa tiến về phía tôi và chỉ dừng lại khi mũi kiếm chỉ còn cách tôi chưa tới chiều dài của một ngón tay cái.

- Các người là ai? Làm gì ở vùng đất này? - người kỵ sỹ hỏi.

- Chúng tôi là lữ khách đi thăm thú - tôi đáp.

- Vậy sao ta không tin những gì người đang nói?

- Ngài hiểm lắm chúng tôi rồi.

- Câu trả lời sai rồi.

Người kỵ sỹ nọ kéo thanh gươm về chuẩn bị đâm một nhát vào tim tôi. Chưa kịp chặn đòn thì thanh gươm của người kỵ sỹ kia đã bị “đá” bay ra khỏi tay anh ta và găm xuống dưới nền đất cách đó khá xa. Những ngọn giáo, mũi tên đang chĩa về phía chúng tôi cũng chịu số phận tương tự.

- Dừng mạnh động làm liều. Không tôi không tha cho các người đâu - Hansel lột bỏ mũ trùm đầu, trừng mắt nhìn kẻ chỉ huy.

Chẳng ai phản ứng gì cho tới khi người kỵ sỹ kia lên tiếng.

- Hansel?!

- Sao người biết ta? - Hansel gắt.

- Tôi đây - Người kỵ sỹ đó tháo bỏ mũ giáp - Ellan đây!

...

Ellan kéo tôi qua một chỗ nói chuyện, để lại những binh lính của anh đứng vây lấy Hazel, Wave chỉ biết đứng nhìn họ với ánh mắt nẩy lửa, sẵn sàng thiêu chết kẻ nào nếu hấn dám động vào Hazel. Còn về phần Chris và Hansel thì họ chỉ đơn giản là những kẻ đứng ngoài ngóng chuyện, Chris ngóng Wave, Hansel ngóng tôi.

- Haha...Vậy ra Venus đây là người đã bắn hạ con sói quý đó sao? Em không biết anh biết ơn em thế nào đâu - Ellan đập tay lên vai tôi.

- Cám ơn? Em á ? - tôi ngơ ngác.

- Chứ ai nữa. Bầy sói đấy sau khi em hạ thủ lĩnh của đàn. Chúng chạy toán loạn đơn độc nên anh mới có thể hạ chúng dễ dàng - Ellan giải thích.

- Em tưởng chúng là quân của Quý Vương? - Tôi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Có và không. Chúng được “gửi” từ đất Quý nhưng lại không thuộc quyền kiểm soát của ai cả trừ thủ lĩnh của chúng, chính là con sói đen mà em hạ hôm qua đó.

Lúc đó tôi mới ngộ ra.

- Mấy đứa lần này tới đây làm gì? - Ellan hỏi.

- Chẳng làm gì cả. Còn đang chết mệt để tìm đường về đây. - tôi cúi kính.

- Bình tĩnh đi.

- Anh muốn em phải cảm thấy dễ chịu khi bị mẹ của bạn trai cũ đây tới chốn này để rồi phải cuộc bộ suốt gần hai tuần sao?

- Bộ hành sao?!

- Hỏi thừa.

...

Ellan bước qua chỗ mọi người khác đang tập trung còn tôi lẻo đẻo theo sau lưng anh. Đó là lễ nghĩa cần phải tuân thủ, đã là khách thì phải đi theo “chủ nhà” nhất là khi người đó là vua một nước.

Nổi kinh ngạc lớn kèm với những ánh nhìn đầy nghi ngại khi Ellan ra lệnh cho quân sĩ đem những con ngựa không cưỡi cho chúng tôi.

Một con ngựa lớn màu xám được chính tay Ellan đưa đến cho tôi cưỡi.

- Mong là những chú ngựa này sẽ mang đến ọi người nhiều may mắn – Ellan nói khi giao dây cương cho tôi.

Hazel nhận được một con ngựa bắt kham và hung dữ. Cô đứng nhìn con ngựa một lát rồi bảo người tháo dây cương và yên ngựa ra.

- Aron (tên con ngựa) không thích bị kìm kéo – cô nói.

Rồi Hazel nhẹ nhàng nhảy lên lưng Aron, quân sĩ ngạc nhiên khi thấy Aron bỗng trở nên hiền lành và thuần hóa, đi tới đi lui đúng theo ý cô mà không cần lấy một câu ra lệnh.

Chris, Hansel và Wave cũng đều nhận được những chiến mã của họ.

- Tạm biệt! Và chúc các bạn tìm được những gì cần tìm và sớm quay lại – Ellan nói.

- Không có chuyện quay lại đâu – nói rồi tôi thúc ngựa chạy.

...

Những chú ngựa Ellan tặng chúng tôi đã phi rất nhanh. Một lát sau, khi tôi ngoái lại nhìn thì đội quân của Ellan đã xa tít.

Tôi gập người, cúi rạp xuống bên cổ Hans (giống tên thằng hoàng tử trong Frozen nè) khi chúng tôi tăng tốc phi ngựa về phía trước.

Chúng tôi tiến xa hơn về phía trước và bầu trời bắt đầu u ám. Những đám mây sà xuống thấp phía trên thảo nguyên. Một mảng mây mù cuốn lấy mặt trời và lấy đi ánh sáng ban ngày. Những sườn dốc phủ kín cây của một khu rừng già ngày một hiện rõ.

Không rõ cái gì thôi thúc chúng tôi tiến về phía khu rừng âm u đó nhưng cũng chẳng có dấu hiệu gì bảo chúng tôi phải rẽ phải hay trái.

Năm con ngựa phi như gió cuốn về phía khu rừng bao phủ bởi bóng đen vô tận. Ai mà biết được cái gì đang chờ chúng tôi trong đó?

17. Chương 17

Khi buổi chiều đã xế hẳn, chúng tôi mới đến được hiên rừng, tại một khoảng đất trống trước đám cây đầu tiên là đám tro tàn vẫn còn nóng và bốc khói. Những hình thù không còn nguyên vẹn trong đám tro tàn nhưng vẫn dễ dàng có thể nhận thấy một trận chiến giữa người và quỷ mới xảy ra ở đây, và lũ quỷ đã chịu phần thua. Ở phía xa, nơi dòng sông chảy ra từ phía bìa rừng, có một gò đất. Chúng tôi quyết định cắm trại qua đêm trên gò đất đó, cách bãi chiến trường không xa, dưới những tán cây rộng bản màu nâu, như những bàn tay khô nẻ có ngón tay xò dài, xào xạc thê lương trong gió đêm.

Tôi rùng mình, kéo chiếc chăn để nó ôm lấy cơ thể đang run lên vì lạnh của tôi. Thấy mọi người đều trong tình trạng chẳng mấy ấm áp Wave đi kiểm một ít củi khô về nhóm lửa.

- Chúng ta nhóm lửa đi – Wave đề nghị.

- Nếu được thế thì còn gì bằng – Hazel tán thành.

- Khoan đã – Chris nói – đốt lửa sẽ thu hút kẻ thù tới.
 - Nếu là bọn quỷ thì tôi không sợ đâu – Hazel hùng hồn vỗ ngực tuyên bố.
 - Chưa chắc kẻ thù ở đây đã là lũ quỷ, có thể là bạn sơn tặc mà anh không thoải mái khi phải giết người đâu dù chúng là kẻ xấu – Hansel nói – hoặc có thể là Thần Rừng.
 - Thần Rừng? – Wave hỏi.
 - Con người của Hỏa Quốc đã thiêu rụi không ít rừng rậm khi họ cố mở rộng lãnh địa – Hansel giải thích – cho tới khi Thần Rừng đứng lên chiến đấu, và khu rừng này là một trong số ít những khu rừng còn tồn tại ở Hỏa Quốc và tất nhiên có Thần Rừng sống trong đó.
 - Thần Rừng là cái quái gì? – Wave vẫn không hiểu.
 - Là những cây đại thụ đã thành tinh, họ có sức mạnh mang lại “sự sống” cho những cây khác. Sống ở đây là làm cho cây có thể nói, đi lại được. Hơn thế nữa chúng còn có phép thuật thuộc hệ Thủy – tôi lên tiếng.
- Và thế là kết thúc cuộc tranh luận nhóm lửa hay không nhóm lửa của chúng tôi. Đêm đó lại là một đêm khó ngủ giữa tiết trời giá lạnh cùng với những tiếng rên rỉ thê lương phát ra từ phía khu rừng. Họ muốn đuổi chúng tôi đi, Thần Rừng không muốn tiếp đón những kẻ lạ mặt, hay đó là những gì mà tôi nghĩ tôi nghe được.

...

Nửa đêm khi mặt trăng đã lên cao, những vì sao lấp lánh đầy ắp bầu trời đêm thơ mộng. Tôi tỉnh giấc khi cảm nhận được hơi ẩm tỏa ra ngày một rõ rệt.

“Lửa?!” – tôi nghĩ.

Cái suy nghĩ đó như kéo tôi ngồi dậy. Cái đầu tiên gây được sự chú ý cho đôi mắt của tôi chính là ngọn lửa bập bùng tỏa sáng, sưởi ấm cho chúng tôi. Sau đó tôi mới để ý tới Hazel, Wave thậm chí cả Chris và Hansel, đang ngồi ở hai bên đồng lửa, đưa tay là sưởi ấm. Nếu không phải vì tôi nghe thấy tiếng động lạ thì cái câu đầu tiên tôi thốt lên sẽ là lời trách móc bốn người vì quá chủ quan.

Tôi ngược lên nhìn những tán cây phía trên cao, trong lòng tôi như muốn chối bỏ sự thật của việc đang xảy ra với lý do có thể là do những vết bóng đánh lửa con mắt của tôi nhưng không. Đúng là những cành cây đang uốn mình trên ngọn lửa, những cành cây trên cao thì hạ xuống thấp, những tán là màu nâu như xoa vào nhau sưởi ấm.

Bỗng nhiên khu rừng tối tăm, u ám nọ nay ở rất gần, tôi có thể cảm nhận được dòng chảy sức sống kì diệu của nó một cách rõ rệt, cũng như sự hiện diện hùng vĩ mẽ mẽ của nó.

Tôi quay lại nói với Wave.

- Tắt lửa đi.
- Tôi đã kiểm tra rồi không có kẻ thù nào quanh đây hết, còn về chuyện Thần Rừng thì tôi không tin – Wave đáp.
- Tôi nói tắt là tắt mà! – tôi gắt.
- Thôi được – Wave thở dài – Hazel.

Wave vừa dứt lời, Hazel thoắt làn tuyết qua đôi tay xinh đẹp của cô, dập tắt ngọn lửa.

Đúng như tôi dự đoán. Những cành cây bắt đầu thu mình trở về trạng thái ban đầu. Nhưng điều tôi không dự trù được chính là việc làm của tôi đã làm “đánh thức” một vị thần rừng và chỉ trong giây lát sau đó tôi chỉ biết mình đang nhìn vào một khuôn mặt lạ thường. Nó giống của con người nhưng cũng giống những con quỷ khổng lồ với ngũ quan thiếu cân xứng. Hình thù của Thần Rừng nọ cao lớn, ít nhất cũng phải tới mười bốn mét, vô cùng cường tráng với cái đầu nổi với những tán tán lá dài, và không có cổ. Lớp da của vị Thần Rừng này chính là lớp vỏ cây sần sùi màu xanh xám. Hai cánh tay của Thần cách thân một quãng ngắn, nửa dưới của khuôn mặt thì bị che phủ bởi lớp râu xám rậm rạp. Và cái thu hút ánh mắt của tôi nhất

chính là đôi mắt của Thần Rừng. Đôi mắt sâu thẳm đang soi xét chúng tôi chậm rãi. Đôi mắt nâu sắc bén đó lấp lánh ánh xanh của lá non.

- Hãy nhóm lửa lên đi những kẻ lữ khách lạ mặt. Ta đã phải chịu cảnh giá rét mùa đông không lửa suốt ba trăm năm rồi – một giọng nói trầm lạ lẫm phát ra từ phía Thần Rừng.

- Waveeee...Nhóm lửa lên đi – tôi nói với Wave nhưng đôi mắt tôi vẫn cứ chăm chăm nhìn về phía Thần Rừng.

-Ồ...ồ...OK – Wave đáp.

Và ngọn lửa ấm áp lại một lần nữa được nhóm lên.

18. Chương 18

- Các người thích khu rừng sao? Hiếm có đây...Còn ta thì không ưa các người.

- Thần Rừng...- tôi dừng lại tìm cách xưng hô sao cho phải phép - ngài có định kiến gì với chúng tôi?

- Không phải các người thôi đâu. Mà với con người - Thần Rừng đáp.

Tôi không nói gì thêm, chỉ ngoan ngoãn ngồi im lặng trên đôi bàn tay màu nâu xanh nhẵn mịn của Thần Rừng. Ông ta di chuyển chậm chạp với những bước đi “từ tốn”.

Tôi ngồi trên cao, nhìn xuống thấy bốn người bạn của mình đang phải lội bùn cực nhọc và dắt theo những chú ngựa phía sau. Nhất là Hansel, anh phải kham thêm cả ngựa của tôi nên lại càng vướng bận hơn.

Chúng tôi đã tiến vào rất sâu trong khu rừng, nếu có muốn quay lại thì cũng đã muộn rồi.

- Nhưng người lại khác - một lúc lâu sau Thần Rừng lên tiếng.

- Sao ạ? - tôi ngơ ngác.

- Ta thích người. Thích giọng nói của người, cái âm thanh nhỏ nhẹ thánh thót. Nó làm ta gợi nhớ tới một người mà ta cũng nhớ không rõ nữa - Thần Rừng lầm bầm, giọng nói trầm như được nói qua một cây sáo gỗ.

Tôi ngạc nhiên, trước đó có thể tôi đã cảm thấy sợ hãi khi mới gặp ông. Nhưng giờ đây, trước đôi mắt sâu thẳm tựa một cái giếng chứa đựng ký ức, sự tưởng trải qua bao năm tháng đó đã khiến tôi cảm thấy sự hồi hộp đầy hiếu kỳ.

- Người tên gì? - Thần hỏi.

- Tôi tên Romanov. Venus Romanov.

- Sao Kim (Venus nghĩa là Sao Kim hoặc Sao Vệ Nữ) à! Mọi người gọi ta là Rum, nhưng nhiều Thần Rừng khác cũng hay gọi ta là

Râu Rậm - vừa nói Râu Rậm vừa đưa tay lên vuốt bộ râu xám rậm rạp của mình.

- Nói vậy là sao? Tên thật của ngài là gì? - tôi hỏi.

- Nói ra sẽ lộ hết mất. Hoo - Râu Rậm đáp - Venus! Người có thể hát cho ta nghe được không?

- Tôi?! Hát á?

- Ta chắc giọng hát của người sẽ rất hay. Có thể đánh thức được “mọi người”.

Không rõ lắm ý của Râu Rậm là gì nhưng tôi vẫn đồng ý hát.

”I have a dream, a song to sing

To help me cope with anything

If you see the wonder of a fairy tale
You can take the future even if you fail
I believe in angels
Something good in everything I see
I believe in angels
When I know the time is right for me
I'll cross the stream
I have a dream”
Tôi ngân nga lời bài hát “I have a dream”.

...

Không rõ lúc này là sáng hay chiều, tối hay đêm. Từ khi bước vào khu rừng này, tất cả những gì chúng tôi thấy được là sắc xanh, sắc nâu, những thứ ánh sáng kỳ bí từ những tán lá, thân cây hay thậm chí là mặt đất. Không rõ tại sao chúng tôi vẫn có đủ ánh sáng để nhìn thấy được đường đi nhưng không đủ để biết mình đang ở đâu. Nhưng nếu bạn muốn kéo tôi ra khỏi đây sẽ khó đấy. Vì tôi đã hoàn toàn bị vẻ đẹp kỳ bí tựa khu rừng của người Na'vi trong phim Avatar này quyến rũ mất rồi.

- Ngài Râu Rậm! Tại sao có nhiều câu chuyện kỳ bí về khu rừng này khiến nhiều người kinh sợ nó tới vậy? Thật sự nó rất đẹp mà - tôi nói.

- Vậy sao ? Hoo. Nếu người hỏi ta thì ta cũng sẽ cảnh cáo người không nên bước chân tới đây - Râu Rậm nói - nhưng giờ ta lại thích người nên có đã đổi ý rồi.

- ...

- Có lẽ người chính là người đó. Người được chọn.

- Có lẽ? Người được chọn? Cái đó là gì?

- Bí mật cần được giấu kín cho tới phút cuối.

Thần Rừng chìm vào im lặng, vẫn bước đi nhưng những bước đi nặng nề của ông ta gần như không tạo ra bất kì tiếng động nào. Rồi ông ta bắt đầu ngân nga một bài hát lạ hoặc bằng Thủy Ngữ. Ông ta hát cho tôi nghe chẳng?

Râu Rậm đưa chúng tôi tới một cánh cổng mái vòm, miệng vẫn ngân nga mấy câu hát nọ. Ông ta bước đến cái cổng mái vòm và đứng một lúc dưới dòng suối đang trút nước như mưa xuống. Ông ta lắc mình giọt nước lấp lánh từ người ông ta rơi xuống đất, tất cả đều lóe sáng như những tia lửa đỏ xanh. Chúng mỗi lúc một nhiều, ánh sáng của chúng làm tôi lóa mắt. Theo phản xạ tôi lấy tay che mắt. Nhưng ngay khi tôi bỏ bàn tay che mắt ra thì thấy mình đang đứng trong một khe núi hiểm trở nằm giữa hai dãy núi hùng vĩ, quay lại thì thấy bốn người khác cũng đang đứng ngơ ngác phía sau.

“Chúng tôi đang ở đâu?” – tôi nghĩ.

...

Những con ngựa bỗng trở nên bướng bỉnh chúng nhất quyết không chịu di chuyển. Chỉ cho tới khi được Hazel trấn an chúng mới chịu bình tĩnh lại.

Và khi chúng tôi tuyệt vọng nghĩ chẳng có đường ra khỏi chốn này thì lại tìm được những bậc đá dọc lên sườn núi. Để thuận tiện cho việc đi lại những chú ngựa được thu nhỏ lại và tạm thời bị một trong cái móc khóa của Hazel. Khi lên tới đỉnh con đường nọ cũng biến mất, và chúng tôi cũng không thể đi tiếp được nữa.

Đằng sau, mặt trời đang lặn, dần biến mất khỏi bầu trời xanh dịu mát. Trước mặt là một hồ nước ảm đạm nguyên một màu đen, mặt nước thậm chí còn không hề phản chiếu ánh sáng của mặt trời. Phía bên kia hồ nước là những vách đá rộng lớn sừng sững, bề mặt xám xịt của chúng nhợt nhạt trong ánh chiều tà.

Đường cùng. Không có lối quay lại. Cũng chẳng có đường tiến.

- Chúng ta đang ở đâu? – Hansel thốt lên.

19. Chương 19

- Có một hang núi phía dưới...một hầm mỏ chẳng? – Chris nói.

- Cậu chắc không? – Hansel hỏi.

Chris nhắm mắt lại tập trung năng lượng của mình vào mặt đất dưới chân, một bàn tay để tiếp xúc mặt đất. Sau một hồi, anh mở mắt, đứng dậy, nói.

- Chắc chắn.

- Vậy thì ta tìm đường xuống đó – Hansel quyết.

- Ai biết được ở dưới đó có gì mà xuống – Hazel nói.

- Không xuống đó thì em cũng chẳng đi đâu được ngoài việc ngồi đây, trên vách đá cao sừng sững, chờ chết.

- Em mong điều kỳ diệu xảy ra – Hazel thản nhiên đáp.

- Không có chuyện đó đâu.

Nếu cứ để hai anh em họ cãi cọ với nhau chuyện sẽ chẳng đi đâu về đâu hết nên tôi liền chen ngang.

- Hansel! Anh biết lối xuống không? – tôi hỏi.

Hansel không đáp, anh đưa mắt nhìn Chris đầy ẩn ý. Chris dường như hiểu được điều mà Hansel muốn hỏi anh qua ánh mắt đó.

- Lối đó – nói rồi Chris chỉ tay về phía hồ nước đọng phía sau anh.

Tôi hết nhìn Chris, nhìn Hansel rồi nhìn cái hồ nước màu đen kịt đầy hung gở đó.

- Anh đang đùa đó hả? – tôi hỏi.

- Không – Chris đáp.

- Em không muốn phải bơi qua cái hồ nước vào buổi cuối ngày như bây giờ đâu. Đây là còn chưa nói cái hồ đó nhìn thật chẳng lành – Hazel nói.

- Tùy em. Nhưng anh chọn lối đó.

Dứt lời Hansel chạy thật nhanh về phía hồ nước rồi nhảy xuống làn nước đen thẫm đó. Tôi gần như bị hoảng loạn khi không thấy lấy một chút bọt khí ngoi lên trên mặt nước. Mặt hồ đen thẫm lặng như tờ. Tất cả mọi người chúng tôi như đứng chết chân tại chỗ.

Tôi muốn chờ thêm chút nữa nhưng trong lòng tôi như có một cảm giác mãnh liệt thôi thúc, điều khiển đôi chân tôi chạy về phía hồ nước đó.

Cả người tôi như bị dòng nước màu đen cuốn chặt lấy, chân tay bị giữ chặt không thể cử động được. Cái cảm giác sợ hãi trường dọc xương sống của tôi trước khi nổ bùng trong đầu tôi.

“Mình sắp chết?!”

...

Khi mở mắt ra, tôi thấy mình đang nằm trên nền đá gồ ghề.

Bên cạnh là một hồ nước đen thẫm giống hệt cái tôi vừa nhảy xuống, phía trên đỉnh hang chính cái hồ nước ban nãy. Làn nước nhìn từ phía này trong veo, tôi có thể nhìn thấy bầu trời màu cam trong veo đang hoàng hôn. Tôi nằm bất động ở đó, chờ đợi. Và tôi đã không phải đợi lâu.

Hansel xuất hiện, anh nở nụ cười hiền từ đưa tay ra kéo tôi đứng dậy.

- Đứng lên nào – Hansel nói.

Tôi đưa tay cho anh kéo tôi đứng dậy.

Một lát sau ba người còn lại cũng đã “đến” sau một hồi dẫn đo dai dẳng.

Ánh sáng yếu ớt ở trong hang tuy có chút bất tiện nhưng cũng đủ cho chúng tôi nhìn thấy.

Gần đó có một cầu thang dẫn lên trên.

Hansel bước lên bậc thang đầu tiên. Tôi định bước theo anh nhưng mắt cá chân lại bị vật gì đó chộp lấy, tôi hét lên khi bị thứ đó kéo ngã nhào xuống nền đá. Mọi người quay phắt người lại nhìn về phía hồ nước phía sau. Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy mặt nước đang sôi sùng sục.

Từ dưới mặt nước thò lên những chiếc vòi dài bờ ngoằn ngoèo trên mặt đất, chúng nhóp nhép và phát ra ánh sáng màu xanh rêu. Đầu vòi xòe những ngón của nó và nắm chặt lấy chân tôi, nó cố kéo tôi xuống nước. Wave ném một quả cầu lửa về phía cái vòi đang quấn chặt lấy chân tôi. Cái vòi buông tôi ra, Hansel chạy tới kéo tôi lại về phía anh.

Bỗng có một âm thanh vang lên ầm ĩ từ phía hồ nước. Hai mươi cái vòi khác rẽ nước thò lên. Mặt nước đen sùng sục và bốc mùi hôi thối như mùi của tử thi thối rữa.

- Lùi lại – Hansel ra lệnh.

Tôi lùi về phía sau, đứng cùng với ba người còn lại.

Những tia sét sáng lóa ngay lập tức được xuất ra từ tay phải của anh cùng với những tiếng gầm đầy uy lực của chúng.

Con quái vật đau đớn gào thét nhưng nó chẳng có vẻ gì là chịu khuất phục.

“Ở một thế giới mà ai cũng có thể sử dụng phép thuật thì chẳng có lý gì một con quái vật lại có thể dễ dàng bị đánh bại bởi phép thuật.” – tôi nghĩ “ vậy thì ...”

Tôi ngược mắt nhìn lên phía trên trần hang cao ngất, rồi phóng một đạo sét lên để những hòn đá tảng rơi xuống đè nát con quái vật.

...

- Em đã có thể suýt giết chết anh đó! – Hansel nói.

- Nhưng anh có bị sao đâu! – tôi nói.

- Cậu ta nói đúng – Wave nói – lẽ ra cô nên nói ọi người biết trước, đây là khu hang động một hành động thiếu kiểm soát với ma thuật thôi chúng ta có thể bị nghiền nát bởi những hòn đá tảng.

- Được rồi. Lần sau tôi sẽ làm thế - tôi đáp.

- Mong là đừng có lần sau – Hazel cầu nguyện.

- Mong là vậy – tôi lẩm bẩm.

Hansel dẫn đầu, anh dẫn bước lên những bậc lớn trong khi lần này tôi lại bị tụt hậu về phía cuối cùng với Hazel.

Cầu thang rộng và chắc chắn, nó không bị tổn hại dù chỉ một chút. Tôi đếm được 200 bậc thang tất cả đều rộng và thấp, lên đến đỉnh cầu thang chúng tôi gặp một lối đi bằng phẳng dẫn sâu hơn vào trong bóng tối.

Con đường ngoằn ngoèo uốn vài khúc rẽ rồi bắt đầu đi xuống. Nó đổ dốc một quãng dài trước khi lại chạy ngang. Đôi lúc có những luồng khí mát lạnh tràn qua mặt chúng tôi từ những lỗ hở từ những vách đá. Trong ánh sáng nhợt nhạt của hang tôi có loáng thoáng thấy được những bậc thang, mái vòm, những đường hầm, con dốc lên hoặc xuống. Nhưng những con đường đó đều giống nhau ở một điểm, chúng đều dẫn tới những vùng đen ngòm không lối thoát. Ít ra đó là những gì tôi nghĩ.

Những kinh nghiệm và ký ức về hai cuộc hành trình tới đây của tôi, Hansel và Hazel giờ đây chẳng có ích gì trong cái nơi hang động tối tăm này. Nhưng tôi biết rõ, dù không biết đường đi, dù giờ đây đang là linh tính của anh dẫn đường nhưng Hansel không hề nao núng. Anh là người như vậy. Chỉ cần có lối đi hướng đến, Hansel sẽ tìm được.

Tôi tin anh.

20. Chương 20

Con đường chúng tôi đi tưởng chừng như dài vô tận. Hy vọng tìm được phương hướng, lối đi mỗi lúc một mờ nhạt hơn, nhưng khi chúng tôi thấy một cánh cổng vòm phía cuối con đường thì một tia hy vọng lóe lên. Ngay sau khi bước qua cánh cổng chúng tôi thấy mình đang đi vào một hành lang rộng. Càng đi vào sâu hơn ánh sáng mờ ảo càng sáng hơn. Chúng tôi đi theo con đường mà ánh sáng dẫn đường rồi phát hiện thứ ánh sáng đó phát ra từ một cánh cửa hé mở ở phía bên phải.

Bên kia cánh cửa là một căn phòng rộng rãi vuông vắn. Ánh sáng chói lọi của căn phòng khiến tôi phải nhắm mắt khi bước vào. Nhưng khi đã quen với ánh sáng trong phòng, khi mắt đã có thể nhìn thấy bình thường thì tôi thấy ánh sáng trong phòng cũng chỉ lơ mờ. Có lẽ vì đã ở trong bóng tối quá lâu nên khi bước vào phòng tôi mới tưởng lầm ánh sáng trong phòng này là chói lọi.

Căn phòng được chiếu rọi bằng một lỗ thông trên bức tường phía Bắc của căn phòng. Cái lỗ xiên và ở tít phía trên cao, tôi thậm chí có thể thấy được bầu trời xanh nho nhỏ qua “khung cửa”. Luồng sáng từ miệng lỗ soi thẳng xuống cái bàn đá ở chính giữa căn phòng, nơi có đặt một cuốn sách da “đồ sộ”.

Chúng tôi như bị quyến rũ bởi cuốn sách nọ.

- Cái gì vậy? – Hazel hỏi.

- Đó là một cuốn sách – Wave giỡn.

- Em BIẾT nó là một cuốn sách! Nhưng quan trọng nó là sách gì ?

- Mở ra đọc mới biết được – Chris nói.

Anh với tay , định mở sách nhưng ngay khi vừa mới chạm được vào cuốn sách anh đã rút ngay tay lại.

- A.

- Sao vậy? – tôi hỏi Chris.

- Cuốn sách này đã được phép thuật bảo vệ! – Anh đáp.

- Đâu – vừa nói tôi vừa mở sách – em có thấy gì đâu.

Cả bốn người đều chống mắt nhìn tôi trong giây lát cho tới khi Hansel lên tiếng “giải vây” cho tôi.

- Em đọc nó được không?

- Chắc là được...Xem nào...

Tôi chưa kịp đọc nổi một chữ thì đã bị một tiếng ồn lớn làm giật mình, một tiếng “Ầm” như rền lên vang lên từ xa tít dưới những tầng sâu, làm rung chuyển cả mặt đất dưới chân chúng tôi. Năm người chúng tôi hốt hoảng lao ra phía cửa. “Đùng” âm thanh lại rền lên, như những bàn tay khổng lồ đang biến cái hang động này thành một cái trống vĩ đại. Tiếp theo đó là tiếng tù vang vọng cả hành lang lớn, đáp lại tiếng tù là những tiếng hét chói tai từ phía xa. Theo đó là tiếng bước chân dồn dập. “Ầm, ầm” âm thanh vang rền làm rung chuyển cả những bức tường.

- Đóng cửa lại. Cài then. Chặn cửa lại! – Hansel gào.

- Không được! Chúng ta có thể bị nhốt ở đây ! – Hazel hét – chúng ta hãy chạy ra ngoài tìm lối chạy.

Một hồi tù lại vang lên kèm theo đó là một tràng tiếng kêu gào đồng thanh. Tiếng chân dồn dập kéo vào khu hành lang. Cả năm người chúng tôi đồng loạt tuốt gươm, sẵn sàng chiến đấu.

Wave và Chris chạy về phía hai cánh cửa đá và đóng chúng lại.

- Lũ quỷ đúng không? – Wave hỏi.

- Có thể - Hansel trả lời – nếu không thì đó cũng là kẻ thù.

- Venus – Hazel hét – có hai lựa chọn thôi !

- Cả hai cách đều sẽ chẳng giúp được chúng ta đâu – tôi nói – Bị nhốt lại thì chết chỉ là vấn đề thời gian. Chạy ra ngoài kia, nơi mà chúng ta không biết đường đi lối lại thì kết quả vẫn sẽ thế thôi.

- Thế cậu có kế hoạch tấn công chống lại một đội quân quỷ sao? – Hazel hỏi.

- Kế hoạch bây giờ thì quan trọng nữa sao. Chúng ta dù sao cũng đã bị nhốt rồi còn đâu – tôi đáp.

Một đập mạnh khiến cánh cửa rung lên, cánh cửa kèn kẹt mở ra từng chút, đẩy lùi then cài. Một cánh tay to lớn xanh lét xô qua khe cửa đang dần mở rộng. Rồi ở bên dưới cũng xuất hiện một bàn chân to lớn cũng xanh lét lách qua khe cửa vào trong.

- Tớ ghét quỷ khổng lồ xanh! – Hazel than.

- Cậu thích xem phim “Người khổng lồ Xanh” (Hulk) lắm mà! – tôi nói.

- Hừ. Tớ không có hứng cười bây giờ đâu!

Một cú đập giáng mạnh vào cánh cửa, rồi một cú đập nữa. Khe hở rộng toác ra, những mũi tên từ đó xối xả lao vào trong nhưng chúng tôi đã nhanh chóng tránh được chúng, những mũi tên rơi lả tả trên sàn sau khi đập vào bức tường đối diện nhưng không làm hại được ai. Một tiếng tù cất lên, một cú giáng mạnh vào cánh cửa khiến nó bật mở, then cài chót bị văng qua một bên và bị vỡ tan sau khi đập vào tường.

Lũ quỷ nối đuôi nhau lao vào trong.

Chúng đông bao nhiêu? Tôi đếm không xuể nữa. Tôi cũng chẳng có tâm chí mà đếm nữa.

Cuộc chiến thật dữ dội, lũ quỷ không nhận được và cũng không đáng nhận được sự thương hại của chúng tôi khi chúng ngã xuống.

Tôi đứng trên chiếc bàn đá ở giữa phòng, bắn xuyên họng hai tên, ba tên ...

Hazel “đốn” đứt chân, tay của lũ quỷ sau khi đóng băng chúng.

Cánh đàn ông thì đã khiến không biết bao nhiêu con quỷ phải ngã xuống dưới thanh gươm của họ.

Đến khi tên thứ n ngã xuống, lũ quỷ phía sau thét lên và tháo chạy. Nhưng vẫn còn những con quỷ cứng đầu đứng chắn trước cánh cửa, lối ra của chúng tôi.

- Chạy ra khỏi đây thôi! – tôi hét lên rồi bắn liên tiếp năm mũi tên hạ những con quỷ đang đứng kì đà cản mũi nơi lối ra.

Hansel lao ra phía cửa đầu tiên để rồi phải lãnh nguyên một mũi tên vào bả vai bên trái khi đang quan sát xung quanh tìm lối đi. Nhưng mũi tên đó không khiến anh chùn bước. Hansel không chần chừ rút phăng mũi tên ra mặc áo chảy ra như suối.

- Anh điên à?! – tôi thét lên.

- Không ! Lối này – Hansel gào.

Chúng tôi chỉ biết chạy theo Hansel. Tôi hoang mang không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng như không biết mình nên làm gì.

Tiếng chân ầm ầm của lũ quỷ đuổi theo phía sau như bóp nghẹt trái tim đang đập thình thịch của tôi. Tôi sợ.

Những âm thanh đã mỗi lúc một xa dần cho tới khi tai tôi không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh gì khác nữa. Hansel không rẽ lối nào, cứ như thể con đường cứ trải ra theo đúng ý của anh vậy.

21. Chương 21

Chúng tôi chạy sấp ngửa trên cái cầu thang đá cao sừng sững. Hansel dẫn đầu Chris bọc hậu. Cầu thang đó dẫn chúng tôi lên một lối đi rộng rãi, chúng tôi chạy thật nhanh trên mặt đất bằng phẳng. Tiếng tù lại rền vang phía sau.

Chúng tôi chạy mãi. Ánh sáng hừng lên phía trước, trần hàng khoét nhiều lỗ thông lớn. Chúng tôi chạy nhanh hơn. Hành lang dẫn chúng tôi tới một đại sảnh lớn sáng bừng với những tia nắng mặt trời từ những ô cửa cao. Chúng tôi vượt qua những cánh cổng đá khổng lồ đã vỡ nát.

” Lối ra! ” tôi reo lên trong đầu.

Cổng chính mở ra trước mắt, nó mở đường ánh nắng chói lóa chiếu vào.

Có một toán quỷ đứng gác trước ở đó, chúng đứng nấp sau những cánh cổng, nói đúng hơn là những gì còn sót lại của nó.

Hansel quát ngã tên chỉ huy một cách dễ dàng. Những tên lính quỷ còn lại thì quá dễ dàng đánh bại khi chúng đã không còn người chỉ huy. Ra khỏi cổng điều đầu tiên tôi làm là bịt lối ra. Dù chúng có quyền năng sức mạnh gì đi chăng nữa thì cũng không thể dễ dàng phá bỏ lớp đá tảng đã được phù phép. Mà nếu có làm được thì sau đó chúng sẽ phải “giáp mặt” với kết giới tôi lập nên “cho” chúng.

Chúng tôi chạy, nhảy xuống những bậc thang khổng lồ trắng muốt đã bị bào mòn theo thời gian.

Cuối cùng, chúng tôi cũng vượt qua sự tuyệt vọng để thấy lại được trời xanh trên đầu và cảm nhận được làn gió trên mặt.

Khi tôi quay lại nhìn phía sau, chỉ có thể thấy được một màu đen đang bao trùm lấy vòng cổng. Có một làn khói đen bốc lên nhưng bị ngăn lại bởi kết giới khiến không gian bên trong chỉ hoàn toàn là một màu đen thẫm.

...

Chúng tôi cắm trại trên một đỉnh đồi, nơi có những khối đá trắng xếp sát nhau. Wave và Hazel hái thảo dược, Chris canh chừng xung quanh. Tôi lo băng bó vết thương cho Hansel.

- A!

- Bây giờ anh mới biết đau hả? - vừa nói tôi vừa nhấn mạnh chiếc khăn ấm lên vết thương của Hansel.

- Ái! Nếu em không muốn làm thì để anh tự làm - Hansel nói.

- Không! Để em làm - tôi gắt.

Tôi nào có ý làm anh đau, mà có lẽ có. Nhưng rõ ràng kẻ gốc là anh, ai kêu anh lao ra ngoài làm anh hùng mở đường đâu. Nghĩ thế thôi nhưng dù sao thì mọi người và cả Hansel đều bình an vô sự là may mắn rồi.

- Thế này đỡ chưa ? - tôi hỏi.

Tôi nhẹ nhàng bôi thuốc (từ thảo dược mới đi hái về) lên vết thương rồi băng chúng lại bằng một dải băng gạc trắng.

- Đỡ rồi - Hansel đáp - Haiz, lúc đó em nhất thiết phải mạnh tay với anh thế sao?

- Có đấy - dứt lời, tôi buột một nút chặt khiến tấm băng cọ mạnh vào vết thương của anh làm nó chảy máu.

- Á!

Sau khi nói tấm băng gạt ra và quần chúng quanh bả vai của Hansel vài vòng tôi nó

- Em xin lỗi.

- Biết thế là tốt.

- Anh...thôi bỏ đi.

- Cái gì bỏ đi ? - Hansel gặng hỏi.

- Không có gì quan trọng. Cái quan trọng là ... - vừa nói tôi vừa với tay lấy cuốn sách da đã được thu nhỏ đeo trên cổ xuống và biến nó trở lại trạng thái đồ sộ ban đầu - cuốn sách này.

- Em lấy nó hồi nào vậy? - Hansel ngạc nhiên hỏi.

- Em “thó” nhanh nó trước khi lũ quỷ xông vào - tôi nhún vai.

- Mang nó theo chỉ tổ nặng, em lấy nó làm gì?

- Em đang mong nó có thể giúp chúng ta tìm ra cánh cổng ra khỏi chốn khỉ ho cò gáy này chứ sao!

- Được. Nhưng nếu cái thứ đó vô dụng, anh đề nghị...không...anh sẽ ném nó đi!

- Nó là của em! Anh KHÔNG CÓ QUYỀN!

- Sao cũng được.

Trước đó tôi không để ý nhiều tới cuốn sách, nhưng bây giờ nhìn kỹ thì thấy nó thật thảm thương. Nó đã bị đâm, bị chém, và nó còn chằng chịt những vết ố đen hoặc sẫm màu như những vết máu cũ. Tôi đã phải rất nhẹ nhàng và cẩn trọng khi mở sách, nhưng những trang giấy vẫn kêu lách tách, thậm chí còn rời hằn ra khi tôi mới mở được tấm bìa da của cuốn sách.

- Anh đã nói mà. Cuốn sách này chỉ là đồ bỏ đi thôi – Hansel nói.

- Anh không thể đánh giá một cuốn sách chỉ qua tấm bìa sách được (you can't judge a book by its cover)

Tôi chăm chú đọc cuốn sách một hồi lâu mà nhưng gì tôi thu được cũng chẳng phải cái gì đó có ích. Cuốn sách này được viết bằng rất nhiều thứ tiếng, trong đó có cả ngôn ngữ cổ từ thời khai sơ. Tôi trang sách thứ n tôi đã suýt nhảy lên vì vui sướng khi nhìn thấy có một tấm bản đồ chỉ đường được vẽ rất chi tiết, tỉ mỉ.

- Hansel! Coi nè! Một cái bản đồ!

- Có lẽ cuốn sách này cũng không quá vô dụng!

- Anh coi, có bốn vị trí mà cánh cổng sẽ xuất hiện. Sớm nhất là vào ngày Đông chí ở Thủy quốc! – tôi reo lên – chúng ta sắp được về nhà rồi!

...

Sau chặng đường sáu ngày phi ngựa, chúng tôi đã tới được bìa Rừng Vàng, khu vực giáp ranh giữa Hỏa quốc và Thủy quốc. Những chú ngựa tội nghiệp đã mệt lả sau sáu ngày dài, chúng xứng đáng được nghỉ ngơi. Hazel làm phép thu nhỏ ngựa lại như cô đã làm khi ở khe núi.

Chúng tôi tiếp tục đi theo con đường bắt đầu dẫn vào khu rừng. Con đường gập ghềnh, hư nát chỉ còn lại những vệt đường mòn luồn lách trong những khóm thạch nam và kim tước mọc tua tủa giữa mặt đá vỡ.

- Không ngờ trong rừng cũng có đường lát đá cơ đấy – Hazel nói.

- Khu rừng này từng là một thành phố của một bộ tộc riêng biệt từ thời chưa tồn tại 5 vương quốc – tôi nói.

- Ồ...sao cậu biết vậy?

- Cuốn sách nói vậy – tôi đáp.

- Sách nào?

- Cuốn sách ở trong hang núi đó! Tôi lấy nó mang theo mà.

- Ô...OK.

Dù thành phố này đã “chết” từ lâu nhưng ta vẫn có thể nhận ra được hình bóng xưa kia của con đường rộng trải dài đi khắp khu rừng. Ở nhiều đoạn ven đường vẫn còn những công trình bằng đá đổ nát và những gò đồi thấp với những rừng cây linh sam hoặc bạch dương rì rào trước gió. Một khúc cua về phía Đông dẫn chúng tôi theo sát bờ cỏ của một hồ nước lớn, và cách đó không xa có một cột đá sừng sững. Tới chỗ cột đá, con đường giờ đây dẫn về phía Tây và đổ dốc rất mau. Bên dưới cách hồ nước một quãng chúng tôi bắt gặp một mạch nước sâu, trong như pha lê. Từ đó dòng nước ngọt chảy lấp lánh theo từng kênh dốc đứng.

- Chúng ta dừng chân nghỉ ở đây một lát – Hansel nói.

Làn gió đêm mang đến cho đoàn người giá lạnh từ dưới thung lũng. Trước mắt lại thêm một khoảng rừng rộng xám xịt. Thứ âm thanh duy nhất mà tất cả chúng tôi nghe thấy lúc này chỉ có tiếng lá xào xạc không ngớt.

- Lạnh quá! – tôi xuýt xoa.

- Mùa đông rồi còn gì – Hazel đáp.

Trong bóng tối những thân cây cao sừng sững trước, xòa những cành cây của chúng thành vòm trên con đường. Dưới ánh sao mờ ảo, thân cây như ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh màu bạc, còn những chiếc lá xào xạc thì tỏa ra ánh vàng.

Tiến sâu hơn vào khu rừng thêm một dặm nữa thì chúng tôi đến bên bờ một con suối, nước ào ạt chảy xuống từ một vách đá đã bị cây cối che khuất. Tôi nghe thấy tiếng nước đổ ào xuống thành thác ở đâu đó trong bóng tối phía bên phải. Dòng nước chảy xiết, tôi tắm chảy ngang qua con đường trước mặt chúng tôi.

- Chúng ta phải lội qua con suối này – Hansel nói – đi theo tôi.

Hansel tiến bước về phía trước, trèo xuống vách bờ rồi bước vào dòng nước.

- Nước không sâu đâu. Chúng ta lội qua được – Hansel hô lên.

Từng người nối nhau trèo xuống theo anh, tôi là người cuối cùng và cũng là người hậu đậu nhất nên bị trượt chân ngã xuống suối.

- Cần giúp một tay không? – Chris đưa tay ra đỡ tôi dậy.

- Có đấy. Cảm ơn anh – tôi đáp.

- Hậu đậu.

- Kệ người ta. Anh đi trước đi – tôi hất cằm về phía những người còn lại – em tự đi được.

- Chắc không? Chân đi còn vững không mà tuyên bố “hùng hồn” vậy?

- Có mà – vừa nói tôi vừa đưa chân phải ra bước thì mới thấy nhói đau – áí...

- Hết cứng đầu chưa? Rồi thì để anh giúp anh qua bờ bên kia.

...

- Vết thương này là từ lúc bị con quái kia nó túm đúng không? – Wave hỏi.

- Em không biết. Lúc trước có đau đâu sao giờ lại đau chứ? – tôi nói.

- Có người thích cổ quá lại thành quá cổ đây mà – Chris nói.

- Thật sự là lúc trước không đau! – tôi khẳng định.

- Xem có độc không? – Hansel giục Hazel, người đang “khám” vết sưng nơi mắt cá chân tôi.

- Anh từ từ đã nào, đừng giục! – Hazel gắt – Có. Nhưng cũng chẳng đáng là gì đâu! Đắp thuốc của mình rồi nghỉ qua đêm nay mai đi lại OK ngay.

- Được rồi – tôi nói.

- Nhưng...- Hazel thốt lên – phải uống thuốc đặc chế của mình đã!
- Bỏ qua cái đó được không? – tôi nhăn nhó.
- Không.

Tôi chưa kịp nghĩ ra thêm được một lý do chính đáng để tránh không phải uống thứ thuốc kinh tởm kia thì Hazel đã đưa cái cốc lên sát miệng tôi rồi. May mà đang lúc trời tối nên tôi không nhìn rõ trong cốc có gì chỉ nghe thấy âm thanh “lèo xèo” và mùi “đặc trưng” của phương-thuốc-đặc-chế-mang-tên-Hazel.

- Mùi như có con gì chết trong này vậy! – tôi lầm bầm.
- Bottoms up! – Chris “động viên”.

Tôi sẽ không nói cái thứ đó có vị như thế nào.

- Em thề với Trời nếu có lần sau em sẽ thà chịu đau chứ không bao giờ uống cái thứ kinh tởm đó nữa! – điều đầu tiên tôi nói sau khi uống cạn cốc thuốc.
- Tiếc ghê – Hazel cười.

22. Chương 22

Mặt trời hé rạng phía Đông, ánh sáng hừng dần soi qua những lớp lá vàng ruộm khiến tôi ngỡ như ánh nắng của một ngày hè mát mẻ. Buổi sáng vẫn còn tinh mơ và lạnh lẽo khi chúng tôi lên đường. Giờ đây, khi trời đã sáng, tôi mới có thể thấy được dải lụa nước bạc trắng mờ ảo giữa những thân cây màu xám.

- Chúng ta đi nhanh lên nào – Hansel nói.
- Phải nói tạm biệt với nơi này rồi – Hazel thở dài, tiếc nuối.

“Vĩnh biệt” – tôi nghĩ.

Đây là lần đầu tiên và chắc cũng là lần cuối cùng tôi có thể nghe được giai điệu đẹp đẽ của dòng suối này, âm thanh của nó như hòa trộn muôn vàn nốt nhạc tinh tế để tạo ra giai điệu trầm bổng rất đặc trưng của dòng suối.

Chúng tôi qua lại con đường chạy tiếp dọc về phía Nam theo chỉ dẫn của Hansel (người đang cầm bản đồ). Nhưng chẳng mấy chốc anh dẫn chúng tôi rời con đường, rẽ vào rừng rồi dừng lại bên bờ một con sông dưới tầng bóng đổ.

- Giờ thì sao đây? – tôi nói
- Chúng ta qua sông – Hansel đáp.
- Từ từ...anh không thấy dòng nước chảy xiết, vừa sâu, vừa mạnh sao ? – Wave nói – Tôi không phải không biết bơi nhưng nếu ở trong dòng nước CHẮC CHẮN có ma lực kia thì tôi không dám chắc mấy người sẽ còn nhìn thấy tôi ngoi lên khỏi mặt nước đâu !
- Đừng có nhát gan thế Wave – Chris nói.
- Nếu mấy anh giỏi thì bơi qua đi – Hazel nói - nhưng tôi cá các anh sẽ không qua nổi đâu.
- Mọi người bình tĩnh – Hansel cắt ngang – tôi không bảo ai phải bơi qua hết! Haizz. Hazel – anh quay sang nhìn Hazel – em có thể...

Tôi chắc chắn Hansel đang cho phép Hazel len lỏi vào tâm trí mình và để cô tự hiểu nốt phần sau của câu nói.

- Không được đâu. Điều khiển nước ở đây đã khó chứ đừng nói là đóng băng mặt nước! Em không làm được – Hazel đáp.
- Tuyệt vậy chúng ta qua sông kiểu gì? – Wave lắc đầu.

- Cách này.

Nói rồi, tôi đu mình trên một cành cây gần đó, với đà đó tôi lên cao hơn.

“Đủ cao rồi đó!” – tôi nghĩ.

Tôi thả tay và tâm trung vào điều khiển gió để nó đẩy tôi qua bờ bên kia.

Tiếp đất an toàn.

- Hoan hô! Cậu làm được và chắc Hansel cũng làm được – Hazel liếc qua nhìn anh trai cổ - nhưng tại này thì cậu tính sao?

- Đừng lo! Tôi có cách mà – vừa nói tôi vừa tháo cuộn dây thừng dắt ở bên hông ra quăng một đầu dây sang cho Hazel – Bắt lấy.

Hazel hiểu được ý của tôi ngay sau khi bắt được sợi dây thừng trên tay, cô bạn nhanh chóng buộc chặt nó vào một thân cây gần bờ, tôi cũng làm điều tương tự.

- Đúng sở trường của mình – Hazel nói – Mấy “anh trai” theo tôi!

Hazel nhẹ nhàng chạy trên dây sang bờ bên này, nơi tôi đứng, rồi quay lại chỗ ba người kia.

- Em đang đùa anh đấy hả? – Chris gào lên với tôi.

- Anh nữa – Hansel nói như quát.

- Đừng quên anh nữa – Wave đi-theo-phong-trào.

- Đừng lo! Em chỉ đùa chút thôi mà – tôi cười trừ rồi ném cho Hazel hai sợi dây thừng nữa. Chúng tôi buộc một sợi ở quăng vai, một sợi ở quăng hông – Cầu đã bắc xong! Mời các “công tử” đi qua ạ!!!

Sau khi “cây cầu” mảnh khảnh được bắc xong Hazel lao ngay sang bờ bên kia như cô đã làm năm phút trước mà không cần phải bám vúi lấy mấy sợi dây thừng phụ. Còn những chàng trai, người thì cẩn thận và chậm chạp, người thì nhanh nhẹn, khéo léo. Trong số họ, Wave là người cừ khôi nhất vì anh đi rất chắc chân và chỉ cần bám bằng một tay, mắt anh hướng thẳng sang đầu bên kia mà không liếc xuống. Hansel thì lết từng bước một, mắt anh thì cứ dán vào những xoáy nước dưới chân dù tôi nhắc đi nhắc lại là không được làm vậy. Anh thở phào nhẹ nhõm khi qua được đầu bên kia.

- Sống và học hỏi (Live and learn) – Hansel “tuyên bố”.

- “Thầy giáo” sẽ rất hài lòng khi “ học trò” là những người học nhanh và hiệu quả - tôi nói – Trong trường hợp này người đó là Wave và Chris.

Dứt lời tôi ném ba cái phi tiêu về phía những điểm gần những nút thắt của những sợi dây thừng ở phía bờ bên kia. Ngay khi dây đứt tôi kéo chúng lại và dắt chúng lại một bên hông.

- Dẫn đường tiếp đi Hansel – Hazel giục.

...

Chúng tôi đã đi rất xa, rất xa. Con đường dường như cứ trải dài mãi, mặt trời vẫn cứ tiếp tục tỏa nắng, tỏa ấm, gió vẫn thổi lạnh lẽo. Tôi cảm giác như đã mấy ngày trôi qua nhưng thật ra mặt trời vẫn chưa lặn lấy một lần. Những con đường xanh đều vắng lặng, những tán lá cây trên đầu chúng tôi như đang thì thầm, hát ca. Chúng tôi bước đi rất lặng lẽ. Đi theo con lối mòn dẫn qua những bụi cây rậm rạp, xuyên qua đó, vòng vèo xuống tới những vùng rừng nhấp nhô lên xuống rợp bóng bạc, dẫn bước chúng tôi đi mãi.

Nếu khả năng tính đường của tôi vẫn còn hoạt động tốt thì chắc sau khi đi được chừng mười dặm chúng tôi bắt chợt ra khỏi khu rừng sau khi đi qua một quăng hồ. Dưới chân chúng tôi bây giờ là một bãi cỏ xanh mơn mẫm, rải đầy những bông hoa màu vàng lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời. Bãi cỏ trải dài tạo thành một dải đất hẹp bên bờ Sông Lớn. Ở bờ bên kia rừng vẫn trải dài ngun ngút.

Giữa lòng sông có một xoáy nước đang được hình thành, tôi có thể cảm nhận được sức nước đang tích tụ lại ở điểm đó.

- Vee! – Hansel gọi.

Tôi chạy lại, đứng bên cạnh anh, mặc anh vuốt mái tóc của tôi.

- Dạ - tôi nói.

- Ở đây đúng không?

- Em nghĩ...không...chắc chắn là đây – tôi đáp.

Tôi vừa dứt lời thì từ vòng xoáy dưới dòng nước, một tia sáng lóe lên, sáng chói. Theo phản xạ, tôi quay mặt đi tránh thứ ánh sáng đó.

Cánh cổng đưa chúng tôi về nhà đã được mở ra.

- Ha! Chúng ta về nhà chứ? – Hazel nói.

23. Chương 23

- NHÀ!!!

Hazel xông ngay vào phòng khách thả mình lên cái trường kỷ, cô trông rất thoải mái và mãn nguyện.

- Ôi, mình sẽ không bao giờ phàn nàn về việc phải ở trong ngôi nhà này nữa! – Hazel nói.

- Dậy đi! – tôi giục – Sắp xếp đồ đạc xong thì cậu làm gì cũng được – tôi dúm cái va li nặng trĩu của Hazel lại cho cổ rồi bỏ vào bếp.

Trong bếp Hansel đang đứng trong bếp pha cà phê.

- Bộ dạng uể oải của anh khiến em mệt lây đó – tôi nói.

- Hà...cà phê không? – anh hỏi khi cái bình cà phê đã đầy một nửa.

- Có. Cảm ơn anh - tôi đón lấy tách cà phê.

Nhắm mắt lại, tôi thưởng thức hương thơm đậm đà đó trước khi hớp một ngụm.

- Bây giờ mới cảm nhận rõ là đang ở nhà – tôi nói.

- Chỉ vì một cốc cà phê sao?! – Hansel hỏi.

- Không...chưa đâu! – tôi đáp – HAZEL! Vào nấu bữa tối điiii!

Tôi và Hansel đều không phải những đầu bếp tuyệt vời nhất thế giới, chính xác thì chúng tôi là những đầu bếp tồi nhất, vậy nên chuyện cơm nước đều phải nhờ tới Hazel. Dĩ nhiên cô nàng không lấy gì làm vinh dự khi bị sai đi nấu nướng khi vừa mới về nhà, nhưng nếu Hazel còn muốn cái bếp còn nguyên vẹn thì cô chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài nấu bữa tối cho ba người.

...

Bánh burger phô mai với khoai tây chiên, đây chắc là bữa tối kém lành mạnh nhất mà tôi từng ăn. Hazel đã quá mệt mỏi để nấu một bữa thịnh soạn, nhưng cô vẫn còn đủ sức để ngăn tôi và Hansel lại khi chúng tôi đề nghị sẽ làm bữa tối. Có thể đây không phải là bữa tối tôi mong muốn có được trước đó nhưng có còn hơn không, với lại tài nấu ăn của Hazel chưa lần nào làm tôi thất vọng.

- Chúc mọi người ăn ngon miệng – Hazel nói trước khi ngoạm một miếng bánh lớn.

- Cheer – tôi giơ cao lon soda chúc sức khỏe mọi người.

...

Sau khi trở về không lâu Hazel nhận được thư chấp nhận vào trường đại học John Moores ở Liverpool, tôi nghi rằng chuyện này ắt hẳn có một “ai đó” đã nhúng tay vào. Tôi mừng cho Hazel nhưng lại thấy hụt hẫng vô cùng vì tôi sẽ sớm phải xa cô. Không phải tôi than phiền rằng ở với Hansel không tốt nhưng sẽ tuyệt vời hơn nếu có một cô bạn gái khác để còn buồn đưa lê cùng.

Và rồi ngày chia tay Hazel sang Anh cũng đã tới. Không phải dạng chia tay mùa hạ giọt nước mắt mùa thu đầu nua. Tất cả chúng tôi đều vui vẻ chia tay nhau, kể đi người ở đều không thể hiện một chút buồn bã. Tôi thì không biết hai anh em kia thế nào nhưng tôi thì chỉ giả bộ vui vẻ thôi. Ông trời “sinh” ra tôi từ bé đã giỏi giả bộ dù là muốn hay không muốn.

Sau khi tiễn Hazel lên máy bay Hansel đưa tôi tới trường.

Tôi ngồi thu lu trên chiếc ghế trước của chiếc xe, tự hỏi bản thân tại sao ông trời lại ghét tôi tới vậy. Nếu không phải vậy thì tại sao lại để Hazel bỏ đi theo Wave sang bên Anh cơ chứ? Thử hỏi xem bây giờ ai sẽ nấu ăn cho tôi đây, Hansel cũng thuộc hàng thảm nữ công gia chánh không kém gì tôi, đây là không muốn nói là tệ hơn.

- Không lẽ em buồn tới vậy sao? – Hansel hỏi

- Không – tôi đáp.

Vì tôi đang mãi gặm nhấm nỗi buồn khổ trong lòng nên phải mất một lát tôi mới nhận bài hát You raise me up – Westlife đang vang lên. Tôi khẽ mỉm cười khi nghe được những ca từ đẹp mà ý nghĩa của bài hát vang lên. Hansel hiểu tôi quá mà.

- Bài hát yêu thích của em đó. Nhóm nhạc em thích nhất nữa!

- Với tâm trạng lúc này em muốn nghe ... - tôi nhào người sang chuyển bài hát – Season In The Sun hơn.

Goodbye to you my trusted friend

We've know each other since we were nine or ten

Together we climbed hills and trees

Learned of love and ABC's

Skinned our heart and skinned our knees

- Lựa chọn PHÙ HỢP đó! – Hansel nói.

- Không nói xạo nữa, mau đưa em tới trường đi!

- Yes my lady!

...

Chán chết à!

Triết học thật là khó hiểu, tôi vừa nghe thầy giảng bài, vừa ầm nhấm đọc sách một bên như đâm vào tai, một bên thì như nhét cả đồng sỏi vào mồm. Chắc tôi sẽ phải gian lận trong bài thi môn Triết sắp tới thôi, chứ bảo tôi học thuộc đồng này, tôi không làm nổi đâu. Mà đâu phải chỉ Triết học, tất cả những môn học hôm nay đều không vào được đâu tôi lấy một chữ.

Khi tôi tưởng ngày hôm nay sẽ không thể tệ hơn nữa, tôi phải đi tắm mưa về nhà vì Hansel còn phải học mà tôi thì không có bằng lái.

- Ngày (gần) tệ nhất cuộc đời mình! – tôi lẩm bẩm khi đang “bò” trên đường.

Về đến nhà điều đầu tiên tôi làm là đi tắm tấp sạch sẽ. Khi tôi đang định đi nấu bữa trưa thì cuốn sách da tôi đem về từ thế giới kia tự động mở ra.

“Đọc đi” – một giọng nói lạ vang lên trong đầu tôi.

Tôi tiến lại gần cái bàn đọc, nơi quyển sách đang nằm, trong lòng tôi có một linh cảm bất an đang trào dâng dữ dội.

Những trang sách đã ố vàng trông không nhưng ngay khi tôi chạm vào trang sách để mở đó, những dòng chữ từ từ hiện ra...

- Cái quái quỷ gì thế này? – tôi nói.

24. Chương 24

- Vee! Em ở nhà không?

Tôi giật mình, gấp quyển sách đang đọc lại, ngay sau khi nghe tiếng Hansel nói vọng lên từ tầng một.

- Yeah. Đợi em một lát, em xuống ngay!

Nếu Hansel không gọi chắc tôi cũng chẳng thể nhớ rằng mình vẫn đang mặc nguyên bộ quần áo ướt đầm trên người. Có vẻ như nước mưa cũng đã bắt đầu ngấm rồi.

Hất xì.

- Em dầm mưa sao? – Hansel hỏi khi thấy tôi bước vào bếp.

- Em không mang tiền, mà anh lại học muộn. Ngoài việc đi bộ dầm mưa thì còn cách nào khác sao?!

- OK! Bữa trưa hôm nay sao đây?

- Ồm...A, em biết rồi!

...

Bữa trưa, tôi rủ Hansel tới quán ABC's dùng bữa. Tôi gọi một tách cà phê mocha và hai suất ăn đặc biệt ngày hôm nay rồi ngồi phịch xuống một cái bàn trống, tôi đã cố tình chọn bàn ở một góc khuất để tránh những ánh mắt không cần thiết. Đã lâu lắm rồi tôi không đi ăn ngoài, bữa ăn do Hazel nấu đủ đạt tới tiêu chuẩn Masterchef rồi nên chúng tôi không cần phải bỏ tiền đi ăn hàng. Nhưng bây giờ Hazel đi rồi chắc việc đi ăn sẽ sớm trở thành thông lệ, dĩ nhiên trừ phi tôi và Hansel chịu học nấu ăn.

- Em không nghĩ mình nên đi mua sắm sao? – Hansel hỏi.

Tôi tròn mắt nhìn anh.

- Không! – tôi đáp – em đã đi sắm đồ với Hazel tháng trước rồi, anh không biết cái hóa đơn thanh toán số cỡ nào đâu!

- Số cỡ nào? Ba trăm đô đúng không? – Hansel nói – anh nhìn thấy rồi, mấy đống xài tiền trong tài khoản của anh mà.

- Ồ...thế sao anh lại giục em đi sắm thêm đồ?

- Xem nào – Hansel lôi điện thoại ra – Váy maxi, áo khoác, boots, ...- Hansel liệt kê hết tất cả những món đồ lớn nhỏ mà Hazel và tôi đã sắm, thậm chí có vài món mà tôi không biết rằng mình đã mua nó – Tất cả đều của hãng Chanel!

- Em biết nói sao đây? Tụi này thích xài đồ hàng hiệu mà!

- OK! Anh dám chắc tất cả đồng hồ là của Hazel sắm còn em thì...- Hansel đưa điện thoại lên “ngắm nghía” trong giây lát – có lẽ chỉ có chiếc quần jean là của em!

- Hazel cần nhiều đồ hơn em! –tôi nói – Sao nào?

- Haiz – Hansel thở dài – anh chỉ sợ em không có đồ đẹp để ...- Hansel lôi trong túi áo khoác ra hai tờ giấy dài, hẹp – đi xem concert của Westlife thôi à?

Miệng tôi há hốc, mắt tôi mở to nhìn hai tấm vé trên tay Hansel. Tôi vui mừng tới mức quên cả thở. Tôi sốc toàn tập. Tôi vươn tay ra, giật phắt đôi vé từ tay Hansel.

- Thật chứ? – tôi hỏi trong khi vẫn đang choáng váng.

- Thật – Hansel cười – Anh cũng đã mua vé máy bay ra Hà Nội rồi đó – anh chỉ tay vào tấm vé máy bay tôi đang cầm cùng với tấm vé concert.

...

Sân Mỹ Đình bây giờ đang bị bao phủ bởi những tiếng hò reo cổ vũ của các Westlifer. Hàng ngàn người lắc lư theo điệu nhạc, tay giơ cao, miệng hát cùng với bốn thành viên điển trai của boyband đình đám, Westlife. Không khí càng trở lên nóng hơn, sôi động hơn khi Shane nói với các fan rằng bài hát tiếp theo của họ sẽ là “My Love”. Bài hát này vốn không có trong list những ca khúc được hát trong tour Gravity lần này, mà là món quà đặc biệt các anh dành tặng cho fan Việt.

Chỗ ngồi của tôi khá là lý tưởng, theo lời Hansel nói thì đó là nhờ Hazel. Nhưng cái ý niệm về một chỗ ngồi lý tưởng đã hoàn toàn biến mất khi tôi cũng như bao người khác cùng đứng lên cổ vũ nhiệt tình cho thần tượng của mình. Cả sân vận động như muốn bùng nổ bởi những tiếng hát đạt tới chuẩn-mức-của-sự-hoàn-hảo của Shane, Mark, Kian và Nicky.

Tôi không muốn biết, và cũng không quan tâm Hazel đã làm gì để kiếm được tấm vé ở vị trí chỉ cách sân khấu chưa tới hai mươi hàng ghế nhưng không đời nào tôi lại từ chối cơ hội được nhìn thấy thần tượng của mình. Hansel không có suất vé nào nên anh không đi xem hòa nhạc chung với tôi được. Không biết có phải tôi vô cảm hay không nhưng tôi không cảm thấy cô độc khi không có anh ở bên cạnh khi bị “bao vây” bởi toàn những con người lạ mặt. Có lẽ vì bốn thành viên Westlife đã quá thừa để lấp chỗ trống đó của anh chăng?

Bỗng dưng tôi nghe thấy giọng Hansel hét vào tai tôi.

Tôi quay sang và bất ngờ khi nhìn thấy anh đang đứng ngay bên cạnh tôi.

- Gì cơ? – tôi gào lên.

- Anh nói, anh không ngờ em lại không cần tới ông anh này nữa! – Hansel kéo tôi lại gần hơn, anh hét vào tai tôi.

Đứng sát anh như bây giờ tôi bị ngất ngây bởi hương thơm quyến rũ của anh mà tôi chưa từng để ý trước kia.

- Em đâu có nói thế! – tôi gào lớn.

- Hazel, con bé “nói” với anh rằng em nghĩ thế?

- Lúc nào?

- Ban nãy!

Tôi ngơ người ra một lúc rồi chợt nhớ ra rằng đúng là tôi có nghĩ vậy, nhưng không phải là không cần anh, mà chỉ là tôi nghĩ mình không cảm thấy cô đơn thôi.

Khi tôi liếc sang nhìn Hansel, tôi có thấy sự thất vọng trên khuôn mặt anh nên tôi vội giải thích.

- Không có! Em cần anh mà! – tôi nhấn mạnh từ “cần” quá mức cần thiết.

Hansel mỉm cười gian manh.

- Anh đùa đấy!

- ĐỒ TỒI!

Chẳng nói chẳng rằng, Hansel kéo tôi sát lại gần anh và bắt đầu hôn tôi, ngay giữa thanh thiên bạch nhật. Không thể không nói rằng tôi không thích nụ hôn đó nhưng ngay khi tôi nhận ra mình đang ở đâu tôi đẩy anh ra bằng tất cả sức lực bình sinh nhưng cũng chẳng có vẻ gì là có tác động gì tới anh. Khi môi anh rời môi tôi, mắt anh chỉ cách mắt tôi có vài phân, chúng xanh còn hơn cả nước biển Đại Tây Dương, với những vòng xoay đang chuyển động bên trong. Hoặc có thể tôi vẫn còn choáng váng do tác động của nụ hôn vừa rồi nên bị ảo giác? Tôi chưa bao giờ để ý thấy những xoáy-nước-của-vùng-biển-Caribê trong mắt anh.

25. Chương 25

1 tháng sau.

Bóng tối đang dần bao trùm lấy thành phố. Hansel đã cố động viên tôi cả chục lần từ khi chúng tôi đặt chân tới đây, một thành phố bỏ hoang, ở chốn khỉ ho cò gáy. Anh cố động viên tôi trong khi chính anh cũng không thể giấu nổi những nỗi lo sợ về một thế giới mà cả anh và tôi không biết rõ.

- Tên Jenkins đáng nguyên rủa – tôi nói.
- Em có nguyên rủa hần bao nhiêu lần cũng thế thôi – Hansel thở dài.
- Kệ em đi được không?

Chúng tôi tới gần một khu tập thể hoang phế, với hy vọng rằng ở đó sẽ có chỗ cho chúng tôi ở qua đêm nay. Tôi sờ soạn được cái công tắc điện trong căn phòng đầu tiên chúng tôi bước vào, dù biết cơ may có điện là rất ít nhưng tôi vẫn muốn thử vận may của mình. Và ngôi sao may mắn đã mỉm cười với tôi khi bóng đèn quang bật sáng.

- Có lẽ hôm nay là ngày may mắn của chúng ta – Hansel nói.

Chỉ khi đèn đã sáng, tôi mới phát hiện ra độ “tiện nghi” của căn hộ một buồng mà tôi và Hansel đang ở là thế nào. Bụi ở khắp mọi nơi, bao phủ lên tất cả mọi thứ, chỉ cần một nhát cử nhất động của chúng tôi có thể khiến căn phòng xập xệ này bụi mù. Căn hộ này không phải lựa chọn duy nhất của chúng tôi nhưng cả hai đều không ai chịu nhấc chân đi kiểm căn nào tốt hơn. Hansel thả mình xuống cái ghế sa lông bám đầy bụi phịch một cái khiến đám bụi bụi bay tứ tung.

- Anh không ngồi nhẹ nhàng hơn được sao? Khụ khụ.
- Lo bò trắng răng. Kiểu gì chả được.

Tôi nhún vai, ngồi phịch xuống cái sa lông bên cạnh anh, gối đầu lên vai anh.

- Em mệt!
- Thì ngủ đi.

Tôi cũng định thế nhưng cái giá lạnh của căn phòng khiến tôi khó mà chớp mắt. Đưa mắt một lượt quanh căn phòng bé tí, tôi mừng ra mắt khi nhìn thấy cái lò sưởi với đồng củi ẩm mốc bên trong. Củi ẩm, củi ướt không phải là vấn đề gì quá to tát đối với tôi, tôi dễ dàng đốt lửa chỉ bằng một cái phẩy tay.

- Giờ thì ngủ được rồi – tôi nói.

Ánh lửa chập chờn trên tường, phủ bóng lên hai người chúng tôi. Tôi thiếp đi bên cạnh anh.

...

Tôi bị đánh thức bởi tiếng gọi khe khẽ của Hansel, nhưng cái khiến tôi tỉnh như sáo lại không phải tiếng gọi của anh, mà là những tiếng rên “ư ừ” vọng lại từ phía bên ngoài. Tôi mở choàng mắt, quay sang nhìn Hansel.

- Cái gì vậy ? – tôi hỏi.
- Zombie – Hansel đáp.
- Tuyệt vời – tôi cười như mếu – Em vừa xem “dawn of the dead” hôm trước.
- We to zombieland.
- Chúng ta sắp bị bao vây bởi zombie mà anh vẫn còn đùa được?
- Anh đang muốn động viên tinh thần của em!
- Hah...em có người bạn trai tuyệt-vời-nhất trên đời! – tôi mỉa mai đáp.

“Thật kinh tởm.”

Đó là điều đầu tiên mà tôi nghĩ sau khi nhìn thấy cái xác chết biết đi đầu tiên bước vào phòng. Có những tên da thịt thối rữa, khuôn mặt của bọn chúng, hay nói đúng hơn là những gì còn lại của nó trông thật ghớm ghê. Có những tên vẫn còn giữ được “dung nhan” khi ngũ quan trên mặt vẫn còn ở tình trạng “ổn định”, da thịt khô héo của chúng đang chờ bị thối rữa trên xương. Thứ dài đen ngòm rỉ ra từ những cái miệng tả tơi cũng chúng mỗi lúc một nhiều. Một cách chậm chạp, vụng về nhưng cực kỳ quả quyết, chúng xông về phía tôi và Hansel. Nói là quả quyết chứ lũ nào thối như bọn chúng làm gì có biết nghĩ, chúng đâu phải R trong “Warm Bodies”.

Những phát súng nổ khiến không khí bụi bặm ngập tràn thuốc súng và thứ máu đen kịt của lũ zombie. Máu đen sì bắn tung tóe khắp nơi. Những tên bị mất tay, mất chân, mất một phần cơ thể vẫn vô thức tiến về phía tôi và Hansel. Còn những tên bị bắn vỡ sọ thì gục ngã ngay tức khắc. Bọn chúng ngã xuống đất theo tiếng loét nhoét của những cục thịt thối rữa. Chúng đông áp đảo chúng tôi (dĩ nhiên rồi!)

- Đủ rồi – tôi gào lên, rồi phóng một đạo sét về đội quân zombie vô dụng nọ.

Hansel kéo tay tôi chạy luồn lách qua những góc ngách giữa những tòa nhà đổ nát, giữa đám xe cộ ngổn ngang trên đường, chạy qua những con mắt ngẩn ngơ, vô hồn của một vài tên zombie đi đơn lẻ. Bỗng tôi nghe thấy những âm thanh chát chát, rắc rắc của những khúc xương va chạm vào nhau mỗi lúc một gần... Có lẽ tôi nên bắt đầu nghĩ tới việc “nghiên cứu” lại cuốn “Warm Bodies”, tại sao ư? Tại vì chỉ có trong đó mới có thông tin về đám Xương Khô đang rượt đuổi theo tôi và Hansel!

Tôi có thể thấy một lối đi không bị chặn, lối đi đó chính đích mà Hansel đang kéo tôi tới. Nhưng dĩ nhiên, mọi chuyện nào có dễ dàng tới vậy. Đám Xương từ đâu xông tới, chúng xếp thành một hàng ngang đứng chắn trước mặt chúng tôi. Quay đầu lại, một bức tường tương tự nhưng được “xây” lên bởi một binh đoàn zombie. Tôi và Hansel đứng chôn chân tại chỗ.

- Các người muốn gì? – tôi hét lên với Đám Xương Khô.

Một bộ Xương Khô đứng lên phía trước, nó chỏ tay về phía chúng tôi. Bộ xương kia không hề ngần ngại, không thèm bỏ ra một giây suy nghĩ rằng sẽ trả lời ra sao, nó cho tôi câu trả lời ngay tức khắc.

- Giết! Lấy não...lấy sức mạnh...lấy linh hồn! – Bộ xương nói bằng giọng đầy kiêu hãnh như đang đưa ra một bản án kết tội tử hình.

- Em phải hỏi câu đó sao?

- Không! Cái em muốn biết không phải cái đó mà là “cái đó”! – tôi cười.

Tôi chỉ tay về phía cái dây đeo lưng lẳng trên cổ tay bộ xương khô đứng đầu hàng kia. Cái dây đeo cổ đó, cái dấu ấn đó, tôi có thể nhận ra nó ở bất cứ đâu, nó chính là cái ấn của nhà Romanov mà tôi đã để mất vào tay Salazar mấy tháng trước. Không rõ tại sao nó lại “tới” được đây nhưng tôi thực sự không còn để tâm mấy tới chuyện đó, vì điều quan trọng nhất bây giờ là lấy lại cái ấn.

- Em có kế hoạch chưa? – Hansel hỏi.

- Chưa – tôi đáp, mắt vẫn không rời cái ấn – ai cần kế hoạch cơ chứ!

Nói rồi tôi giật tay ra khỏi tay anh chạy nhào tới phía bộ xương khô đó như một tia chớp. Thật sự lúc đó tôi không hiểu sao bọn chúng không ai có động tĩnh gì, không ai chạy ra ngăn tôi lại. Về sau Hansel mới nói tôi hay rằng lúc đó tôi đã sử dụng tốc độ ánh sáng, đến cả anh còn không thể ngăn tôi lại huống hồ là đám Xương Khô đó.

Ngay khi tôi chop được cái ấn, tôi kéo nó thật mạnh làm đứt rời cả bàn tay của bộ xương. Và ngay khi tôi nghĩ mình sẽ đâm sâu vào đám Xương Khô thì có một luồng sức mạnh tỏa ra từ cái ấn, nó kéo tôi vào một không gian vô định hình. Điều cuối cùng mà tôi biết sau đó là tôi và Hansel đều đang ở dưới tầng hầm của quán Café Jenkins đang trú ngụ.

26. Chương 26

Khi chúng tôi về tới nhà cũng đã gần nửa đêm. Tôi rũ rời chân tay, tinh thần kiệt quệ sau một ngày DÀI ở “zombieland”.

- Em đi ngủ đây! – tôi nói.

- Còn bữa tối? – Hansel vừa hỏi, vừa đưa tôi cái túi bánh mì.

- Thôi! Em chỉ muốn đi nghỉ thôi – tôi uể oải nói.

Hansel không đáp, anh đi theo tôi về phòng và ném mấy túi bánh lên bàn học của tôi, rồi quay lại hỏi tôi.

- Em ổn chứ?

- Em ổn. Cám ơn anh – mắt tôi nhìn xuống sàn nhà, gật gà gật gù vì buồn ngủ.

- Không sao chứ? – Hansel hỏi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hansel.

- Muộn rồi – tôi nói.

- Phải rồi, đến giờ đi ngủ rồi – dứt lời anh cúi xuống khẽ chạm môi và môi tôi, trong một động tác âu yếm gần gũi rồi rời khỏi phòng.

Mặt tôi nóng ran, tôi dám chắc nó đang đỏ bừng lên.

“Chúc ngủ ngon” tôi thì thầm khi anh đã đi.

Tôi đã mất rất lâu mới có thể chìm vào giấc ngủ, Hansel đã đánh thức tôi dậy.

- Chào em – cái đệm lún xuống khi anh ngồi lên mép giường – anh đi làm đây.

Mắt tôi hé ra. Mặt trời còn chưa có mọc và Hansel đang nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ.

- Làm gì cơ?

- Jekins!

- À ...- tôi cố gắng ngồi dậy nhưng anh ghìm tôi lại.

- Việc lần này là của riêng anh, em ngủ tiếp đi.

Tôi không cố ngồi dậy nữa chỉ tựa người vào gối và mỉm cười với anh. Hansel mặc bộ đồ da màu đen rất chất, trông anh rất “ra dáng”.

- Nhớ dậy đi học đó – Anh vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt và đứng dậy rời đi.

- Hansel à!

- Anh đây.

- Thượng lộ bình an.

...

Ngày hôm ấy của tôi quả thật là nhàm chán. Hansel nhắc tôi đi học, nhưng thay vì tự mình đến trường, tôi cho “kẻ thế thân” tới thay tôi. “Kẻ thế thân” là một loại người nhân tạo được “nặn” từ đất sét và chỉ cần một chút va-và-vom là chúng có thể “sống dậy”. Tôi thường xuyên sử dụng nó trong những lần đi làm công chuyện còn hôm nay, thay vì sử dụng phép thuật vì lợi ích chung, tôi lại sử dụng nó để trốn bài kiểm tra triết học.

Tôi mất gần nửa buổi sáng chỉ để lượn lờ quanh phòng bếp chỉ để tìm ình một bữa sáng vừa ý. Tôi đã ăn thử hầu hết tất cả những món trong tủ lạnh trước khi quyết định làm một cái bánh sandwich. Không có kế hoạch gì cho ngày hôm nay nên tôi chỉ biết cắm đầu đọc tiếp cuốn-sách-trăm-tuổi kia.

Cuốn-sách-trăm-tuổi, đó là tên tôi tạm đặt con thứ cũ nát mà tôi đã đem về từ Hỏa Quốc. Nói là cũ nát chứ nó là một trong những thứ kỳ diệu mà tôi từng biết, thậm chí là sẽ biết. Cuốn sách đó chứa đựng tất cả những câu trả lời cho tất cả những câu hỏi mà tôi có thể nghĩ ra.

Tôi bắt đầu “hỏi” cuốn-sách-trăm-tuổi, chỉ bằng một cái chạm nhẹ vào trang sách trống, câu hỏi trong đầu tôi đã được “lắng nghe” và câu trả lời được đưa ra qua những dòng vuông vắn trên những trang giấy cũ kỹ.

Câu trả lời số 1 :

Theo như cuốn sách, zombieland mà tôi mà tôi đặt chân tới là một thế giới viễn tưởng, mà chủ nhân của thế giới đó không ai khác mà chính là Isaac Marion, tác giả của cuốn “Warm Bodies”. Thế giới đó không phải một thế giới tồn tại song song mà chỉ đơn giản là một sản phẩm của trí tưởng tượng của con người, nó có tồn tại mà cũng chẳng tồn tại. Khác với những thế giới thật, những thế giới đó chỉ có thể tồn tại khi chủ nhân của nó tồn tại. Bốn chữ kết luận cuối cùng cho zombieland (và những thế giới viễn tưởng khác) : **NÓ KHÔNG CÓ THẬT.**

Tôi luôn có một câu hỏi rất LỚN về sự tồn tại của mình.

“Tại sao tôi lại ở ĐÂY ? ”

Cuốn sách bắt đầu phản hồi, những trang sách liên tục lật trang và dừng lại ở một trong những trang giấy trắng. Những dòng chữ bắt đầu hiện ra nhưng lần này không như những lần trước, chữ không được viết bằng mực đen mà được viết bằng một thứ mực, tôi thậm chí còn không biết chắc nó có phải mực viết hay không nữa, màu bạc lấp lánh. Câu trả lời mà cuốn sách đưa ra vừa rồi được viết bằng tiếng anh, bằng một thứ ngôn ngữ của loài người nhưng lần này cuốn sách lại sử dụng ngôn ngữ chung của Ngũ Quốc (Phong – Lôi – Thủy – Hỏa – Thổ) mà lại là ngôn ngữ cổ rất cổ nữa chứ. Chính những lúc như thế này tôi mới thấy những giờ phút “dồi mài kinh sử” bằng những cuốn sách cổ trong thư phong của cha tôi không hề lãng phí chút nào.

Cuốn sách viết : “Hộ vệ của ...”

...

Điện thoại reo. Sau hồi chuông thứ hai tôi nghe thấy một tiếng click từ thiết bị điện tử của điện thoại, cuộc gọi chuyển vào thư thoại.

- Vee ! Em ở đâu mà không nghe điện ? Anh đã gọi và di động của năm lần mà vẫn không bắt máy. Gọi lại nếu em nhận được tin nhắn này – Giọng Hansel vang lên.

Nghe vậy tôi mới phát hiện ra mình đã quá chăm chú đọc mà không để ý gì tới điện thoại di động đang để ngay cạnh đó. Kiểm tra máy tôi mới thấy có năm cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn thoại nhưng khi tôi định gọi lại cho Hansel thì điện thoại báo hết tiền. Thấy vậy tôi liền cầm điện thoại để bàn lên bấm nút gọi lại cho anh.

- A lô. Hansel à ?

- Em đây rồi. Cái gì giữ chân em vậy ?

- Không có gì cả - tôi nói – anh gọi em có việc gì ? Jenkins muốn gặp em sao ?

- Không, ồ không. Anh chỉ muốn gọi để thông báo là năm giờ chiều anh sẽ về và... - anh ngập ngừng – Hazel đính hôn rồi!!!

- CÁI GÌ??? – tôi hét qua điện thoại.

- Nhỏ tiếng thôi – Hansel trấn tĩnh tôi lại – tối nay về nói chuyện sau. Bây giờ anh đang bận.

- OK. Bye.

- Gặp em sau.

Tôi hoàn toàn bất ngờ và bị động sau khi nghe tin sốc. Hazel đính hôn khi chỉ vừa mới qua Anh chưa được nửa năm! Tôi đã định sẽ gọi và nạt cho cô bạn một trận vì đã không trực tiếp báo với tôi tin vui của

cô và chúc mừng cô nhưng nghĩ tới vụ chênh lệch thời gian nên tôi đổi ý. Thay vì quay trở lại đọc tiếp cuốn-sách-trăm-tuổi tôi quyết định xuống bếp...nấu ăn.

“Chuyện gì đã xảy ra? Mình làm sai bước nào?” – tôi nghĩ.

Tôi đã đọc hướng dẫn rất cẩn trọng vậy mà khói vẫn bốc lên từ lò nướng. Hộp thức ăn tan chảy qua các thanh kim loại. Chắc tôi đã bỏ qua một điều gì đó thiết yếu để nấu nướng thành công, vì rõ ràng lần này lại một thất bại thể tham nữa. Dù bữa ăn đang bốc khói một cách nguy hiểm nhưng nó vẫn không thể thiêu rụi căn nhà được. Tôi mở nước, để dòng nước chảy qua ống dẫn trong bồn rửa nhanh chóng dập tắt ngọn lửa. Sau đó tôi phải mở toang hết tất cả cửa sổ để khí thoát ra ngoài, điều này làm cho căn phòng lạnh ngắt.

Sau khi từ bỏ hoàn toàn ý định nấu ăn, tôi lục lọi tủ lạnh tìm đồ làm sandwich. Không phải bữa ăn tôi đã dự tính nhưng biết sao được, đành chịu thôi à.

Tôi chạy ra ngoài sân lượm vài khúc gỗ được phơi ngoài hàng rào vào nhà. Tôi đặt chúng vào lò sưởi và xòe tay để những tia lửa phát ra. Lửa bắt vào gỗ.

27. Chương 27

Hansel cứ ngỡ anh đã vào nhầm nhà. Nhạc vang lên từ loa, lửa lập lòe ở lò sưởi, và còn có cả mùi thơm của thức ăn tỏa ra từ bếp. Mà không thể nói là nấu được phải nói là đốt. Mùi nhựa cháy không lẫn vào đâu được lan tỏa khắp các phòng. Anh biết hôm nay là một ngày trọng đại nhưng nào cần phải “phô trương” đến vậy.

Trong bếp, Venus đang lau dọn cái lò nướng. Cô mặc một bộ đồ đơn giản, áo phông xanh rộng thùng thình, quần jeans đen ôm chặt lấy hông, tạo ra một cảnh tượng hấp dẫn nhất anh nhìn thấy trong cả ngày hôm nay.

- Chào!

Venus quay lại, bắt gặp ánh mắt nhìn chăm chú của Hansel, lúm đồng tiền của cô lộ ra cùng nụ cười tươi rói.

- Em nấu cơm đó hả? – Hansel đi tới kệ bếp, anh đặt chùm chìa khóa lên kệ.

- Nấu ăn gì chứ - Venus thở dài – Em vừa nung chảy cả một cái khay kia – Cô đi tới chỗ tủ lạnh, lấy một lon Coke đẩy nó về phía anh, một lon cô đưa lên miệng tu ừng ừng.

- Em định nấu gì thế? – anh hỏi.

- Điều đó quan trọng lắm sao khi cái đó đã thành tro trộn nhựa rồi! – mặt cô ỉu xiu – chỉ có sandwich thôi.

- Không quan trọng – anh nói – anh đi thay đồ, sau đó sẽ xuống dùng bữa.

Venus chăm chú nhìn theo anh, cô tự hỏi liệu mình rất nhiều điều, trong đó có...

...

Sau vụ việc hôm đó, tôi đã thử vào bếp thêm “một vài” lần nữa nhưng kết quả chẳng mấy khả quan nếu không muốn nói là thảm bại. Hansel đã phải đứng ra ngăn cản tôi tiếp tục thử nghiệm trước khi tất cả đồ dùng trong bếp bay hết vào sọt rác. Tôi tự biết mình là một thảm họa phòng bếp nhưng đã là con gái chẳng nhẽ tôi lại bất tới mức không nấu nổi cho bạn trai một bữa. Nghĩ tới đây tôi chuyển sang kỹ thuật may và để bù cho sự vô dụng của mình trong vai trò của một đầu bếp. Nhưng sự thật lại trở trêu hết mức, Hansel cũng đã phải ban lệnh cấm không cho tôi động vào đồng quần áo của anh khi tôi liên tục làm hỏng chúng. Giờ đây Hazel đi rồi tôi mới phát hiện ra rằng mình đỡ môn “nữ công gia chánh” tới vậy.

Dù đã quá “già” để viết thư cho ông già Nô-en nhưng năm nay tôi vẫn viết thư cho ông, không phải để xin món quà gì to tát, đắt tiền mà là để xin ông một chút phép màu giúp tôi khéo tay hơn chút đỉnh. Thư đã viết, phong bao đã dán và gửi tới địa chỉ Bắc Cực qua bưu điện Magic Post.

Những đứa trẻ khi lớn lên đều mất đi niềm tin về sự tồn tại của ông già Nô-en nhưng chúng nào có biết rằng, ông thực sự có tồn tại trên đời. Tôi sẽ chẳng viết thư nếu như ông chỉ là hư ảo. Nói thật ra thì dù ông có nhận được thư của tôi thì món quà của tôi cũng sẽ chẳng được đáp ứng đâu, vì tôi không nằm trong danh sách những người có thể xin quà ông. Đây là một sự thiệt thòi khi bạn là một trong những thành viên của gia đình “Sinh vật huyền bí”.

Tôi hôm nay Hansel lại đi công chuyện, Hazel thì không chịu về đón Giáng Sinh dù tôi đã cố gắng thuyết phục cô bạn hết lời, giờ đây chỉ có mình tôi trong căn nhà trống vắng. Từ cửa sổ phòng khách, tôi sung sướng nhìn những ngọn đèn lấp lánh người ta treo quanh nhà để đón Giáng Sinh. Hiệu ứng kỳ diệu của linh hồn ngày Giáng Sinh qua những ngọn đèn thật kỳ diệu, tôi sẽ chẳng thể quên được nó dù năm nào cũng có, nhưng mỗi năm đều có một cái “mới” cái “riêng” mà tôi sẽ chẳng thể quên được.

Đèn ô tô của Hansel chiếu qua cửa sổ khi anh rẽ vào nhà. Tôi đứng trong bóng tối, chờ đợi.

- Em làm gì vậy? – anh hỏi – Sao không bật đèn lên?

Nghe anh nói vậy, tôi liền vẫy cổ tay để đốt một ngọn lửa nơi lò sưởi.

- Những ngọn đèn kia đẹp quá – tôi nói – sẽ thật không hay khi làm lu mờ chúng.

- Giáng Sinh năm nào em chả thấy chúng – Hansel tắc lưỡi.

- Năm nay khác – tôi đáp – Giáng Sinh lần này không có Hazel.

Hansel thở dài, anh tiến về phía tôi, cẩn trọng.

- Ngoài phố còn nhiều lắm, hay là anh đưa em đi ngắm chúng – Hansel cười – đi coi xem Giáng Sinh năm nay khác thế nào.

- Ok!

Ban đêm hơi gió nhưng không tới mức lạnh thấu xương. Thật đối lập với thời điểm này trong năm khi tôi còn ở Nga.

Đèn sáng tràn ngập khắp những căn nhà, khiến tôi tràn đầy niềm vui sướng. Hansel thì đưa mắt nhìn ông-già-tuyết-trẻ đang ngồi trên chông vải cotton được sắp xếp cho giống tuyết. Và nếu tôi không nhìn lầm thì anh ta cũng đang nhìn chúng tôi. Hansel chẳng có vẻ gì là hài lòng với tên kia.

- Ê – tôi gọi anh.

- Sao? – anh đáp nhưng vẫn không rời mắt khỏi ông-già-tuyết-trẻ kia.

- Anh sao vậy? Nhìn người khác thế là bất lịch sự đó.

- Anh không thích hẳn.

- Chẳng có gì để không thích hẳn cả!

- Hẳn nhìn em...lạ lắm.

- Trời ơi – tôi đảo mắt – ra đường chuyện đó khó tránh. Anh định lườm tất cả những người nhìn em sao. Nực cười.

Tôi mỉm cười nhìn anh, nắm lấy tay anh. Chúng tôi tiếp tục đi dạo, nhưng trên suốt quãng đường sau đó, tôi không thể tập trung ngắm nghía những con phố, những cửa hiệu, căn nhà được trang hoàng đẹp đẽ nữa mà tôi hoàn toàn tập trung vào cái cách anh nắm tay tôi, các ngón tay anh vuốt ve bàn tay tôi. Những đẹt sáng điện nho nhỏ như đang chạy dọc cánh tay tôi, khiến tôi cảm thấy râm ran.

...

Đèn chẳng từ nhà này sang nhà kia vài cái nhấp nháy, vài cái thì bình thường. Hai người đi bộ trong im lặng, thỉnh thoảng mới nói vài câu bình luận về cảnh trí hoặc những người qua đường mà họ nhìn thấy.

Hansel đi lên phía trước và nhìn thấy một cặp tình nhân đang hôn nhau dưới cành tầm gửi treo dưới chùm đèn, trên hiên nhà của một cửa hiệu nhỏ. Anh cố tình dừng lại ở đúng chỗ đó và quay về phía Venus.

- Sao vậy? – Vee hỏi.

- Tầm gửi!

Mắt cô đỏ ửng lên sau khi nghe được câu trả lời của anh.

Hansel vòng tay ôm lấy eo Vee. Anh có vẻ thích thú với làn sóng hồng trên khuôn mặt xinh xắn của cô.

- Ý...ý anh...là sao? – Vee lấp bắp tìm từ.

Mắt cô mở to khi môi anh chạm môi cô. Thật dịu dàng, anh nắm giữ nó, tận hưởng từng giây từng phút của nụ hôn đó. Khi mi mắt cô chớp chớp khép lại, anh nhích lại gần hơn, anh ôm trọn cô vào lòng. Tay cô đưa lên luồn vào mái tóc của anh, ôm chặt anh hơn. Họ đứng giữa vỉa hè, xung quanh là nhà của và mọi người, lãng quên tất cả, thế giới lúc này chỉ có hai người.

- Anh hai! Vee!

Tiếng gọi Hazel kéo hai người họ khỏi sự mê muội. Cả hai quay lại nhìn Hazel đang đứng chết chân, mắt chữ A mồm chữ O, gần đó. Hansel và Venus hết nhìn Hazel lại nhìn nhau, nghĩ “Chết rồi!”.

28. Chương 28

Sau cuộc hội ngộ đêm Giáng Sinh, Hazel đã quay bước đi mà không thềm quay mặt lại. Tôi và Hansel cũng chẳng buồn nấn ná ở chỗ đó sau khi cô đi, mà ngay lập tức trở về nhà. Trên đường, tôi nhận được một tin nhắn báo ngày mai sẽ về nhà, bây giờ cô cần một chút thời gian. Tôi không nghĩ Hazel sẽ khó chịu tới vậy khi biết tôi và anh trai cô...tôi cứ nghĩ cô sẽ vui cơ đấy, ai ngờ.

Dù sao thì tôi và anh cũng còn nguyên một buổi tối Giáng Sinh bên nhau, tốt nhất nên cố gắng tận hưởng nốt những giây phút bình yên trước khi bị tra khảo vào ngày mai. Và cách tuyệt vời nhất để tận hưởng sự bình yên chính là một giấc ngủ ngon.

...

Tôi vẫn còn đang cuộn tròn mình dưới lớp chăn ấm, chìm trong giấc mộng tới mù mịt cả người thì tiếng nện cửa ầm ầm kia đã đánh thức tôi dậy. Tôi mở choàng mắt nhưng rồi lại nhắm chúng lại với hy vọng người khách kia sẽ bỏ đi khi không ai mở cửa. Nhưng khi nghe giọng nữ quen thuộc gọi tên mình, tôi giật mình.

- Venus! Anh hai! Nhanh lên hai người, ngoài này lạnh lắm đó – Hazel gọi khi nện ầm ầm trên cánh cửa khóa chặt.

Lúc đó tôi mới nhớ ra hôm nay Hazel bảo sẽ qua nhà, tôi nhanh chóng thay đồ rồi chạy ra phía cửa, không quên nện cửa phòng Hansel, gọi anh dậy tiếp cô em quý hóa của anh.

- Hansel! Dậy đi!

Anh để tôi đợi hơn nửa giây trước khi cánh cửa phòng anh mở ra.

- Hazel đến hả?! – anh nói – Con bé làm gì ở đây vậy?

- Hôm qua cô ấy đã nhắn là hôm nay sẽ tới mà – tôi nói – anh mau thay đồ rồi xuống tiếp em gái anh đi!

- Con bé tới sớm vậy – anh cào tóc.

Tôi gõ vào phòng anh, nhìn cái đồng hồ để bàn và phát hiện ra từ “sớm” của Hansel bằng với thời gian mười hai giờ hai mươi phút. Sớm quá cơ! Tôi thắt chặt lại dây lưng quanh eo rồi hướng xuống cầu thang. Nhưng Hansel đã túm lấy tôi, đặt môi anh lên môi tôi.

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi trưa – tôi sửa lại.

- VENUS! HANSEL! – tiếng nện cửa mỗi lúc một mạnh hơn.

- Xuống đây! – tôi đi qua anh đi xuống cầu thang khi tiếng đập cửa của Hazel tiếp tục vang lên.

Tôi mở cửa, vẻ mặt nhăn nhó, tức giận của Hazel nhanh chóng được thay thế bằng một nụ cười thấu hiểu. Nói thật thì lúc này đây tôi mới là người thấy tức giận khi cô bạn có những suy nghĩ đó về tôi.

- À á...chúng ta có gì đây? – Hazel bước vào nhà.

- Chẳng có gì cả đâu! – tôi đóng cửa, rồi theo Hazel vào phòng khách.

Đúng lúc đó, Hansel rẽ qua góc nhà, dẫn qua phòng khách.

- Em tới “sớm” nhỉ.

- Rõ ràng rồi – Hazel cười ma mãnh – em có phá vỡ cuộc vui gì không?

- Không có – máu tôi dồn hết lên mặt, khiến nó đỏ bừng lên vì ngượng với cái suy nghĩ đen tối của Hazel.

Hazel không thể nhịn được và cười phá lên.

- Sao anh không đi pha cho chúng ta mấy ly cà phê đi anh chàng đẹp trai – Hazel nói với Hansel – hai cô gái này cần trò chuyện với nhau một lát.

...

- Sao? – Hazel hỏi han chẳng mấy ý tứ - Có muốn kể cho tớ nghe chuyện gì không?

- À...tớ với anh cậu...bọn tớ

- Ủ...tớ hình dung được “bọn tớ” rồi!

- Không! – tôi kiên quyết.

- OK, được rồi!

Hazel có vẻ như đã gạt bỏ được những suy nghĩ không nên có, khuôn mặt cô giãn ra và bắt đầu đưa ra câu hỏi chất vấn đầu tiên. Tôi đã đoán trước được câu hỏi đó từ trước đó rồi.

- Cậu yêu anh ấy không? – Hazel cười, thấp giọng hỏi.

Tôi không trả lời cô, chỉ biết giấu mặt sau những ngón tay và mỉm cười, cầu mong rằng cô sẽ tự hiểu ra câu trả lời mà không cần nghe tôi nói. Dĩ nhiên câu chuyện không dừng ở đó, Hazel thật sự là một con người biết đào sâu bối kỹ, cô hỏi tôi không bỏ sót bất cứ điều gì. Khi tôi gần như “tuyệt vọng” khi những câu hỏi đó bắt đầu trở nên quá mức chịu đựng thì Hansel xuất hiện với một bình cà phê đã vơi một nửa. Anh rót cho tôi một tách cà phê, tặng lời đi cái liếc mắt “anh xuất hiện ‘kịp thời’ ghê!” của tôi.

- Tai tôi đang cháy đây – anh nói – hy vọng hai người không phiền nếu tôi nhập hội – Hansel ngồi rúc vào cạnh tôi trên chiếc ghế sofa, lười biếng choàng tay lên vai tôi.

- Không có gì đâu – Hazel cười – chỉ là chuyện phiếm của đàn bà con gái thôi mà. Đàn ông như anh không cần biết.

- Cậu định ở lại bao lâu vậy? – tôi hỏi Hazel.

- Mai mình bay rồi – Hazel tặc lưỡi – lại bỏ hai người với việc bếp núc vất vả rồi.

- Không sao đâu! Gần đây Hansel đã học nấu được vài ba món cũng OK lắm – tôi quay sang anh – anh không phiền mấy hôm nữa vào bếp chứ?

- Haiz. Chắc anh phải hy sinh thôi – anh nở một nụ cười tình quái.

- Trời ơi! Tôi xin hai người!

...

Tết nguyên đán mỗi lúc một gần, thời gian trôi đi quá nhanh, tưởng như mới hôm qua là Giáng Sinh. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, bí mật “đó” tôi vẫn giữ lấy cho riêng mình, tôi không nói cho ai hết, kể cả Hansel cũng không hay biết. Nhưng dù tôi cố lờ như không có chuyện gì đang xảy ra thì nó lại càng hiện hữu. Đã có nhiều lần tôi nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương và thấy được đôi mắt

màu tím violet hiện ra trong giấy lát, những light tím lavender trên mái tóc xuất hiện mà không cần tới thuốc nhuộm. Giọng nói của Marice trong đầu tôi liên tục nhắc nhở “Tới lúc rồi!”.

Trước kia tôi chỉ đáp lại giọng nói đó bằng sự im lặng, cố gắng lờ nó đi nhưng giờ đây tôi đã bắt đầu học được cách lắng nghe nó, và dần dần tôi cũng đã chấp nhận nó. Chấp nhận định mệnh đã được định sẵn.

29. Chương 29

Hôm nay là ngày 23 tháng 1, mừng một Tết nguyên đán, và cũng chính là sinh nhật tôi. Sinh nhật tôi 20 tuổi.

Trước giờ tôi vốn là một fan-hâm-mộ-cuồng-nhiệt của ngày chủ nhật, nhưng có vẻ như hôm nay, một ngày chủ nhật đẹp trời, hứa hẹn sẽ là một ngày chủ nhật địa ngục thay vì thiên đường như mọi ngày cuối tuần khác. Tôi đứng chờ người trước gương trong phòng tắm mãi để quyết định xem mình sẽ tỏ ra hào hứng, và sống động như thế nào trong ngày-trọng-đại này.

Bụng tôi khê quặn lại khi nhìn vào hình ảnh của mình trong khi thấy những thay đổi lạ trong thoáng chốc, hoặc có thể tại cái dạ dày đang đòi ăn bữa sáng. Về bề ngoài của tôi không mấy thay đổi, chỉ là một chút thay đổi nơi mái tóc và đôi mắt, đúng như những gì đã viết trong cuốn-sách-trăm-tuổi, chỉ có sức mạnh của tôi là cái chịu ảnh hưởng nhiều nhất sau ngày hôm nay.

- Vee! Bữa sáng – Tiếng Hansel vọng lên từ phòng bếp.

- Xuống ngay – tôi đứng đỉnh cất cái lược vào trong tủ gương.

Hình ảnh phản chiếu cuối cùng của tôi trong chiếc gương là hình ảnh của một cô gái với nụ cười hạnh phúc, một biểu cảm của một cô gái vào ngày sinh nhật. Nhưng đó chỉ là một cái mặt nạ bắt mắt dĩ.

Tôi đi xuống cầu thang, xuyên qua hành lang đi vào bếp, hơi khựng lại nơi cửa bếp. Khi tôi liếc về phía góc bếp, tôi không thể không nhướn miệng cười, một nụ cười thật sự chứ không phải là chiếc mặt nạ ban này tôi cố mang để lừa mọi người, cũng như lừa chính mình. Anh đứng quay lưng về phía tôi, đang chuẩn bị món bánh kếp với thịt hun khói.

Tôi đi vào bếp và ngồi phịch xuống một chiếc ghế cạnh bàn ăn.

- Bữa sáng tới đây!

Anh đặt đĩa thức ăn trên tay xuống bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi. Trước mặt tôi là bốn cái bánh kếp và hai lát thịt hun khói đi kèm với một cốc sữa tươi.

- Woa! Anh nghiêm túc với truyền thống quá cơ – tôi nói.

- Không phải anh nghiêm túc mà là vì anh không biết làm cái gì khác – anh nói.

- Vậy sao? – tôi cắt một miếng bánh to và đưa nó lên miệng nhai nhồm nhoàm.

- Thêm nữa – Hansel ngập ngừng – đây cũng là quà tạ lỗi!

- Tạ lỗi? – tôi hỏi.

- Hôm nay được giao nhiệm vụ nên có lẽ ...

- Có lẽ anh sẽ bận không tổ chức sinh nhật cho em chứ gì – tôi nói – đừng lo, em đã nói không cần quà, hay tiệc sinh nhật gì hết.

- Anh biết thế! Nhưng đến cả dẫn em đi chơi hay dành một ngày với em cũng không được.

- Em không cần! Sẽ còn ngày mai – tôi nói dối – ngày sau đó, rồi...

Anh kéo tôi lại gần và hôn tôi.

- Anh không phải đi sao? – tôi hỏi.

- Một giây nữa thôi – Anh ghì chặt lấy tôi thêm một giây nữa rồi buông tay tôi ra đầy vẻ tiếc nuối. Sau đó biến mất sau cánh cửa phòng bếp, và tiếng cổng đóng ngoài sân chính là báo hiệu rằng anh đã đi.

Tôi ăn nhanh bữa sáng của mình, miệng tôi liên tục bị lấp đầy bởi những miếng bánh kếp và thịt hun khói. Đã có lúc tôi tưởng mình sẽ nghẹn cơ đấy. Sau khi ăn xong bữa sáng, tôi rửa đĩa và cốc, lau khô chúng rồi cất lên chạn bếp.

Lúc trước, khi Hansel nói sẽ bận vào ngày hôm nay, tôi có chút hụt hẫng nhưng sau khi anh an ủi tôi bằng cái hôn đó, cảm giác đó đã biến mất gần như ngay lập tức. Còn khi anh đi, bỏ tôi lại đĩa thịt bánh kếp với thịt hun khói, tôi cũng không cảm thấy quá nặng nề, có lẽ vì bữa sáng đặc biệt kia đã đủ để an ủi tôi rồi. Nhưng còn bây giờ, anh cũng đã đi, bữa sáng cũng đã hết, tôi mới cảm thấy trống rỗng vô cùng. Cái cảm giác này thật đáng sợ, nhưng tôi cũng không thể rũ bỏ nó được. Tôi đang tự nhủ với mình rằng hãy làm quen với nó đi, sau ngày hôm nay sự trống rỗng đó sẽ là người bạn thân nhất của tôi.

Tôi sắp xếp đồ đạc và đóng gói chúng vào những cái túi du lịch. Đã có lúc tôi đỡ hết những đồ đạc trong những chiếc túi ra để rồi lại phải xếp chúng lại. Tôi muốn đổi ý, nhưng không biết cách nào để thuyết phục chính mình làm vậy. Sau khi đóng gói xong xuôi quần áo, đồ dùng tôi nhấc đệm lên để lấy thứ ở bên dưới. Cái túi da màu đen này được gửi tới cho tôi đúng chính xác một tháng trước, năm viên đá ma thuật tượng trưng cho năm yếu tố tự nhiên sẽ là phương tiện đi lại của tôi cho chuyến đi sắp tới đây.

Tôi ra sân sau và chất đóng những cái túi du lịch chất đầy đồ đạc, quần áo rồi dùng một thanh Katana vẽ một vòng tròn trên nền đất. Tôi lần lượt đặt từng viên đá lên năm vị trí trên viền vòng tròn để tạo thành hình một ngôi sao. Minh sắp đi và sẽ không bao giờ được gặp anh nữa. Câu nói đó liên tục vang lên trong đầu tôi. Không thể trì hoãn sự kiện bất khả kháng này lâu hơn nữa.

- Mình sẵn sàng rồi – tôi nói với chính mình.

Tôi bước vào vòng tròn và đặt tay lên mỗi viên đá, trao cho chúng một chút năng lượng. Những viên đá pha lê trong suốt tỏa ra những tia sáng rực rỡ đủ màu sắc. Khi tôi nghĩ mọi bước chuẩn bị đã hoàn tất tôi bắt đầu đọc thần chú.

“ ... ”

Một luồng khí nóng phả lên từ dưới chân tôi. Những hòn đá nằm im bỗng bắn ra những tia lửa đủ màu sắc và những quang sáng phía trên đầu tôi xoay tròn như một cơn lốc xoáy. Tôi ngẩng đầu lên nhìn mặt đất rung chuyển, nhìn thế giới bên ngoài vòng tròn dần biến mất dưới chân mình. Cảm giác không trọng lực bủa vây tôi. Những sắc màu lấp lánh lao qua người, bay trên đầu tôi, làn gió thổi qua tôi với một vận tốc kinh ngạc. Nhưng chỉ trong vài giây, tất cả đều dừng lại, như một cánh cửa đóng sập lại, tất cả mọi thứ, ánh sáng, gió, và âm thanh đồng thời ngưng bất.

Một cơn mưa tuyết nhỏ rơi xuống từ bầu trời xám xịt phía trên. Đống đồ đạc được sắp xếp gọn gàng ban nãy giờ nằm trên một chồng tuyết, xung quanh là một vòng tròn sẫm màu nơi năng lượng và ánh sáng của những viên đá đã đốt cháy mặt đất.

- Venus Romanov? – một giọng nam lạ lẫm gọi tôi.

Tôi quay lại nhìn chủ nhân của tiếng gọi, nhưng tôi không chỉ thấy một người mà thấy hai người, một nam một nữ, cả hai đều có vẻ đẹp nam thần, nữ thần.

- Đúng – tôi nói – Tôi là Venus Romanov.

- Hân hạnh đồng đội mới à ! - cô gái nói.

30. Chương 30

Mặt trời dần khuất dạng đằng sau dãy núi, tôi tự buộc mình đứng dậy. Toàn bộ khớp của tôi kêu răng rắc, chân phải từ tê cứng vì ngồi im quá lâu, phải đi lại một chút mới có cảm giác trở lại. Ý định đầu tiên của tôi khi vào rừng là kiếm thảo dược về pha chế thuốc, nhưng vẫn mang theo bộ cung để nếu gặp may gặp thú rừng thì đi săn. Tôi đã ở trong rừng hơn ba tiếng nhưng ngoài chút thảo dược ít ỏi thì chẳng mang được chiến lợi phẩm nào khác. Tôi bắt đầu chuyến đi bộ quay về nhà nhưng nhớ ra những cái bẫy thú tôi đã đặt,

thay vì về nhà tôi đi bộ quanh khu rừng hơn tiếng rười để kiểm tra chuối bẫy đã đặt. Tôi bẫy được một mẻ thú ra trò, ba con thỏ và hai con sóc. Khi đi men theo những khu vực có bẫy, cẩn thận đặt lại từng cái bẫy.

Một làn tuyết mỏng bắt đầu rơi khi tôi rảo bước trên con đường mòn về điền trang. Từ xa tôi đã thấy thấp thoáng bóng người đang đứng trước cổng vào, “Erowyn”, tôi nghĩ.

- Cái gì vậy? Sao lại đứng đây đợi tớ? – tôi hỏi Erowyn.

- Có khách hàng – Erowyn nở nụ cười duyên dáng quý phái.

Tôi nhún mào, nhìn cô nghi ngờ.

- Hà hà. Để mình cầm cho – Erowyn đưa tay ra định cầm giúp tôi mấy con thú đã chết cứng nhưng tôi không cho.

- Thôi thôi – tôi nói – cậu có mà dám cầm!

- OK! Cậu đánh thức Piter dậy rồi nói chuyện sau, tớ về nhà chuẩn bị chút.

...

Điền trang nhỏ của nhóm chúng tôi là một khu vực riêng biệt bao quanh bởi đồng cỏ xanh tươi có điểm xuyết những bụi hoa. Có ba ngôi nhà, một của tôi, một của Erowyn và một của Piter (Jupiter). Hai mái nhà của tôi và Erowyn luôn tỏa ra vàng sáng ấm áp, cửa sổ sáng trưng, khói bay lên từ ống khói. Tuy nhiên, nhà của Piter lại luôn tỏa ra không khí hoang vắng.

Trong nhà Piter bốc mùi hôi hám được hòa quyện những “hương thơm” của mùi rượu, mùi nôn mửa và mùi quần áo bẩn... Tôi “lội” qua đồng bao bì, đóng chai thủy tinh rỗng để vào bếp. Piter đang nằm dài trên bàn bếp, cánh tay xoải trên mặt bàn, mặt gục trong vũng rượu tequila, ngáy rên. Tôi lay vai Piter.

- PITER – tôi hét to.

Thật hết cách với Piter, anh ta luôn uống say bí tỉ để rồi ngủ như chết, chẳng có cách nhẹ nhàng nào để đánh thức anh ta. Mà chỉ có đúng một cách hiệu quả nhất để đánh thức Piter sau một chầu rượu tequila đó là tạt nước lạnh cho anh tỉnh. Tôi lội qua đồng rác rưởi, kiếm một bình pha cà phê trên chạn bếp, đổ đầy bình với nước lạnh dội lên đầu Piter, không quên nhảy phắt ra đằng sau để không bị ăn đấm, ăn đá. Anh ta bật dậy ngay lập tức, đá cái ghế cái bàn cái ghế ra xa mấy mét, tay chân đấm đá loạn xạ. Sau một hồi chửi thề ầm ĩ, đấm đá linh tinh vào trong không khí Piter bình tĩnh trở lại. Piter lau mặt bằng ống tay áo, rồi tiến về phía bộ bếp, nơi tôi đang ngồi vắt vẻo.

- Bé con làm gì ở đây vậy? – anh ta gắt.

- Erowyn dặn tập trung ở nhà cô ấy. Hình như có khách hàng mới! – tôi nói – Cố bảo tôi đánh thức anh dậy. Nếu không tôi cũng không thềm vào chốn này đâu.

- Được rồi! Đi thôi – anh uể oải nói.

- Không được! – tôi gào lên.

- Sao cơ? – anh ta hỏi lại.

- Anh hãy đi tắm đi trước đã. Hôi quá – tôi đưa tay lên bịt mũi rồi chạy ra cửa.

- Bé con vừa tắm cho tôi rồi còn gì – giọng anh vọng ra từ phòng bếp.

Kính tắm !

...

Phòng khách nhà Erowyn.

Piter đã chịu nghe lời tôi nói chịu đi tắm tấp sạch sẽ thơm tho trước khi qua nhà Erowyn họp, và hình như anh đã xài đồ... Tôi liếc qua nhìn anh.

- Anh xài sữa tắm Victory Secret của tôi đó hả ?

- Không biết – anh ta nhún vai.
- Đúng rồi ! Đúng mùi dầu tắm Victory Secret – Erowyn hít hà một hơi rồi nói.
- OK ! Anh chỉ mượn xài tạm một chút thôi – Piter nói – Lọ dầu tắm Playboy của anh hết rồi.
- Anh có biết đó là dầu tắm nữ không vậy ?! – tôi nhướn mày.
- Thôi được rồi – Erowyn nói – Vào vấn đề chính.

Erowyn đứng dậy, bật máy cảm ứng hơi nước lên. Tôi đã đứng hình gần như ngay lập tức khi nhìn thấy hình ảnh ngôi biệt thự của dòng tộc nhà tôi. Mắt tôi mở to, hết nhìn hình ảnh trên màn hình rồi lại nhìn Erowyn. Đã gần mười năm rồi, chính xác là chín năm hai tháng, tôi không có nhìn thấy bất cứ ai hay bất cứ cái gì có liên quan tới gia tộc Romanov của mình. Erowyn nhìn tôi khó hiểu khi thấy phản ứng đờ đẫn của tôi.

- Sao vậy Venus ? – cô hỏi.

Tôi nhìn cổ không đáp.

- Nhà cũ của cô bé đó – Piter lên tiếng – chắc nhiều ký ức xưa ulla về.
- Ký ức gì mà nhìn cổ như gặp ma vậy ? – Erowyn hỏi.
- Không có gì đâu – tôi nói – cậu nói tiếp đi !
- Cậu chắc không ?
- Chắc ! – tôi nói chắc như đinh đóng cột.

Erowyn cho chiếu một loạt hình ảnh của Jon, giờ đây đã lớn rồi rất oai phong, ra dáng trưởng tộc lắm. Rồi có cả hình của Hansel và Hazel nữa. Theo như thông tin mà Erowyn cung cấp, Hazel cưới Wave sau khi tốt nghiệp đại học ba năm, bây giờ đã là bà mẹ một con rồi. Tuy đã hai mươi tám tuổi nhưng Hazel chẳng khác gì một thiếu nữ mới qua tuổi hai mươi. Còn Hansel thì không thay đổi gì từ lần cuối cùng tôi gặp anh, thật sự không thay đổi, giống như tôi vậy. Đúng như Piter nói, điều kiện đó sẽ được đáp ứng.

- Hà – Piter nói – Nhìn đi Venus ! Anh đã nói gì với bé hả ? Anh ta (Hansel) cũng giống cô bé, sẽ mãi mãi thanh xuân !
- Biết rồi ! – tôi đáp rồi quay sang Erowyn – Cung cấp hết thông tin rồi thì nói vào vấn đề chính đi.
- OK ! – Erowyn nói – Jupiter sao anh không thông báo trước đi ?! Anh là người nhận mối này mà !
- Cũng được – anh ta đứng lên, duỗi chân ta rồi quay sang tôi – Jon đã đề nghị một mối rất béo bở. Và, anh đã nhận.

Cả hai im lặng nhìn tôi, chờ đợi phản ứng của tôi. Đã nhiều năm rồi tôi không có quay lại đó rồi, mà làm sao tôi dám quay lại nơi tôi đã rời bỏ không một lời từ biệt, lỡ mọi người giận tôi thì sao ? Dĩ nhiên tôi không có thể hiện sự bối rối ra mặt, chỉ thở dài nói.

- Sao cũng được.
- Tốt lắm Angel – mỗi lần Piter gọi tôi như vậy cũng như một lời xin lỗi.

Anh ta đâu cần xin lỗi chứ.

- Mấy người bàn với Marice chưa? – tôi hỏi.
- Chính cô ấy là người đã đề nghị họ liên lạc với chúng ta – Piter nói.
- Vậy thế cứ thế mà làm thôi – tôi nói – Marice mới là lãnh đạo của mấy cậu! Không phải tôi!
- Tớ bàn với cậu chuyện này vì muốn nhờ đội cậu giúp sức – Erowyn nói – Đội của cậu và đội của mình cùng hợp tác vụ này!
- Để tớ nghĩ đã – nói rồi tôi quay lưng bỏ đi

31. Chương 31

Tôi thật chẳng muốn tranh cãi nhiều lời với Erowyn, và chắc cô cũng biết điều đó nên đã không giữ tôi lại khi tôi quay lưng bỏ đi. Nếu đó chưa đủ thay thế ột câu từ chối thì tôi không biết phải làm gì khác nữa. Piter chắc chắn sẽ không ép tôi hay cố gắng thuyết phục tôi đi theo vì theo anh ta đó là một việc làm thừa-hơi-tốn-sức. Và đó có lẽ là một trong những quyết định sáng suốt nhất trong cả cuộc đời dài hơn sáu trăm năm của anh. Nếu là bốn năm trước, Erowyn sẽ vẫn tranh đấu tới phút cuối cùng để thuyết phục tôi tới lễ trưởng thành, sinh nhật mười sáu tuổi của Jon, còn bây giờ thì cô đã xin hàng ngay từ khi trận đấu chưa bắt đầu rồi.

Tôi quay trở lại căn nhà được bàn giao cho tôi trông coi. Marice lẽ ra mới là người ở đây nhưng chị lại chọn ở cùng gia đình chị, với chồng (Salazar) và con gái mới sinh, bất chấp nguy hiểm rình rập. Không phải là người có cái nhìn khách quan về chuyện này nên tôi sẽ không phán xét gì hết, hoặc ít nhất sẽ không phán xét chị trước bàn dân thiên hạ.

Thật không thể hiểu nổi chị nghĩ cái quái gì nữa? Chẳng lẽ Marice không rõ bọn thợ săn quỷ giới đặt mức giá bao nhiêu cho cái đầu xinh đẹp của chị sao? Phải nói thêm là số tiền đó rất, rất hậu hĩnh. Cứ nhìn Erowyn là sẽ rõ nỗi lo của tôi là có lý. Cô bạn cũng có gia đình và một cô con gái sáu tuổi đáng yêu, cô cũng muốn ở bên gia đình nhưng chỉ sau một năm cô cũng tự quay lại.

Marice cũng có thể làm điều tương tự như thế nhưng KHÔNG, chị phải chọn cách “ích kỉ” khi kéo cả hội Chiến Binh vào để bảo vệ hạnh phúc riêng của chị.

OK, có lẽ một phần của những phán xét tiêu cực của tôi có lẽ phần LỚN là do tôi ghen tị với Marice. Tôi ghen tị chị vì chị được sống bên cạnh những người chị yêu thương và những người yêu thương chị.

“ Thôi bỏ đi.” tôi nghĩ.

Đã gần mười hai giờ. Tôi thay đồ và chải tóc. Con ghen bất chợt đã khóa lấp mọi nỗi lo âu của tôi về sự an toàn của Jon và những người khác trong lễ đăng quang trưởng tộc của em trai. Tôi là một người chị ích kỉ!

“Tới khu tập luyện thôi ! ”

...

Thần chú dịch chuyển với tôi bây giờ dễ như trở bàn tay, không cần vòng tròn chuyển hóa, không cần đá pha lê, chỉ cần tôi. Chỉ trong nháy mắt tôi đã có mặt ở khu nhà biệt lập của Caris và Edmund. Không giống như những căn nhà gỗ nhỏ xinh ở khu điền trang của Đội B, Đội A được biệt đãi rất hậu với khu nhà ở là một căn biệt thự hiện đại theo phong cách rất tương lai. Khu phòng luyện tập nằm sâu dưới lòng đất, thang máy đưa tôi tới nơi sau chưa đầy một phút. Cánh cửa mở ra, bên trong là phòng tập khổng lồ với đầy đủ những thứ vũ khí cũng như những chướng ngại vật khó nhằn. Tôi nhắm thẳng tới phòng bắn cung mô phỏng để nói chuyện với Caris.

Caris là một Chiến Binh lão luyện, cái đó thể hiện rõ trong những chuyển động nhanh lẹ, trong những đòn tấn công tưởng chừng như vô hại mà chí mạng của chị, và nó còn thể hiện qua con số 1987 năm mà Caris đã sống. Đã nhiều lần Caris rủ tôi đấu tay đôi với chị nhưng dĩ nhiên tôi không có hứng thú. Mặc ai nghĩ tôi là kẻ nhát gan đi chăng nữa thì việc đấu với Caris sẽ là một việc làm ngu xuẩn. Dù là trong luyện tập hay ngoài chiến trận, đối với Caris kẻ thù vẫn là kẻ thù, mà đã là kẻ thù thì không được phép khoan nhượng. Đã nhiều lần tôi chứng kiến Caris đánh Piter thê thảm, nặng nhất là lần anh ta bị gãy cột sống (dĩ nhiên là được chữa trị và lành lặn ngay lập tức) còn những lần khác chỉ là gãy cái chân, cái tay... Cũng may mà chị ta không khiến ai bị nội thương như chị thường làm ngoài chiến trận.

Không có kẻ thù nào làm khó được Caris, kể cả những bài tập mô phỏng ở mức độ khó hơn lên giới trong phòng luyện tập này. Caris liên tục di chuyển cây cung qua lại và bắn chết những hình ảnh mô phỏng của kẻ thù. Tôi đứng sau tấm kính nhìn vào trong và cười nhạo những bài tập trẻ con của cái máy này, chúng thậm chí còn chẳng xứng đáng để Caris để mắt tới huống chi là sử dụng. Tôi bấm nút “Talk” trên bảng điều khiển và nói:

- Chị đang cảm thấy buồn chán thế sao?

- Phải – Caris cười nhạt – Em định hợp tác với họ không? – dứt lời chị một tên bắn hạ năm con chim gián điệp.

- Chị theo dõi em? – tôi hề không ngạc nhiên khi chị biết chuyện.

- Hỏi thừa – Caris quay mặt về phía tôi để tôi thấy rõ đôi mắt trắng quách, không có đồng tử của chị.

Phải nói thêm Caris có khả năng nhìn thấy mọi chuyện quá khứ, hiện tại và tương lai, và khi đôi mắt bị loạn sắc tổ mống mắt có màu xanh sapphire và đen của Caris chuyển sang màu trắng, khiến cho đồng tử mắt của chị tưởng chừng như biến mất, đó chính là lúc chị đang sử dụng sức mạnh đặc biệt của mình.

Tôi không hỏi thêm gì, hay nói thêm câu nào với Caris, mà chỉ đứng đó chờ chị hoàn thành xong bài tập.

...

Cạch!

Edmund (Ed) đặt két bia xuống bàn rồi ngồi phịch xuống cái ghế trống còn lại. Anh ta mở một lon bia rồi ngửa cổ tu một ngụm lớn. Caris lấy ra hai lon, đưa tôi một lon, còn chị thì tái hiện lại hình ảnh ban nãy của em trai mình. Bàn ăn giờ đây đã tập trung đầy đủ ba thành viên của đội tôi thở một hơi thật sâu, nói :

- Hai người nghĩ sao về việc hợp sức với Đội B ?

- Khục – Ed sặc.

- Chị không có ý kiến gì – Caris nhún vai – Chị chỉ lo em lại nghĩ khác về chuyện đó thôi.

- Em đã nói rõ là không có dính dáng gì tới nhà Romanov nữa rồi – Ed nói – không có ý gì đâu nhưng anh không muốn dính vào chuyện gì liên quan tới Marice đâu – nghe giọng Ed thôi cũng biết anh ta căm ghét Marice tới nhường nào. Tôi đã từng hỏi anh lý do tại sao anh ghét chị hai tôi nhưng lần nào anh ta cũng chỉ nói đó là vì chị ấy quá ích kỷ, nhưng tôi biết câu chuyện không chỉ dừng ở đó.

- Em biết – tôi nói – nhưng lần này khác !

- Khác thế nào ? – Caris nói – Nói trước, chị cũng không muốn dính vào chuyện gì liên quan tới Marice đâu – chị nhại lại giọng của Ed.

- Chuyện lần này không liên quan tới Marice mà là chuyện liên quan tới em trai của em ! – tôi dừng lại, xem xét phản ứng của cả hai rồi nói tiếp – chắc chắn lễ đăng quang sẽ có nhiều kẻ thù mạnh và chắc chắn Đội A sẽ không thể tự xoay sở được nên...

- Tên chúng ta phải đóng vai anh hùng và cứu họ - Caris mĩa mai – Chị nói đúng không ?

Ed gật đầu tán thành.

- Chị nói thế cũng được – tôi nhún vai – thế hai người đồng ý rồi chứ ?

Ed và Caris nhìn nhau một hồi rồi quay lại nhìn tôi.

- Tụi này đồng ý – Ed nói.

- Tuyệt – tôi nói.

- Với điều kiện – Caris nói.

- Điều kiện gì ?

- Em sẽ ở lại đây và hai chị em chị sẽ đi – Caris nói.

Chuyện này sẽ không có cái kết đẹp nếu tôi để Caris và Ed đi mà không có tôi ! Làm sao tôi có thể cho họ tới đó một mình được, thật ra là hai mình nhưng bạn tự hiểu mà... Tôi không thể để họ tới đó cãi nhau lạnh tanh bành với Marice được và tôi sẽ không làm thế !

32. Chương 32

Marice ngồi lặng lẽ ngồi một mình trong thư phòng. Gương mặt kiều diễm với ngũ quan tinh tế như một bức tượng điêu khắc tinh xảo của Marice gần như đông cứng trong sự nghiêm nghị của một quý cô thế kỷ trước. Mái tóc đỏ trầm làm nổi bật lên đôi mắt màu xanh lục bảo của cô.

Những đầu nhọn của những cành táo ào loạt soạt vào lớp kính ngoài cửa sổ sau lưng Marice Romanov. Cô dùng một miếng kẹp sách, đánh dấu trang sách đang đọc, không thể tập trung đọc sách trong âm thanh khó chịu như thế. Một cơn gió thịnh nộ thổi đập vào những bức tường vững chãi của tòa lâu đài gia tộc Romanov suốt đêm, rít lên điên cuồng khiến những cánh cửa chớp liên tục đập uỳnh ụp.

Marice đảo mắt qua lại nhiều lần trước khi dừng lại nhìn vào một khoảng không vô định. Cô đang chờ đợi, và cô đã không phải đợi lâu.

Chuông điện thoại réo vang.

Marice nhắc điện thoại lên trước khi hồi chuông thứ hai chưa kịp dứt.

- Kế hoạch đã sẵn sàng – một hơi thở gấp gáp vang lên cắt ngang câu nói của người nọ - Chúng ta cần gấp nhau. Hãy tới nhanh nhất có thể!

Giọng nói phảng phất của người kia một lần nữa vang lên bên tai Marice, giọng nói của một bóng ma trong quá khứ khiến cô ớn lạnh. Đã lâu rồi cô chưa được nghe giọng nói của người đó, cô gần như tưởng rằng mình sẽ không phải nghe thấy âm thanh đó một lần nào nữa dù biết chuyện đó là không thể. Marice nhận ra nỗi sợ hãi đang trào dâng trong lòng, ông nghe trong tay cô nhóp nhóp mồ hôi, toàn thân cô cứng đờ.

- Nửa tiếng – Marice trả lời dứt khoát.

Marice từ từ đặt điện thoại xuống, cô nhắm mắt lại, cố gắng lấy lại bình tĩnh trước khi bước ra ngoài.

.

Tiếng gót giày của Marice khua vang khắp không gian khu nhà kho (bỏ hoang) trống rỗng, u tối. Cô cố lờ đi cái âm thanh cô đọc tới rợn người trong khoảng không bóng tối rộng lớn đó và tập trung vào cái bóng của mình hắt xuống mặt đất nhờ ánh bạc mờ ảo. Marice dừng lại trước một cái bóng đen của một người mặc áo trùm đầu.

- Tôi tới rồi đây – Marice nói – có chuyện gì?

- Kế hoạch sẽ được tiến hành vào lễ đăng quang của Jon Romanov – một giọng nói trầm vang lên – cô đã sẵn sàng chưa?

Marice không đáp, cô có vẻ như đang lưỡng lự khi phải đưa ra câu trả lời.

- Cô không có đường lui đâu – người đó nói – tôi hỏi lại, cô đã sẵn sàng chưa?

Nhận thấy anh nhìn chằm chằm của người bạn kia cô phòng thủ.

- Rồi – Marice nói.

Miệng nói ra một cách quả quyết nhưng trong lòng cô rối như tơ vò, cô muốn rút lại nó nhưng chuyện đó là không thể. Cô đã ký hợp đồng, tay cô đã nhúng chàm, cô không còn đường lui nữa.

- Tốt – người kia nói, rồi biến mất.

Marice quay đầu trở lại lối đi cô vừa đi, bóng cô dần biến mất vào trong bóng tối của màn đêm.

...

” Chuyện này là một sai lầm! ”

Tôi tự biết đó là một sai lầm khi đồng ý thỏa thuận của Caris nhưng vẫn phải làm. Ngoài lựa chọn đó ra tôi chẳng thể nghĩ ra được cách nào tốt hơn. Caris chắc chắn sẽ gây chuyện, Ed sẽ cố ngăn chị cậu nhưng sẽ thất bại và đó là khi tôi xuất hiện. Đây là nếu như Ed giữ đúng lời hứa sẽ mở khóa cánh cổng không gian – thời gian để tôi qua. Bây giờ tôi chỉ còn nước tin vào lời hứa ấy thôi.

Chỉ còn vài ngày nữa là tới lễ đăng quang. Tôi dốc sức, lao đầu vào những bài luyện tập. Cảm tưởng như rằng tôi đang ăn, sống, thở bằng những bài tập thể lực, thao tập quân sự, thực hành vũ khí và những bài tập phép thuật cấp cao. Tỷ lệ tôi được tham gia trận đấu lần này là rất ít, nhưng tôi sẽ không muốn mình xuống phong độ nếu phải tham gia nó, và càng không muốn xuất hiện như một kẻ bại trận trước mặt người xưa.

Đa phần thời gian tôi ở đây đều là ở một mình nhưng có lúc tôi liếc quang Trung tâm tập luyện mới phát hiện ra tôi không hề cô độc. Có lúc tôi thấy Edward đứng giữa một vòng tròn người nhân tạo ồn ào, cợt nhả. Bọn chúng được chế tạo để nhằm mục đích rèn luyện sự bình tĩnh của những người nóng nảy, bốc đồng. Một bài tập phù hợp cho Ed. Không chỉ riêng Edward, tôi còn thấy Caris khoe tài với cây cung vài lần, nhưng cũng có lúc tôi bắt gặp chị ta đang bơi dầu chuẩn bị vào sỏi vật.

Cuộc sống của chúng tôi chỉ có thể, sống và tập luyện, tôi đã gần như quên mất cái ý nghĩa của từ “vui”. Chỉ trong những khoảng thời gian ngắn khi chân tay ngừng hoạt động, bộ não ngừng suy nghĩ về những kế sách quân sự hay chiến lược chiến chiến đấu, tôi mới tự cho phép mình hồi tưởng lại những kỷ niệm vui hồi nào và nhớ về anh. Đó là cái phao duy nhất giữ tôi khỏi chìm vào đại dương vô cảm.

Ở chung với chị em Avok thật sự khiến tôi hiểu ra nhiều điều cần hiểu về tình ruột thịt, thậm chí cả tình yêu. Caris dạy tôi hiểu rõ hơn về tình chị em ruột thịt, chính chị là một điển hình của một người chị, một người sẵn sàng làm mọi chuyện để bảo vệ em trai mình. Còn Ed đã cho tôi thấy được một tình yêu bất diệt là như thế nào, anh đã chờ đợi người đó hơn một nghìn năm và anh nói vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi. Đã có lúc tôi hỏi anh “ Chẳng phải cái chết sẽ giúp anh tới đích nhanh hơn sao ? Làm vậy anh sẽ không phải chờ đợi ỉ. Ed không trả lời mà còn hỏi lại tôi “Chết liệu tôi có tìm được người đó không hay sẽ chỉ là cát bụi hư vô ?”. Thật sự tôi không biết phải trả lời thế nào !

Nhìn Caris và Ed tôi thấy mình còn khá giả hơn nhiều bọn họ khi hợp đồng của tôi chỉ có một trăm năm thay vì vô thời hạn như họ. Đã nhiều lần tôi lo sợ tình yêu của tôi có thể tiếp tục tồn tại sau một trăm năm hay không ? Tôi không nghi ngờ tình yêu của anh, tôi nghi ngờ chính bản thân mình, tôi lo sợ rằng tâm hồn của mình sẽ chết trước khi có lại được tự do. Điều đó không có nghĩa tôi chưa từng nghĩ tới ngày anh rời bỏ tôi, từ bỏ tình yêu với tôi và đi tìm hạnh phúc mới. Những lúc như vậy tôi lại nghĩ tới viễn cảnh tôi đứng trước mặt anh bảo anh hãy chờ tôi, hãy chờ cho tới ngày cả hai chúng tôi có thể cùng nhau sống tới đầu bạc răng long. Đã nhiều lần suy tới nó nhưng chưa lần nào tôi dự đoán được câu trả lời của anh. Có một câu hỏi vẫn cứ mãi vang lên trong đầu tôi :

- Hansel sẽ trả lời như thế nào ?

33. Chương 33

Tôi đang bận hòa mình vào với bài hát thì Caris giựt mạnh tai nghe nhạc của tôi ra, chị cố làm một vẻ mặt nghiêm túc đến quá thể, nói thật, vẻ mặt đó chẳng hợp với chị tí nào.

- Tới giờ rồi – Caris nói – không định tiền sao ?

- Chị với Ed cứ việc đi đi – tôi nói – em chẳng tội gì phải đưa tiền hai người!

Tôi giành lại tai nghe từ tay chị rồi nhét vào tai, ngả người xuống ghế tựa.

- Được rồi – Caris nói – em không tiền chắc chị phải tự khóa cổng lại rồi!

Cái suy nghĩ để Caris nhốt mình lại khiến tôi phải bật dậy gần như ngay lập tức. Làm gì có chuyện tôi để chị nhốt tôi lại bằng một bức từ trường khi gió của chị chứ! Nếu có chuyện gì bất chắc xảy ra tôi còn phải ra ngoài chứ, tôi không có nói là chuyện gì xảy ra ở bên trong nhà, mà ý nói chuyện xảy ra ở bên ngoài. Nếu Caris có ý định sinh sự với gia đình tôi thì chắc tôi chẳng thể nhắm mắt làm ngơ được. Phải nói luôn Caris là một người nghiện thách đấu, và là một kẻ thắng cuộc siêu xấu tính. Chị sẽ thách đấu với những người mà chị biết rõ không có khả năng chiến thắng chỉ vì chị ghét họ, hoặc đơn giản là do Caris thấy chán. Trên đấu trường không bao giờ Caris nường tay với đối thủ, nên nếu có án mạng xảy ra thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên.

- Hề hề - tôi cười – em đùa ý mà...em tiền, em tiền.

- Muộn rồi cưng – Caris nói rồi biến mất ngay tắp lự.

Và khi tôi kịp chạy ra cửa sổ thì đã thấy một tấm trường lực đang được hình thành. Trường lực đó nhốt tôi trong một vòng trong, không, một vòm bát úp thì đúng hơn.

Có vẻ như tôi sẽ kẹt ở đây một lát vậy nên sẽ rất nhàm chán nếu không có gì để làm, mà bây giờ tôi lại chẳng thể nghĩ được cái gì ngoài việc Caris và Ed đang làm cái gì, vậy nên việc theo dõi họ sẽ là lựa chọn hàng đầu, nếu không muốn nói là duy nhất.

Tạm thời, hôm nay bể bơi trong phòng tập luyện sẽ được sử dụng vào một mục đích cao cả hơn, đó là làm thiết bị theo dõi Caris và Ed.

Ba mươi phút sau.

Tuyệt vời, phép thuật của tôi hoàn toàn không có tác dụng.

...

Caris và Ed đã (cố tình) bỏ lỡ bữa tiệc hoành tráng, khi hai người tới lâu đài của nhà Romanov thì cuộc chiến đã kết thúc từ lâu. Xác chết của đội quân quỷ la liệt khắp nơi, màu đỏ của máu nhuộm đỏ cả một cánh đồng rộng lớn, mùi máu tanh bao trùm không gian. Cảnh tượng chết chóc này có lẽ sẽ dễ dàng khiến người ta khiếp sợ, nhưng với Caris và Edward những hình ảnh này đã trở thành thông lệ trong suốt gần hai nghìn năm qua. Những cái xác dần thưa thớt dần khi chị em Avok tiến gần hơn tới lâu đài Romanov.

Caris hiện ngang đi vào cổng chính của lâu đài, những ánh mắt thù địch đang dần hướng về phía hai người.

- Em có cần tấn công không? – Ed hỏi.

- Sẽ chẳng vui tí nào nếu phải đấu với những kẻ không đáng – Caris nói.

Edward biết những người lính bảo vệ của nhà Romanov chẳng đáng là gì cậu hay chị cậu nhưng những ánh mắt khát máu đó thật sự khiến cậu cảm thấy chẳng lành. Cậu không muốn phải xuống tay với những người vô tội, cho dù họ tấn công cậu trước. Sẽ chẳng có điều gì tốt đẹp có thể đến nếu có thêm người phải ngã xuống. Ed trong thế phòng thủ trong suốt quãng đường từ cổng tới khi hai người đến trước cầu thang dẫn lên cửa vào lâu đài, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả, không ai tấn công họ, cũng chẳng có ai ngăn cản họ.

Một nhóm người đang đứng chụm đầu vào nhau ở đầu kia của cầu thang, bọn họ chẳng có vẻ gì là biết tới sự hiện diện của chị em Avok. Sẽ thật là thiếu sót nếu Caris bỏ qua màn chào hỏi chủ nhà.

- Marice – Caris nói – đã lâu không gặp.

Từ trong nhóm người, một cô gái có mái tóc đỏ trầm bước lên phía trước. Marice chẳng có vẻ gì ngạc nhiên khi gặp mặt Caris, cô đã biết trước chị ta sẽ đến.

- Caris – Marice nói – Chị tới rồi!

- Cô đang mong tôi đúng không ? – Caris nói.

- Hình phạt là gì? – Marice hỏi.

- Chết.

Những người còn lại ở phía sau nghe vậy liền tiến đến gần hơn Marice, họ muốn bảo vệ cô. Salazar tới đứng bên cạnh Marice, một tay anh ta quàng tay ôm lấy cô, tay kia anh nắm tay đứa con trai bảy tuổi. Marice quay lại mỉm cười với anh rồi gỡ tay anh ra khỏi bả vai mình, cô tiến xuống dưới những bậc thang và dừng lại ngay trước mặt Caris.

- Em sẵn sàng rồi – Marice nói.

- Marice Romanov. Theo phán quyết của những tổng lãnh tối cao, cô sẽ lãnh tội chết vì đã cấu kết với kẻ thù của chúng ta để hãm hại chính gia đình mình, và giết chết cha mình – Edward đồng đạc tuyên bố.

Caris rút một con dao ra từ cái túi nhỏ chị cột ở đùi bên phải, con dao găm có lưỡi sắc và nhọn, gần cán dao còn có răng cưa. Marice cắn chặt răng khi Caris vạch mũi dao trước môi của cô.

- Án tử hình lẽ ra thuộc về cô – Caris thì thầm với Marice – Nhưng nhờ em gái cô, chúng tôi đã quyết định giết kẻ thực sự đáng chết. Tên tội phạm thực sự.

Marice hoảng sợ khi thấy đầu mũi tên của Edward nâng lên. Khi cô quay lại cũng là khi Ed buông dây. Và Salazar ngã lún xuống những bậc cầu thang. Chết. “Cảm ơn Edward !” – tôi nghĩ.

Ed chắc đã cố tình bỏ lại thẻ bài giam hãm linh hồn để tôi có lý do tới lâu đài Romanov, sẽ chẳng thể kiếm được một lý do tốt hơn thế này đâu. Nếu anh ta đã có ý định giúp tôi khi bỏ lại thẻ bài thì ắt hẳn cũng đã chuẩn bị sẵn cho tôi một lối ra khỏi “nhà giam” này. Tôi chạy đi kiểm tra từng góc ngách trong trung tâm tập luyện nhưng chẳng có gì khác lạ. Chẳng còn gì để tôi kiếm ở đây nữa, tôi liền bấm thang máy lên tầng.

Bắt đầu từ phòng khách. Tôi đảo mắt nhìn qua một lượt phòng khách trước khi dừng lại trên cái trường kỷ bọc nhung đã sờn, trên đó là một mẩu giấy nhỏ gấp tư, đó chính là thần chú hóa giải từ trường. Ed đã “ban” cho tôi một ân huệ để về nhà, và tôi biết ơn anh vì điều đó. Nhưng ngay lúc này đây, tôi có đủ mọi thứ để lên đường mà tôi lại do dự. Chính tôi cũng không biết đến đó có phải là điều nên làm hay không. Nhưng có một điều mà tôi hoàn toàn chắc chắn, là tôi muốn gặp họ, tôi muốn thực sự nhìn thấy họ bằng xương bằng thịt, chứ không phải qua những tấm gương theo dõi, hay trong những giấc mơ. Điều tôi muốn hơn cả, là tôi muốn gặp anh, tôi muốn gặp Hansel, cho dù bây giờ anh đã quá xa tầm với của tôi.

...

Chỉ bằng một lần chuyển dịch đơn giản, tôi đã có mặt trong khu vườn trước của lâu đài, hoặc là những gì còn sót lại của khu vườn. Khung cảnh xung quanh thật tang thương, xác chết của những con quỷ nằm la liệt, trong số đó còn có những người lính của gia tộc. Tất cả đều đã chết.

Tôi “hạ cánh” ở một vị trí “an toàn”, cách nơi Caris và Edward đứng tầm chục mét. Điều đầu tiên khiến tôi chú ý chính là thân hình bất động của Salazar dưới chân cầu thang, sau đó đến tiếng khóc của Marice và đứa trẻ. Chỉ khi tôi nghe tiếng Caris gọi, tôi mới sực tỉnh.

- Venus – Caris nói – chị tưởng chúng ta thỏa thuận em sẽ ở “nhà”.

- Đúng là em có thỏa thuận thế - vừa nói tôi vừa tiến nhanh về phía chị - Nhưng chị bỏ quên cái này – tôi đưa thẻ bài cho Caris.

-Ồ đúng rồi – Caris nói – Chị “quên” mất – Chị liếc Ed đầy trách móc.

Tôi nhìn xuống Marice đang quỳ xuống ôm lấy Salazar khóc lóc thảm thiết, rồi hơi ngẩng đầu lên nhìn nhóm người, đã bị Caris khống chế bằng ma thuật khiến họ biết “cư xử” hơn, đang đứng trên cao. Tôi để ý thấy ánh mắt đau thương của đứa trẻ mất cha, ánh mắt kinh ngạc của Hazel, Wave, Erowyn và Piter, những ánh mắt đó hết nhìn tôi lại nhìn chị em Caris rồi đến Marice. Nhưng chỉ riêng có ánh mắt của Hansel làm tôi bối rối, ánh mắt đó là sự pha trộn của nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau, chúng đang khiến chính anh phải bối rối.

- Chúng ta xong việc chưa nhỉ? – Caris hỏi tôi.

Tôi không hề biết mình đã nhìn Hansel rất lâu cho tới khi Caris kéo tôi lại với thế giới hiện thực.

- Chị là chỉ huy mà – tôi nói – ra lệnh hành động đi.

- Được – Caris đưa mắt lên nhìn đứa trẻ đang ôm chặt chân một người phụ nữ trẻ tôi-ước-gì-tôi-không-biết-cô-ta – mang thẳng bé đi.

- KHÔNG! – Marice gào thét.

Chị sẽ chạy về phía đứa trẻ, bảo vệ nó nếu như không bị Caris kìm chặt. Ed không chút do dự xông thẳng về phía đứa bé mặc những người lính ra sức ngăn cản, anh chỉ đơn giản đẩy họ qua một bên để mở đường cho anh. Những người lính thì dễ dàng, nhưng còn những người đang đứng trên đó, những người đang rút gươm, dương cung ra chống lại anh? Edward sẽ không làm hại họ, anh và Caris đã hứa với tôi sẽ chỉ giết kẻ cần giết, còn lại sẽ không động đến một sợi tóc của họ trước đó, vậy thì anh sẽ làm gì?

- Venus – Caris gọi – Giúp Ed – chị ra lệnh.

Đôi cánh trắng muốt như thiên thần, mà Caris nói chị rất ngưỡng mộ, của tôi dang ra, nó đẩy tôi bay lên, xông thẳng về phía Hazel. Cô bạn kinh ngạc khi bị tôi, người bạn thân nhất của cô, tấn công. Tôi cố gắng không làm cô bị thương, tôi chỉ tạm thời làm tê liệt mọi chi giác của cô. Và tôi cũng làm điều tương tự với những người khác, để tạo cơ hội cho Ed bằng phẳng bé đi.

Sẽ chẳng có gì lạ nếu đứa trẻ đó chống cự lại, vậy nên chúng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài cách “cho” thẳng bé tạm thời ngủ một giấc. Caris đánh ngất Marice sau khi chị ta thả tay chị ra. Tôi và Ed bằng phẳng bé chạy về phía chị.

- Nhiệm vụ hoàn thành – Caris nói.

- Có nhất thiết phải mang đứa bé đi không – Ed nói – thẳng bé cần...

- Vì cái thỏa thuận này mà Venus đã phải ký vào bản hợp đồng gấp đôi thời kỳ phục vụ tổng lãnh tối cao – Caris nói – Em muốn con bé phải chịu phạt thêm một trăm năm nữa sao ?

- Không – Ed nói.

- Chúng ta đi thôi – tôi nói.

- ĐỨNG LẠI – Hansel quát.

Tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn, điều gì đó nguy hiểm nên đã quay lại nhìn. May mắn thay con dao đầu tiên rít lên rượt qua phía bên phải nên tôi dễ dàng đẩy nó ra, với sự-giúp-đỡ của “một chút” gió. Theo phản xạ tự vệ tôi dương cung lên ngắm thẳng về phía Hansel. Nhưng khi nhận ra mục tiêu là anh, tôi do dự, rồi hạ cung xuống. Tôi chỉ biết xoay người ứng phó khi con dao thứ hai lao đến. Nó sượt qua trán của tôi, tạo một vết cắt làm máu tràn xuống khiến mắt tôi nhòe đi. Miệng tôi lúc này đang bị lấp đầy bởi một mùi tanh lợm.

- TRANSPORT – Caris thực hiện phép dịch chuyển trước khi con dao thứ ba lao tới.

Tôi không biết liệu có phải mình nhìn lầm hay không nhưng hình như tôi đã thấy thứ gì đó ướt ướt đang trực trào ra ở khóe mắt của anh. Hansel khóc vì tôi sao ?

34. Chương 34

Hansel ngồi trên mặt đất cứng ngắc và lạnh lẽo. Mắt anh khô rang, tuy vậy chúng vẫn từ chối chớp xuống. Chúa ơi, anh vừa làm gì vậy? Anh đã tấn công Venus, tại sao anh lại làm vậy? Đó là câu hỏi đến anh cũng không thể trả lời được. Chính vì hành động thiếu suy nghĩ đó anh đã khiến cô bỏ đi quá nhanh, nhưng nếu anh không làm vậy, cô có ở lại không? Anh cũng không biết nữa!

Thứ duy nhất còn lại nhắc anh nhớ rằng cô đã ở đây là một vòng tròn đen xì nơi ngọn lửa đã bốc lên từ mặt đất. Anh cứ ngồi đó, suy ngẫm về quãng thời gian mười năm qua không có Vee ở bên. Đã có lúc Hansel nghĩ đó chỉ là một giấc mơ, mà đã là một giấc mơ thì nó không có thật, nhưng những bức ảnh của Vee lại là minh chứng rõ ràng cho sự tồn tại của cô. Nhưng những thứ đó thì để làm gì, kỷ niệm có để làm chi khi ta không thể chạm tới được ?

Nếu không tận mắt chứng kiến anh sẽ không tin Venus đã trở thành một Chiến Binh, hầu cận của hội đồng tối cao. Dù Erowyn đã cam đoan rằng đó là sự thật nhưng anh, cũng như tất cả những thành viên khác trong gia đình, nhất quyết không tin lời cô nói. Nhưng sau ngày hôm nay, anh chẳng còn lý do gì để chối bỏ sự thật đó sau khi chứng kiến đồng đội của cô xử tử Salazar, còn cô thì bắt Đan đi mất. Thậm chí vào lúc này đây, khi đang ngồi một mình trong bóng tối, giữa sương mù, bầu trời xám xịt bắt đầu lác đác mưa, Hansel vẫn không thể chấp nhận sự thật đó. Chỉ đến khi có một cơn gió lạnh căm thổi tới, anh mới chịu đứng dậy và quay vào lâu đài.

...

Thư phòng.

- Tại sao chị lại làm vậy? – Jon quát lớn – Chị câu kết bọn quỷ , kẻ thù truyền kiếp của chúng ta, và cố ý hãm hại chính những người thân của mình? – Jon buộc tội.

Dù đang đứng nơi cầu thang dẫn lên lầu hai, anh vẫn có thể ngay thấy tiếng Jon quát từ tận thư phòng ở cuối hành lang bên trái trên lầu. Hansel lắc đầu rồi chậm rãi bước những bước nặng nề lên cầu thang. Quãng đường dẫn tới thư phòng, nơi mọi người đang tập trung, không dài nhưng nó cũng đã làm mất của anh năm phút đi bộ.

Hansel gõ cửa trước khi mở cửa vào phòng.

Không khí trong phòng ngột ngạt, căng thẳng tới khó tin, chẳng ai lên tiếng khi anh bước vào, tất cả chỉ còn là một sự im lặng tới đáng sợ. Elyza từ phía bên kia căn phòng không vì lý do gì chạy tới ôm chầm lấy anh. Nếu một người phụ nữ không có quan hệ quen biết và không có địa vị trong lòng anh thì Hansel sẽ chẳng để người đó ôm anh một cách vô cơ như vậy. Nhưng Elyza thì khác, cô ta là vợ anh, người mà cha mẹ đã thay anh chọn lựa, thay anh hỏi cưới, trong suốt những quá trình đó anh không được đưa ra một ý kiến nào khác. Đúng là Elyza không có địa vị trong lòng anh nhưng với vai trò của một người chồng, anh chỉ còn cách chấp nhận cho cô ta ôm, cho dù điều đó khiến chính mình khó chịu. Hansel đã lạnh nhạt với Elyza suốt bốn năm họ kết hôn, cách thể hiện tình cảm giữa hai người chỉ dừng ở những cái ôm khách quan, và chỉ có cô ta ôm anh còn anh thì tỏ ra không có gì.

Có vẻ như người khó chịu duy nhất ở đây không chỉ có Hansel, Erowyn ngay lập tức đập mạnh cốc trà nóng xuống bàn đọc sách, khiến nó vỡ tan, cô muốn hai người họ tách nhau ra. Và cô đã làm được điều đó.

- Chúng ta vào vấn đề chính được chưa? – Erowyn nói.

- Đúng – Jon nói – Chị nên ọi người một lời giải thích rõ ràng đi – Jong quay sang Marice.

Marice im lặng, cô nhìn lướt qua những khuôn mặt quen thuộc trong gian phòng, cô nhìn Jon, Hazel, Wave, Erowyn, Piter, Hansel và Elyza. Phải mất một lúc cô mới chịu lên tiếng.

- Chị muốn tự do – Marice nói.

- Chị tự do rồi đó thôi – Erowyn gắt – người duy nhất không tự do bây giờ là Vee và tất cả đều do chị mà ra.

- Con bé sẽ chẳng phải ở đó lâu, với khả năng của nó, chỉ cần Vee lập công là...

- Là sẽ được “giảm án” sao? – Erowyn cười nhạt – Chị đang nói vớ vẩn gì vậy? Không có chuyện được giảm thời gian phục vụ Hội đồng mà chỉ có tăng lên thôi. Chị phải biết rõ điều này hơn ai hết!

- Khoan đã – Hansel nói – tại Marice là sao?

- Tôi không muốn nói tới chuyện đó – Erowyn nói – cậu hỏi Hazel là biết, chắc cô ấy đã kịp đọc suy nghĩ của tôi rồi – dứt lời Erowyn xông ra phía cửa, cô ngang nhiên đẩy Elyza ngã nhào xuống đất trước khi đóng cửa lại sau lưng.

- Hazel – Wave giục.

- Ừm – Hazel thở dài – Chắc mọi người đều nhớ chuyện Marice “chết giả” mười ba năm trước – Cô đợi tất cả gạt đầu rồi nói tiếp – Nhưng thật ra cái án đó đã giam hãm linh hồn chị ý trong thời gian ba năm vậy nên Marice không thể tiếp tục phục vụ tổng lãnh tối cao, điều đó cũng đặt dấu chấm hết cho bản hợp đồng chị ký với Hội đồng. Vì chị ý đơn phương hủy hợp đồng nên sẽ có một người khác trong gia đình phải thế chỗ cho Marice, và dĩ nhiên người được chọn là Venus.

- Họ luôn chọn những người...đặc biệt – Jon cố gắng lựa chọn một từ an toàn để sử dụng.

- Nhưng điều đó không giải thích tại sao Marice hợp tác với kẻ thù – Elyza lên tiếng.

- Chúng tôi không yêu cầu chị lên tiếng – Hazel quát.

- Thôi được rồi – Wave nói – Em nói tiếp đi.

- Tại sao chị không tự nói hết ọi người đi Marice – Hazel nói.
- Salazar nói tôi sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt quay trở lại đó nên để có thể thực sự tự do tôi phải là trưởng tộc và ...
- Và chị chấp nhận giết hại chính cha mình. Võ tay – Hazel mĩa mai – nếu không phải bị phanh phui chắc Jon sẽ là mục tiêu kế tiếp vì bây giờ cậu ấy là trưởng tộc.

Marice im lặng không đáp.

- Chị là một con người ích kỉ - Hazel khẳng định – chị để em gái phải thế chân vào cái vị trí mà chị muốn từ bỏ, chị sẵn sàng giết hại người thân, máu mủ ruột già của chị để có được điều chị muốn.
- Chị không đáng được tha thứ - Jon nói, giọng cậu lạnh tanh – có một điều tôi không hiểu. Đó là tại sao chị Vee lại xin tha chết ột kẻ như chị ?
- Tôi không muốn ... - Marice lí nhí nói.
- Chị nên nói to hơn đi – Wave nói.
- Tôi không giết cha!
- Nhưng chị biết ai đã làm – Jon nói – Để tôi đoán, là Salazar đúng không?!

Marice im lặng không đáp.

- Đến nước này rồi chị vẫn thích chơi trò giả câm sao? – Jon quát – Chị mù quáng tới vậy sao? Người ngoài nhìn cũng biết hẳn không thực sự yêu chị.
- Cậu sai rồi – Marice thét.
- Tôi sai – Jon quát – Chị tự nghĩ đi, nếu hẳn yêu chị liệu hẳn có bỏ mặc chị đi vào chỗ chết mà đứng bình thần không ? Nếu hẳn yêu chị thì tại sao hẳn lại kêu chị làm kẻ xấu ? Nếu hẳn yêu chị...

Cứ thế, Jon liên tục nhắc đi nhắc lại câu “ Nếu hẳn yêu chị” bên tai Marice khiến cô phải bối rối. Cô chưa từng nghĩ mình đã yêu nhầm người, cô luôn nghĩ mình đã chọn đúng, nhưng giờ đây cô không còn chắc chắn nữa. Nếu đúng như Jon nói, Salazar không yêu chị vậy thì từ trước tới giờ hẳn chỉ lợi dụng chị. Chính chị là lý do hẳn được miễn tội và được quay lại phục vụ nhà Romanov, và cũng chính chị đã giúp hẳn giết hại cha đẻ của mình, chính chị đã giúp hẳn thỏa hiệp với quỷ dữ, chính chị là nguyên do cho tất cả, chính sự mù quáng của chị đã làm hại bao nhiêu con người.

...

Đã một tháng kể từ ngày đó, Dan, con trai Marice, vẫn có lúc hỏi mẹ nhưng thằng bé đã có vẻ quen với cuộc sống với ba người chúng tôi. Thằng bé hiểu chuyện rất nhanh khi Caris nói ba nó là kẻ xấu và mẹ nó vì bị lừa nên đã làm việc không tốt. Không biết có thật là thằng bé hiểu chuyện hay là vì Edward đã bắt Dan phải hiểu, tôi cũng không rõ nữa, và tôi cũng chẳng có ý định tìm hiểu.

Cuộc sống của nhóm chúng tôi vẫn cứ thế trôi qua, mọi chuyện cũng chẳng mấy khác biệt mặc dù bây giờ có thêm một thành viên mới trong gia đình. Mặc dù bắt giam thằng bé là nhiệm vụ của chúng tôi với mục đích trừng phạt Marice, theo ý của Hội đồng, nhưng chẳng ai trong chúng tôi chấp nhận bỏ tù một đứa bé, làm vậy quá tàn nhẫn. Vậy nên phương án giam lỏng thằng bé trong nhà đã được cả ba thông qua. Dan rất ngoan, thằng bé không đặt ra những câu hỏi tại sao về những thứ xung quanh, nó cứ thế chấp nhận mọi thứ và sống như chẳng có gì xảy ra. Thằng bé khác tôi năm tám tuổi hoàn toàn, khi đó mẹ tôi mất nên tôi đã suy sụp hoàn toàn, nếu không nhờ có sự giúp đỡ, động viên của Hansel và Hazel tôi nghĩ mình sẽ hoàn toàn lạc lối.

Sẽ vẫn chỉ là một buổi tối bình yên, mọi người quây quần ở phòng khách, xem những chương trình giải trí nếu như không có cuộc gọi của Erowyn. Tôi đùn đẩy cái điện thoại cho Ed và Caris mãi nhưng cả hai đều né tránh nên tôi đành bất máy. Nếu không phải cái suy nghĩ rằng có lẽ cô bạn gọi vì có chuyện quan trọng cần nói thì tôi đã ấn nút từ chối cuộc gọi rồi.

- Alo – tôi nói.

- Vee – Erowyn reo lên mừng rỡ - cậu khỏe không ? Nghe này, mình nghĩ hai nhóm chúng ta nên tổ chức một buổi họp ở chỗ cậu.
- Tại sao lại cần một buổi họp ?
- Khi đó chúng ta sẽ tập trung bàn về hình phạt cho Marice.
- Hình phạt đã được Hội đồng đưa ra – tôi nói – chẳng còn gì để bàn nữa.
- Vậy thì mình muốn gặp cậu – Erowyn nói – cậu có thể bỏ tám từ trường để mình vào gặp cậu không ? Mình muốn nói chuyện riêng với cậu.
- Erowyn – tôi nói – Mình có lẽ sẽ đồng ý đề nghị đó nếu như cậu không ình lên loa ngoài cho tất cả mọi người nghe ! Mình cúp máy đây - Erowyn nghĩ tôi ngốc tới mức không phát hiện ra cuộc hội thoại của chúng tôi có “thính giả” lắng nghe sao?!

Tôi không chần chừ mà ngay lập tức bấm nút kết thúc cuộc gọi.

...

Thế mà tôi cứ tưởng mình đã “cắt đuôi” được nhóm Erowyn, ít nhất là trong một thời gian ngắn, nhưng có vẻ như mọi chuyện không dễ dàng như tôi tưởng vì bây giờ bọn họ đang đứng trước ngưỡng cửa “nhà tôi”. Họ còn đem thêm bạn nữa, bạn ở đây không ai khác mà chính là bộ ba Hansel, Hazel và Marice.

- Erowyn à – Caris nói – lúc này chúng tôi không có nghĩa vụ phải đấu với mấy người, tụi này đang ngoài giờ làm việc, nhưng điều đó không có nghĩa tôi sẽ không dạy cho kẻ-đáng-ghét-kia một bài học – nghe thôi cũng biết những lời đó của Caris nhằm ám chỉ Marice.

Tôi đã cố gắng tỏ ra lịch sự khi chịu ngồi lại phòng khách cho tới khi Caris mĩa mai xong, nhưng ngay khi chị dứt lời, tôi đứng phắt dậy, dắt theo Dan, vào thang máy xuống Trung tâm tập luyện. Không đời nào tôi chịu ở đó để nghe những gì những vị khách không mời mà tới kia cần phải nói. Hazel chắc chắn sẽ “thăm vắn” bằng hàng loạt câu hỏi tại sao, Marice thì cầu xin để Dan được về nhà, còn về phần Hansel tôi không biết phải nói sao đây. Cho dù câu hỏi, nguyện vọng mà họ đưa ra là gì thì tôi đều không thể trả lời họ được.

35. Chương 35

Không khí trong phòng khách lúc này chắc chắn không thể giữ chân bất cứ ai có ý định bước ra, chẳng ai muốn chịu sự ảnh hưởng của một không khí tràn đầy áp lực, nó có thể ảnh hưởng tới lời nói, hành động của bạn một cách tiêu cực. Tôi thấy mình đã quyết định đúng khi tự ý rời đi, mà dù lúc đó tôi có quyết định ở lại thì tôi đoán chắc Caris cũng sẽ đuổi tôi đi thôi, đằng nào chả thế, thà rằng tôi tự đi còn hơn là bị đuổi. Việc tôi bỏ đi cũng có chút liên quan tới Dan, chỉ một chút thôi, lý do rất đơn giản, tôi phải giữ thẳng bé khỏi những cảm xúc ủy mị không cần thiết. Dan đã dần quen với cuộc sống không phải với gia đình của mình, nếu bây giờ để thẳng bé gặp lại mẹ nó thì ai mà biết được nó sẽ suy sụp tinh thần như thế nào nếu phải nói lời tạm biệt với mẹ nó lần nữa.

Tránh xa được những người đó là một chuyện, làm gì sau đây là một chuyện khác, khác hoàn toàn. Giờ đây tôi hoàn toàn không biết mình phải làm gì trong khu tập luyện, chân tay tôi chúng không hề muốn làm bất cứ bài tập nào hết, chính vì điều đó mà từ nãy tới giờ tôi chỉ biết ngồi dựa lưng vào cửa thang máy, im lặng như một đứa tự kỉ vậy. Không chỉ chân tay tôi, mà cả trí óc cũng đi vào trạng thái ngừng hoạt động, tôi chẳng thể suy nghĩ được gì, tôi chỉ có thể cảm thấy sự mệt mỏi của chính mình trong từng tế bào của cơ thể. Nãy giờ Dan vẫn cứ ngồi cạnh tôi, yên lặng, thẳng bé biết rằng tôi không muốn nói chuyện, theo tôi nghĩ là như vậy, vậy nên dù nó có bắt chuyện với tôi thì tôi cũng sẽ bỏ ngoài tai những gì thẳng bé nói. Nhưng lần này thì khác, lần này tôi có đáp lại Dan.

- Dì – Dan gọi tôi – Sao dì lại dắt cháu đi? Mẹ cháu...
- Cháu sẽ được gặp lại mẹ, chỉ là không phải lúc này thôi – tôi nói.
- Vậy thì lúc nào ạ?
- Sớm thôi!

Sớm, tôi đang lừa ai vậy chứ, chẳng ai thêm tin vào những gì tôi vừa nói đâu, nhìn thôi cũng biết Dan cũng vậy, thằng bé biết sự thật không nằm trong lời nói của tôi.

- Dì và chú Hansel...hai người...

- Làm sao ?

- Yêu nhau sao ?

- Nhóc con hỏi vớ vẩn gì vậy ?

- Ở nhà ai cũng biết điều đó – Dan nói – Cô Hazel luôn nói với cháu rằng chú Hansel không ngày nào là không nhớ dì, rằng chú ấy còn yêu dì – Nếu anh còn yêu tôi anh sẽ không làm vậy.

- Vậy sao ? – tôi cười nhạt – Cô ấy còn nói gì nữa không ?

- Cô Hazel miêu tả dì như một tiên nữ giáng trần, xinh đẹp không ai sánh bằng – Dan cười – lúc đó cháu luôn nghĩ cô ấy đang phóng đại mọi chuyện lên.

- Bây giờ thì sao ? – tôi hỏi.

- Dì Venus rất xinh đẹp. Danh bất hư truyền !

- Thôi trò nịnh nọt đó đi nhóc con – tôi cười, cười thật sự, niềm vui đó ngấm ngấm nhưng ít ra chúng là thật.

Tôi cứ tưởng rằng Dan đã hết lời để hỏi khi nó im lặng suốt một lúc lâu, nào ngờ nó cho tôi ăn dưa bở.

- Dì muốn về nhà không ?

- Đây là còn phải xem “về nhà” theo ý của cháu là cái gì ?

Chẳng hiểu Hazel đã dạy dỗ thằng bé như thế nào mà nó lại thông minh, lanh lợi tới vậy ! Nó hiểu tâm sự của tôi đã đành, đằng này biết cách hỏi khéo người ta nữa.

- Về nhà cũng vui ! Nhưng không được tự do, mà dì thì không thích sự gò bó – tôi thở dài – Được cái này mất cái kia.

Hansel chắc chắn sẽ tiếp nối cha mẹ anh, nếu tôi còn ở đó chắc sẽ không tránh được việc bị kéo trở lại cái vòng xoáy tôi muốn thoát ra từ hồi mới mười lăm tuổi.

- Vậy nếu được chọn lại, dì sẽ chọn khác không ?

Tôi nhìn Dan đầy khó hiểu, thằng bé nói trúng tim đen của tôi rồi ! Từ trước tới nay tôi cũng luôn tự hỏi mình câu hỏi này, câu trả lời cũng đã rõ ràng trong lòng nhưng tôi chưa từng một lần dám tự mình thừa nhận nó. Tôi không muốn trói buộc mình vào những nỗi buồn nuối tiếc của quá khứ.

- Đâu có lựa chọn nào khác mà quyết – tôi nói - đằng nào cũng như bây giờ. Đã vào tầm ngắm của “các sếp” rồi không thoát được đâu !

- Thật à ? – Dan ngạc nhiên hỏi.

- Dĩ nhiên rồi !

- Vậy họ có nhắm cháu không ?

- Chẳng ai thèm đoái hoài tới đứa bé mặt búng ra sữa như cháu đâu – tôi véo má Dan một cái – Ta lên nhà đi ! Chắc giờ này họ cũng nói chuyện xong rồi.

...

Tiếng mọi người tranh cãi mỗi lúc một rõ ràng khi thang máy di chuyển lên cao dần, và có vẻ như ngoài giọng của những vị khách đã có mặt ở phòng khách trước khi tôi bỏ đi còn có thêm cả giọng Piter nữa. Anh ta vốn là một kẻ chẳng thiết tha gì tới những chuyện không-liên-quan-tới-mình vậy mà lần này lại có mặt ở đây, lúc này, thật là một hiện tượng hiếm có. Nhưng tôi đoán chuyện anh ta có mặt ở đây lúc này ắt có liên quan tới Erowyn, chắc chắn cô bạn đã “thuyết phục” anh ta thấp tùng mấy “người kia” cùng cô. Nếu tôi còn có ý định quay lại khi diễn trang của họ, hay có ý định “hợp tác” với nhóm B lần nào nữa thì tôi thề là

mình sẽ gắng hỏi Erowyn về cái bí mật cô biết, mà chính nhờ nó cô bạn đã nắm thóp được Piter. Biết đâu, nhờ có ngày cần đến tôi sẽ cần tới nó.

Khi thang máy dừng lại, Dan liền bầu chặt lấy cánh tay tôi, thằng bé nép mình về phía sau tôi, những hành động này của nó khiến chính tôi cảm thấy bất an, cái cảm giác mà trước đó không hề có ở đó. Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, qua khe cửa mỗi lúc một mở rộng, khuôn mặt của từng người từ từ ra trước mắt tôi, đầu tiên là Caris, rồi tới Ed, Hazel, Erowyn cuối cùng là Hansel...không...cuối cùng là Chris. Một bạn trai cũ đã đành nay còn có tới hai bạn trai cũ ở đây, nghĩ tới đây thôi tôi đã muốn bấm nút đóng cửa thang máy rồi. Nhưng trước khi tôi kịp làm chuyện đó, Dan đã nhảy ra ngoài thang máy, nếu không phải bị tôi giữ lại chắc nó sẽ chạy tới ôm lấy Marice rồi.

Mặc cho cái cảm giác khó chịu đang trào dâng lên trong lòng khi bị những con mắt kia nhìn chằm chằm vào mình, tôi cúi xuống nói nhỏ vào tai nó, rất nhỏ, chỉ đủ để thằng bé và tôi nghe thấy.

- Nghe lời dì – tôi nói – Chưa phải lúc này !

Thằng bé cố giật tay ra khỏi tay tôi nhưng ngay khi nhìn thấy sự cương quyết trong mắt tôi nó cũng đành bỏ cuộc, nó tự biết rõ sẽ chẳng có gì có thể giúp nó thoát dễ dàng thế đâu.

- Cháu muốn...

- Dì còn nhẹ tay với cháu đấy ! Nếu là chú Ed và cô Caris thì họ sẽ không ngại làm cháu hay những người khác bị thương đâu – Dan là đứa trẻ đủ thông minh để hiểu “người khác” ở đây chính là mẹ nó.

Sau khi thấy Dan đã bình tĩnh trở lại, quay về là một thằng bé ngoan ngoãn, biết nghe lời như mọi lần, tôi đứng thẳng dậy, nắm hờ lấy một bên vai của Dan và đi về phía Caris. Tôi đứng bên cạnh chị, đối diện với những người khác.

- Mọi người bàn chuyện rôm rả quá – tôi nói – Làm tôi cũng muốn tham gia !

- Sao em lại lên đây ? – Caris hỏi.

- Em tưởng chị phải giải quyết xong bọn họ rồi. Những chuyện nhỏ nhặt như thế này chị luôn giải quyết nhanh gọn lăm mà !

-Ồ ! Vậy sao em không tự làm đi – Caris nói – Họ là người thân của em cơ mà.

- Ha - tôi cười nhạt – Chị giúp em đi ! Em không làm được – Nếu tôi mà tiếp tục nói thì tôi sẽ quay sang công kích Caris mất, cái cách chị nhấn mạnh hai từ “người thân” làm tôi cáu tiết.

- OK ! Thế mọi người tụ hội ở đây chỉ để tranh cãi về những vấn đề không đâu hả ? – Chris nói.

- Không – Hansel nói – Chúng ta ở đây để nói chuyện Venus.

- Tôi á ? – tôi hoàn toàn mất phương hướng khi phát hiện chủ đề nói chuyện của mọi người là tôi.

Tôi quay sang Caris và Ed để tìm câu trả lời nhưng cả hai đều lắc đầu, không nói gì.

Chuyện gì đang xảy ra vậy ?

36. Chương 36

Tôi đã bỏ nhà đi đã được hơn chục năm nay rồi nên tôi có thể chắc chắn rằng mình không có làm nên tội tình gì nặng nề tới mức cả đội kéo tới đây để hỏi tội tôi, đây là không muốn nói là không làm gì hết. Tôi thậm chí còn chưa có lấy một cuộc đối thoại thật sự với bọn họ chứ đừng nói là gây rối. OK, có thể tôi đã “cướp” con trai của chị hai tôi nhưng đó là một hình phạt nhẹ, thật ra phải nói là quá nhẹ, đối với chị rồi. Chị Marice nên cảm ơn tôi thay vì dẫn cả một “đội quân” tới đây để “tiếp chuyện” với vị ân nhân này.

- Tôi không biết mọi người có ý kiến gì về cách làm việc của tôi – tôi nói – và tôi cũng nói thật là tôi cũng không có quan tâm đâu!

- Tụi này không có vấn đề gì với cách làm việc của cậu – Hazel nói.

- Có mà – Wade phản đối.
- Babe, anh để em lo phần nói chuyện được không? OK!
- OK – Wade giơ tay đầu hàng.
- Ý của Wade là...
- Ý cậu ta là – Marice cướp lời – em không nên bắt Dan rời xa gia đình của nó! Nó chỉ là một đứa trẻ, nó cần phải ở với gia đình mình.
- Cô nói như thể chúng tôi tra tấn thằng bé không bằng – Ed nói – Nếu cô lo Dan bé bỏng nhà cô có bị chúng tôi ngược đãi không? Nào hỏi đi.
- Marice có vẻ bối rối trước câu hỏi của Edward nhưng cô vẫn quay sang Dan, người vẫn đang bầu lấy tôi từ nãy tới giờ, và hỏi:
- Họ có chăm sóc con không? – Marice lo lắng.
- Di Venus và mọi người đối với con rất tốt – Dan nói – Con thích ở đây! Con...chưa muốn về nhà! – Dan lùi sâu ra phía sau tôi, cậu bé cư xử như một đứa trẻ vừa làm sai vậy.
- Con... - Marice thật sự chẳng thể nói gì trong trường hợp này, khi chính con trai chị từ chối đề nghị được đưa về nhà. Nhưng điều đó không thể ngăn chị đổ lỗi cho chúng tôi về những gì thằng bé nói – Mấy người đã xúi nó nói thế!
- Tôi đảo mắt, phẩy tay, cố gắng để chị hai hiểu rằng tôi, chúng tôi, không có rảnh đi làm mấy chuyện đó với một đứa trẻ. Tôi có thể giải thích rõ ràng với Marice bằng những câu chữ rõ ràng, nhưng nói thực, tôi không muốn tốn thời gian nói chuyện với một người không muốn nghe. Có vẻ như Ed có cùng suy nghĩ với tôi khi cậu ta chỉ cười trừ, nhún vai cho qua chuyện. Khác với tôi và Ed, Caris không thể không lên tiếng.
- Cô nghĩ chúng tôi là loại người thế nào?! – Caris nói – Không phải ai cũng giống cô đâu!
- Cô ... - Marice tức giận nhưng chị cố kìm nén cơn giận của mình bằng cách không để những câu chữ thề tuốt ra khỏi miệng, tôi hiểu chị hai của tôi mà – Nếu không phải các người làm thì ai làm? Cô muốn nói với tôi rằng đó là lỗi của tôi nên con trai tôi không muốn về nhà sao? – cái cách chị nhấn mạnh ba từ “con trai tôi” cứ như thể Marice đang cố gắng thể hiện chủ quyền vậy.
- Đing đing! Chúng ta có người chiến thắng rồi – Caris vỗ tay – Cô làm sai cái gì, gia đình cô làm sai điều gì để khiến một đứa trẻ thà ở cùng ba người lạ như chúng tôi thay vì gia đình của nó, chắc chắn không phải lỗi của chúng tôi.
- Đúng đó - tôi nói.
- Không ai hỏi em – Marice nói.
- Em cũng không quan tâm chị muốn gì – tôi nói – Chị không đưa Dan đi đâu cả! Dù chị có mang tới đây bao nhiêu người yêu cũ, bao nhiêu bạn bè của em tới đây với hy vọng khiến em mềm lòng thì chị lầm rồi.
- Sao em...
- Biết á? – tôi cười nhạt – Em hiểu chị, giống như chị từng hiểu em, chị hai à. Vậy nên, đừng có cố quá thành quá cố nữa đi Marice. Mà thay vì ở đó cố gắng giành lấy những gì mà chị đánh mất nên biết quý trọng những gì chị đang có, nên biết ơn rằng chị vẫn còn giữ được mạng sống khi đã làm những chuyện sai trái, như giúp kẻ thù giết cha mình vậy!
- Em quá đáng quá rồi đó Vee – Hansel nói.
- Cô ta đáng bị như thế - Caris nói – Cô ta phải được nghe điều đó từ một người nào đó! Lời buộc tội đó là hoàn toàn thích đáng.
- Thế nên em mới nói – tôi nói.
- Vì thế nên cháu mới không muốn về nhà – Dan lí nhí.

- Cháu nói gì? – Hazel hỏi.

- Anh đoán ý thằng bé là nó sợ chính mẹ nó vì đã cùng cha nó hãm hại người ông mà nó yêu thương nhất – Wade nói.

- Anh có nghe em nói không? – Hazel nói – Em bảo anh hãy để em lo phần nói chuyện mà!

- Ý em là phần nói chuyện của anh!

- Nếu mấy người muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi – Ed xuất hiện với ba cốc scotch – Và để cho chúng tôi liên hoan một bữa.

- Liên hoan? Mấy người ăn mừng cái gì? – Marice hỏi.

- Ăn mừng chúng tôi có thể tống cổ cô ra khỏi đây mà không cần dùng tới vũ lực – dịch lại câu nói của Ed: “Cuốn xéo ra khỏi nhà tôi ngay nếu không tôi sẽ ‘giúp’ cô làm vậy!”.

Hansel là người đầu tiên hiểu được mức đe dọa cao trong câu nói rất chi là bình thường của Ed, anh đứng lên, bước ra cửa.

- Về nhà thôi – Hansel nói – có người không muốn chúng ta ở đây.

- Chẳng phải chúng ta tới để thuyết phục Venus về nhà sao? – Hazel nói.

- Tớ không muốn về nhà Hazel à – tôi nói – Đây chính là nhà của tớ!

Hazel lặng người đi trong giây lát sau khi nghe tôi nói vậy. Cô nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt thương hại của cô khiến cảm xúc trong lòng tôi bị xáo trộn đến mức tôi không biết mình đang cảm thấy gì nữa.

- OK – Hazel nói – Được rồi – Hazel quay sang Wade – Chúng ta về nhà thôi!

Từng người một, từ Hansel, Hazel, Wade rồi tới cặp đôi “phản bội” Piter và Erowyn bước ra ngoài cửa, bước ra khỏi cuộc sống của tôi, một lần nữa. Tôi tưởng rằng mình có thể hoàn toàn thả lỏng sau khi “tống khứ” được bọn họ nhưng tôi đã vội mừng vì quên mất sự tồn tại của một người, Chris.

- Anh không đi sao? – tôi hỏi.

- Không – Chris cười – Anh tới để ra mắt mọi người mà.

- Ra mắt? – Caris hỏi.

- Tôi là thành viên mới của nhóm A – Chris nói – Các Tổng lãnh mới ban lệnh chuyển tôi tới đây từ nhóm C.

- Anh làm trong nhóm Chiến binh đặc biệt sao? Bao lâu rồi? – Tôi hỏi.

- Từ năm anh hai mươi tuổi – Chris đáp – Cái đấy còn phải hỏi sao? Chẳng phải tất cả mọi người ở đây đều “nhập ngũ” khi vừa tròn hai mươi sao?!

- La bienvenida al equipo amigo – Ed nói – tiếng Tây Ban Nha đó.

- Gracias. Amigo!

- Mấy người thích khoe tài nói ngoại ngữ thì kiếm chỗ khác đi, được không? – tôi nói – Tôi biến đây!

37. Chương 37

Khi tôi buồn chán, hay căng thẳng như lúc này đi làm vài chầu rượu để rồi say tới không còn biết gì và sáng hôm sau sẽ là một màn hangover ngoạn mục, và đó chính là cái đích mà tôi đang tiến tới lúc này. Và để có một đêm hoàn hảo thì tôi cũng cần có một người bạn đồng hành xứng đáng, dĩ nhiên người đó là Caris, giống như tôi, chỉ cần một liều thuốc an thần tương đương với chục chai rượu mạnh. Ed ở nhà lo chỗ ở ổn định cho Chris và là người trông trẻ của Dan, nói là trông trẻ chứ tôi nghĩ giờ này Dan đang ngồi ngoạn ngoạn trong phòng của thằng bé và ôm lấy cái máy game của nó trong khi Ed nốc gần hết chai Scotch 1964

của Caris. Anh ta luôn lợi dụng tất cả những cơ hội, dù là nhỏ nhất, để nhắp một chút ít trai rượu ưu thích nhất của Caris, chị ấy chắc chắn sẽ bầm vằm anh ta ra khi về nhà.

- Sao thế người đẹp? – Caris rời sàn nhảy, tới ngồi bên cạnh tôi – Có tâm sự sao?

- Không – tôi nói – Em chỉ đang băn khoăn không biết chị sẽ xử cậu em trai quý hóa của chị như thế nào nếu lúc về chị nhìn thấy chai Scotch 1964 của mình hoàn toàn trống rỗng?

- Em nghĩ chị sẽ để tên nhóc lấu cá đó uống hết chai rượu chị quý nhất sao? Không đâu – Caris nói – Chị giấu nó đi rồi và chị dám chắc giờ này Edward của chúng ta đang lên cơn điên cuồng vì không có rượu ngon để uống.

- Vậy để chúc mừng kế hoạch thành công – tôi quay ghế lại – chúng ta nên uống một ly chứ - tôi nói – bắt đầu nhẹ nhàng thôi nhé!

- OK – Caris gật đầu đồng ý.

Phía sau quầy bar, Erowyn cùng với đồng nghiệp của cô, một anh chàng cao to da đen mặc chiếc áo phong đen bó sát, đang luân tay pha chế đồ uống cho khách. Ngay sau khi tôi quay lại, chuẩn bị gọi đồ uống thì anh bartender đó đã lập tức bước phục vụ.

- Để tôi – Erowyn vỗ vai anh ta và nhận được một cái gật đầu vui vẻ - Hai người đẹp muốn uống gì? – vừa nói cô vừa giơ tay vén mấy sợi tóc bạch kim lòa xòa trước trán.

Tôi chống hai khuỷu tay lên quầy bar và nhoài người nhe răng cười nịnh nọt với Erowyn.

- Hai ly Jack&Coke – tôi nói.

- Bắt đầu nhẹ nhàng nhỉ? – Erowyn phì cười.

- Cậu nghĩ coi liệu anh cậu có thấy đáng cười khi biết cô em gái yêu quý của mình làm việc ở một nơi như thế này? – tôi mỉa mai.

- It's New York baby – Erowyn nhún vai, rồi đẩy cho tôi hai ly rượu như yêu cầu trước đó của tôi – Chúng ta biết anh hai tố không cần biết tố sống như thế nào ở thế giới này.

- Nhất chí – tôi đón lấy cốc rượu của mình – Cheers.

Tôi một hơi hết sạch ly Jack&Coke và đặt cốc xuống quầy bar, giống như tôi Caris cũng đã uống cạn ly rượu mở đầu buổi tối của chị. Nhưng khác với tôi, chị tụt ngay xuống ghế, không mảy may lo lắng, Caris nhún nhảy di chuyển dần ra phía sân khấu chính, hai tay giơ cao, hông uốn éo lắc theo điệu nhạc.

Quay lại với chính mình, tôi tiếp tục gọi ly rượu thứ hai và uống cạn nó ngay khi nó có được vào trong tầm với của mình.

- Venus Vladimir a Romanov.

Tôi nhảy dựng lên khi nghe thấy tiếng người gọi tên mình và xoay phắt ghế sang bên trái. Tôi ngay lập tức bị thôi miên bởi đôi mắt màu xanh lơ ấy. Sự tập trung của tôi quay trở lại khi tôi nhớ rằng mình còn phải chớp mắt, tôi quay lại phía quầy bar ngay trong khoảnh khắc bị mất liên kết đó, tôi về là chính mình.

Tôi chỉ mong là mình đang hoa mắt, là mình đã uống quá nhiều, nhưng chuyện đó là không thể vì tôi mới uống được hai ly, với lại khuôn mặt đó, không đời nào tôi có thể nhìn lầm được. Christopher Albot. Trời ơi, xem chút nữa tôi đã phải cúi xuống và coi xem chân tôi đã hóa đá chưa khi chúng bỗng cứng đờ ra như bây giờ. Chris vẫn đang nhìn tôi, vẫn đang mỉm cười với tôi vì thế nên tôi cũng không mất lịch sự tới mức lờ anh đi như thể anh là một người không quen, không biết. Tôi cảm cốc rượu ban nãy lên để tự cảm thấy mình thật lố bịch khi nhớ ra cái ly đó trống không.

- Muốn uống thêm một ly chứ?! – vừa nói Erowyn vừa dúi vào tay tôi một ly rượu – Tequila đó – cô nói.

- Tôi tự biết mà.

- Thế cậu có biết là anh chàng điển trai bên kia đang đi về phía này không? – Erowyn cười gian mãnh.

Bất giác tôi quay về phía Chris ngồi ban nãy chỉ để phát hiện anh đã ngồi cạnh tôi từ bao giờ.

- Em bắt đầu đi club từ bao giờ vậy? – Chris hỏi.
- Từ khi em đủ tuổi được vào bar, club – tôi đáp.
- Có vẻ như em không tới đây một mình – Chris đưa mắt nhìn Erowyn đang bận rộn pha đồ uống.
- Erowyn á? – tôi nói – Không! Bạn đồng hành tối nay của em là Caris!
- Caris cũng ở đây?

Tôi chỉ về phía sàn nhảy nơi Caris và ba anh chàng khác đang nhảy rất nhiệt tình. Tôi đã mong rằng anh sẽ ra tham gia với bọn họ và để tôi một mình với những ly rượu trống xếp trước mặt, nhưng trái ngược với suy đoán của tôi, Chris chỉ liếc lấy lệ về phía chị Caris chừng một giây, sau đó lại quay lại nhìn tôi đầy tình nghịch.

- Em không nhảy sao?
- Không – tôi lắc đầu - ồ không đâu!

Dứt lời tôi tiếp tục uống cạn liên tiếp hai ly tequila mà Erowyn đã chuẩn bị sẵn cho tôi, cô quả là một người bạn tốt. Và tôi thực sự rất muốn người bạn đó đối xử với tôi tốt hơn nữa, cho tôi thêm “vài” ly tequila nữa cho tới khi tôi không thể đứng vững được nữa. Khi tôi với tay lấy ly rượu tiếp theo, Chris nhanh tay giành lấy ly rượu và uống cạn nó.

- Uống rượu mà không có bạn thì sẽ nhàm chán lắm đó – Chris nói – giống như đi bar mà không nhảy thì thà rằng em ở nhà uống còn chắc còn vui hơn.
- Thôi được rồi – tôi nói – nhảy thì nhảy, em sợ gì chứ?!
- Thế thì đi nào! – Chris nắm lấy tay tôi và đợi tôi tụt xuống khỏi cái ghế cao ngất ngưỡng ở quầy bar, và trong một phút bất cẩn, tôi đã cần Chris đỡ lấy mình trước khi bị ngã đập mặt.
- Chân ngắn quá hay là vì uống say rồi? – Chris hỏi, cái giọng giễu cợt của anh thật sự khiến tôi phát bực.
- Em ột mét bảy mốt, em không nghĩ chân mình ngắn tới vậy – tôi nói – và không, em chưa có say. Chẳng phải anh nói là muốn nhảy sao?!

Tôi giận anh, nhưng khi ra đến sàn nhảy tôi đã quên sạch chuyện đó.

Chẳng biết từ lúc nào chúng tôi chỉ còn cách Caris vài bước chân, và cũng chẳng biết từ khi nào Chris đã vòng tay ôm quanh người tôi như bây giờ. Điệu nhảy đầu tiên kết thúc và chúng tôi tiếp tục chuyển sang điệu nhảy thứ hai rồi cứ thế, tôi chẳng còn biết mình đã nhảy bao nhiêu bài với Chris, có lẽ những ly rượu đó thực sự đã ngấm rồi. Chân tôi bắt đầu cảm thấy nó đã chịu đựng đủ việc nhún nhảy liên hồi này, tôi tách mình ra khỏi vòng tay Chris và tìm đường trở lại quầy bar. Tôi ngồi lại chính cái ghế tôi đã ngồi ban nãy và tôi đã không phải đợi quá lâu cho tới khi Chris quay trở lại vị trí của anh. Không chờ tôi gọi, Erowyn đặt sẵn hai ly tequila nữa trước mặt chúng tôi.

- Trời ơi! Em nghĩ đây sẽ là ly rượu kết thúc buổi tối hôm nay!
- Anh sẽ đưa em về - Chris chờ tôi uống cạn ly rượu cuối cùng đó anh mới nhấp môi ly của anh – và cả Caris nữa.
- Cánh cổng ma thuật dù là say tới xin em vẫn có thể tự mở được không cần tới anh – tôi tuyên bố.
- Nhưng em đi vững được không? - Chris không chờ tôi kịp trả lời anh thay tôi đáp lại lời của chính mình - Chắc chắn là không rồi!

Tôi thua rồi.

38. Chương 38

Tôi ngủ nướng tới quá trưa, tôi thậm chí có thể ngủ tới ngày hôm sau nếu như không phải tiếng chuông điện thoại đáng ghét réo như điên. Tôi chỉ định giải thoát chính mình khỏi âm thanh inh tai, nhức óc đó

nhưng cái điện thoại cảm ứng khi gió, tôi chỉ lướt tay qua một cái là màn hình đó thôi mà đã thành trả lời điện thoại.

- Venus – giọng Erowyn oang oang ở đầu bên kia khiến cái đầu đáng thương của tôi như muốn nổ tung.
- Sao cậu lại phải nói to vậy? – tôi mệt mỏi nói.
- Tớ nói bé mà !
- Biết thế – tôi nói – nhưng tớ đang chịu đư vị từ đêm qua mà, bartender như cậu phải biết rõ nhất chứ.
- Hangover à...Ờ...TỐI QUA CẬU BỎ QUÊN THE TÍN DỤNG Ở QUẦY BAR ! – lần này Erowyn có tình hét rất lớn.
- OK ! Tạm biệt Erowyn !

Trong mười hai giây bao mười tích tắc cuối cùng trước khi thực sự tỉnh giấc, tôi nằm úp mặt, trùm gối lên đầu, cố dìm cái giọng oang oang của Edward ở lầu dưới đang lên lớp giảng đạo về mức độ uống rượu với Caris. Cậu ta làm vậy đâu phải để tốt cho chị gái mình, cậu ta làm vậy để “chơi” Caris, giống như Erowyn vừa làm với tôi vậy. Trừ một việc là điện thoại có nút tắt, còn cái miệng của Ed thì không có, đó quả là một thiếu sót mà tạo hóa nên bổ sung nếu như Người muốn chuyển kiếp cho Ed lần sau.

- Chị phải biết MỨC ĐỘ của mình ! – Ed gào lớn.

Tôi choàng tỉnh giấc trước từ “mức độ” được gào to một cách quá mức cần thiết. Tôi nằm ỳ trên giường một lúc, cố gắng gom lại tất cả chút ý thức còn tỉnh táo của mình. Tôi hất tung chăn, lò dò lê bước tới tủ quần áo, luống cuống xỏ chân vào cái quần legging, trông cái áo phông trắng qua đầu trước khi đánh răng rửa mặt. Trước khi xuống dưới nhập hội với mọi người, tôi đã phải đeo một đôi bịt tai để tránh những trường hợp bị tổn thương màng nhĩ chỉ vì nghe giọng của Ed.

- Chào buổi sáng cả nhà – tôi nói khi bước vào phòng khách.
- Đừng nói to quá Vee! – Caris nói.
- Chào buổi chiều – Chris sửa lại, anh đã rất giữ ý khi nói rất nhỏ và tôi cảm ơn anh vì điều đó.
- Em cũng xuống đây rồi thì càng tốt em cũng tốt, em cũng cần...
- Thôi đi Ed – Caris nhăn nhó – Chị chịu đựng em cả buổi sáng là quá đủ rồi!

Tôi vừa kịp ngồi xuống cái ghế đơn cạnh Caris thì tiếng nói của Ed cũng im bật, khi tôi ngẩng đầu lên thì thấy một khoảng trống rất vô duyên ở vị trí mà đáng ra phải là cái mồm đáng ghét của Ed. Không cần biết cậu ta cần tới nó để ăn, để uống nhưng tạm thời tôi có thể có được mấy phút bình yên thì việc cậu ta phải “nhịn” những nhu cầu đó là hoàn toàn xứng đáng.

- Chị phải dạy em làm trò đó! – vừa nói tôi vừa tháo mấy cái bịt tai được nhét sâu bên trong lỗ tai.
- Thử lôi bằng Power Ranger Dino ra là em sẽ tự học được thôi – Caris nói.
- Đúng rồi – Chris nói – Ông phù thủy ở trong game bước ra đã “lấy” miệng của thầy Oliver vì ông ấy nói quá nhiều.

Ed trừng mắt nhìn Chris khi anh giảng giải tại sao cái miệng anh biến mất.

- Em đoán chắc Ed muốn cái miệng của mình lại – tôi nói.
- Cậu ta sẽ lấy lại được cái miệng – Caris nói – sau khi nó lấy cho em và chị mỗi người một viên giải rượu.

Edward nhăn nhó mặt mày trong giây lát trước khi ầm ỨC đứng dậy đi lấy mấy viên thuốc đặc chế chữa hangover của anh ta. Nhìn cái bản mặt nam thần của Ed khi thiếu đi cái miệng thật sự là trò hề vui nhất mà tôi thấy trong suốt chục năm nay, tôi sẽ theo Caris học cái mảnh này để có thể tạo thêm “vài” màn hài như thế này nữa.

...

Sau khi lấy lại được cái miệng của mình, Ed đã rất biết điều khi bỏ đi sẵn bần thay vì ở nhà lải nhải những bài giảng đạo về rượu bia, anh ta đủ thông minh để tự biết cách giữ mồm, giữ miệng của mình, theo đúng nghĩa đen. Caris tuy đã uống thuốc nhưng di chứng của một đêm tiệc tùng quá đà không thể biến mất dễ dàng chỉ bằng một viên thuốc, nên thay vì làm một việc vô bổ hay bổ ích qua ngày, chị lên phòng và đánh một giấc. Chỉ khi đã hoàn toàn tỉnh táo, tôi mới nhận ra sự vắng mặt của Dan.

- Dan đâu? – tôi hỏi Chris.

- Phòng của nó. Chơi game – Chris nói – mọi người ở đây không có nhiều hoạt động nhỉ ?

- Không có – tôi nói – Trừ phi có nhiệm vụ mới thì mọi người có việc để làm, còn không thì ai thích làm gì thì làm – tôi thở dài – mà thường thì chẳng làm gì hết, ngoài những việc nhàm chán.

- Em cảm thấy chúng nhàm chán vì không có bạn.

- Chắc vậy – tôi nhún vai – Em lên nhà ngủ đây – tôi đứng dậy.

- Em không ăn sáng sao ? – Chris giữ tay tôi lại.

- Không – tôi bắt giấc giật tay lại – Với lại cũng đã quá trưa rồi.

- Vậy thì ăn trưa. Anh mời. Anh sẽ không nhận câu trả lời không đâu.

- OK – tôi đảo tròn mắt, chịu thua anh luôn.

- Nhưng – tôi ghét khi ai đó đem từ đó bắt đầu một câu nói – em nên đi tắm rửa sạch sẽ đi đã.

- Em đánh răng rồi mà – tôi lấy tay che miệng – hôi lắm sao?

- Không – Chris cười lớn, anh kéo hai tay đang che miệng của tôi xuống – nhưng người và tóc em vẫn còn bốc mùi rượu đó.

- Xấu hổ ghê! Đợi em một lát!

Tôi tắm trong thời gian kỷ lục, chỉ mười lăm phút sau cuộc nói chuyện giữa tôi và Chris. Tôi vội vàng, mong muốn điều này tới mức đó sao? Mình cần phải bình tĩnh lại, không thể để sự cô độc trong hơn mười năm nay chế ngự dễ dàng như vậy. Không được. Tôi tắm tấp sập sạch sẽ, quần áo chỉnh tề, không khoa trương, chỉ là quần jean với áo phông và jacket, dĩ nhiên tôi không quên một lớp trang điểm nhẹ đủ để giấu đi những hậu quả của một đêm quá chén.

Tôi cảm thấy sẩy chuẩn bị sẩy tóc thì nghe tiếng xe đỗ xịch dưới sân nên tôi rút vội phích cắm ra và làm khô tóc qua một cái búng tay đơn giản. Lý do khiến tôi vội vã không phải chỉ là vì Chris đã đỗ xe chờ sẵn mà còn bởi vì tôi nghe thấy tiếng Dan đang lượn lờ trong bếp, chắc thằng bé đang kiểm đồ ăn trưa. Nếu tôi không nhanh chân, Dan sẽ đặt hàng tá câu hỏi rằng sao tôi lại đi ra ngoài với Chris, chẳng phải cô đã có chú Hansel rồi sao! Mà tôi thì thực sự không muốn phải giải thích mọi chuyện một cách tường tận với một đứa trẻ chưa hiểu rõ chuyện tình cảm là gì, vậy nên tôi chọn kế chuồn nhanh và lẹ. Phi nhanh qua phòng vợ vội lấy điện thoại và ví tôi chạy thật nhanh ra cửa, không quên màn ôm hôn “chào buổi sáng cháu yêu” và “tạm biệt cháu yêu” với đứa cháu đang tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Bây giờ mà ăn sáng thì “hơi” muộn đó – Chris nói sau khi tôi đã yên vị trong chiếc Ford GT90 quen thuộc của anh.

- Em tưởng anh bảo ta đi ăn trưa – tôi nhớ lại những gì anh nói với tôi lúc mở lời mời tôi đi ăn.

- Chẳng phải em vừa “chào buổi sáng” cậu cháu trai em sao?

- Chẳng liên quan – tôi nói – thế có đi hay không để em còn quay lại lăm biếng trên giường?

- Đi chứ - vừa nói Chris vừa nhún chân ga, phóng xe về phía cánh cổng ma thuật đã mở từ trước.

Xe của Chris có mùi hương cà phê thoang thoảng khác với hương thơm của mấy loại nước hoa đắt tiền như lần đầu tôi bước chân lên xe. Không chỉ chiếc xe, mùi hương của Chris cũng khác, cũng không phải là mùi nước hoa của dân chơi mà chỉ là mùi hương dịu mát của xà phòng và kem đánh răng rất dễ chịu. Tôi thích

sự thay đổi này, tôi thích mùi hương bình dị này, và có lẽ tôi thích Chris của bây giờ hơn anh của ngày xưa, dĩ nhiên là không phải theo cách đặc biệt thích.

- Em không ngờ nó vẫn còn chạy tốt đó – tôi nói.

- Một chút phép thuật đã được “đầu tư” để bảo dưỡng đặc biệt cho chiếc xe này đấy!

Tôi à một tiếng.

Chúng tôi dừng xe ở một tiệm Dig Inn, một chuỗi cửa hàng ở New York, đồ ăn ở đây chỉ là những món ăn bình dân nhưng đều là những món ăn có giàu chất dinh dưỡng, không những thế mà chúng cũng rất ngon nữa. Chris đưa tôi tới cửa hàng Dig Inn ở góc phố Nomad, Manhattan. Anh ngồi đối diện tôi, hai tay chống lên bàn, tay áo thì được xắn đến khuỷu tay. Ngay sau khi chúng tôi gọi món xong và chị phục vụ đã đi khỏi, Chris nhào người về phía trước nhìn chằm chằm vào mắt tôi với một vẻ rất thân thiết. Tôi đã mong đó chỉ là một sự đùa cợt tình cảm của anh, danh sách tình trường của anh bao năm qua tôi đã chứng kiến nó ngày một dài, nhưng tôi đã phải thất vọng khi không thể nhìn thấy những gì tôi dự đoán trong mắt anh. Thay vào đó tôi thấy được sự nghiêm và thoáng buồn trong đôi mắt xanh đẹp hớp hồn đó.

- OK – Chris hạ giọng – hôm qua em có vẻ kích động khi gặp lại mọi người, dĩ nhiên chỉ một thoáng thôi, anh chắc ngoài anh ra chẳng ai để ý đâu.

Tôi gật đầu và nuốt nước bọt cái ực. Tôi tưởng không có ai để ý điều đó, nhưng tôi đã lầm.

- Chắc em cần luyện tập thêm khoản che giấu cảm xúc rồi – tôi cười nhạt.

- Không cần đâu – Chris nói – Nhưng để qua mắt anh thì đúng là cần thêm luyện tập.

Tôi không biết nói gì nên chỉ biết cười trừ.

- Em hiểu ý anh là khi em nhìn thấy cậu ta – Chris thẳng thắn nói, và tôi ước gì anh cứ úp úp mở mở như ban đầu. Bởi vì chỉ như thế tôi mới có thể giả vờ như không hiểu, hay chỉ đơn giản là cười xòa qua chuyện.

- Anh đã nói chuyện với Hazel? – tôi hỏi anh câu này chỉ là vì tôi muốn kiểm tra dự đoán đã chắc chắn tới chín phần của mình, và sau cái nhún vai của anh tôi biết mình đã đúng – Cô ấy chẳng thay đổi gì, rất hay xía vào mấy chuyện của người khác – tôi nói với chính mình, rồi quay sang anh – Cô bảo anh làm gì?

- Cô ấy muốn anh thuyết phục em gặp anh trai cô ấy sau khi Wade “méc” với cổ là anh sắp được “thăng chức” và làm việc cùng với nhóm của em.

- Anh đang làm vậy đúng không? Dẫn dụ em từng bước một!

- Không – Chris lắc đầu – Anh không muốn giúp Hazel, nói đúng hơn là Hansel, mặc dù anh nói là đồng ý nhưng không có hứa hẹn nên coi như không tính.

- Em không hiểu – tôi nhíu mày.

- Nếu Hansel thực sự muốn một tương lai với em cậu ta đã không vội vàng làm theo ý gia đình và cưới một người con gái khác. Giúp cậu ta làm gì trong khi cậu ta đã tự mình bỏ cuộc? – Chris giọng rất nghiêm túc – Cậu ta đã buông tay em rồi!

- Em không cần anh phải chỉ ra hộ em – tôi đáp – Em có mắt, em tự nhìn thấy.

- OK, vậy em thấy gì? Phải nói thật đó!

- Anh ấy bị bắt ép – thấy Chris định cãi với tôi nên tôi đưa một ngón tay ra hiệu anh hãy để tôi nói hết – nhưng anh nói đúng, anh ấy đã buông tay, và em cũng thế.

Chris hoàn toàn bất ngờ trước câu trả lời của tôi.

- Nhưng...em vẫn giữ lại tuổi trẻ cho cậu ta...

- Không – tôi dứt khoát – em đã dừng làm cái chuyện vô bổ đó ngay sau khi Hansel lấy người đàn bà đó rồi – tôi cười nhạt – Dù là cưới không có tình yêu, nhưng anh ấy đã nhụt chí, mà em thì không cần giữ lấy một người như vậy.

- Nhưng em vẫn còn tình cảm với cậu ta!

Khi tôi quyết định chuyển hướng nhìn lên cặp dao đĩa trên bàn, tôi liếc qua anh và thấy anh vẫn nhìn tôi chăm chú, anh đang chờ đợi câu trả lời của tôi, anh cần nghe nó như thể từng câu chữ trong đó mang ý nghĩa quan trọng vậy. Môi anh mím chặt, cái trán nhăn lại thể hiện sự tập trung cao độ cùng một sự nghiêm túc hiển hiện trên khuôn mặt anh.

Tôi nhấp nhồm trên cái ghế da, cảm thấy không thoải mái trước cái nhìn chăm chú của anh, tôi cố gắng hết sức gom góp tất cả sự thấu đáo trong suy nghĩ của mình để đưa ra một câu trả lời hợp lý nhất có thể lúc này.

- Đúng – tôi ngáp ngừng trong giây lát – Nhưng em là tự mình biết rõ tình cảm đó không phải là yêu nữa, nó là cảm giác tội lỗi. Em bỏ đi trong khi đã gieo rắc trong lòng anh ấy hy vọng về một tình yêu không tưởng, em đã làm anh ấy bị tổn thương. Em cũng biết hiện giờ Hansel vẫn còn vẫn vương nhưng Caris đã nói với em mọi chuyện sẽ ổn thôi, cuối cùng thì anh ấy cũng sẽ phải hoàn toàn buông tha cho chính mình!

- Cái này anh sẽ không cãi với em – Chris nhắm mắt và thở ra một hơi thật dài – Nhưng sau tối hôm qua, anh thấy cảm giác đó trong em nặng nề hơn em nói nhiều – anh quan sát phản ứng của tôi và tôi cho anh một cái nhún vai, đồng nghĩa với một lời tán thành với ý kiến đó – Vậy nên hãy để anh giúp em lấy lại tinh thần, được không?

- Làm thế nào? – tôi không thực sự cần tới sự giúp đỡ đó của Chris, tôi tự biết làm thế nào để vực mình khỏi nỗi buồn nhưng tôi vẫn muốn hỏi anh xem anh sẽ làm gì.

- Đầu tiên là kéo em tránh xa mấy quán bar và hộp đêm – Chris nói – Không cấm em tới đó, nhưng không phải cái gì cũng tìm đến rượu với sà nhẩy – anh nói đúng tìm đến của tôi mất rồi.

Tôi định mở miệng tranh luận với anh thì cô phục vụ mang đồ ăn tới đặt trước mặt chúng tôi.

- Chúc các bạn ngon miệng – cô phục vụ này từ đầu chí cuối chẳng thềm đoái hoài tới tôi, từng câu từng chữ của cô đều là nói với Chris – nói rồi cô loạng choạng bước đi.

- Lúc nào cũng vậy – tôi lải nhải một mình.

- Lúc nào cũng làm sao? – Chris hỏi.

- Đi ăn đó, dù là với ai (với bạn trai nào) em cũng bị mấy cô phục vụ bàn thờ đi – tôi ầm ức – bọn họ chỉ biết có trai đẹp.

- Thế em nghĩ khi người phục vụ bàn là nam? – tôi lắc đầu thay vì đáp lời anh – Nếu là nam thì họ sẽ chỉ biết có em thôi.

- Hơ, vậy coi như hòa đi – tôi cười mãn nguyện – ăn thôi!

Chris gọi bánh kếp, cho bữa trưa, có vẻ anh không đùa khi nói anh muốn đưa ăn sáng. Anh cắt bánh ra thành từng miếng nhỏ, di chúng quanh đĩa cho ngấm nước sốt rồi mới bắt đầu đánh chén. Món bánh bao nhân thịt của tôi đang chờ đợi tôi vậy nên tôi sẽ không để nó chờ mãi, bánh để nguội sẽ mất ngon. Tôi lấy cái nĩa, thận trọng xiên lấy một cái bánh bao mini trên đĩa rồi từ tốn đưa vào miệng. Ăn uống được một lúc, tôi thực sự không còn khẩu vị, chẳng còn bụng dạ mà ăn nữa, ngay đến Chris cũng chỉ ăn được vài miếng rồi bỏ dở.

Cuối cùng anh đặt dao đĩa xuống và hắng giọng, anh chờ cho tới khi tôi chệch ngược lên nhìn anh.

- Em muốn đi dạo không? – Chris hỏi.

39. Chương 39

Central Park ngày thu gió thổi làm tóc tôi rối tung lên và khi tôi vấp phải một hòn đá Chris đã nắm lấy tay tôi, tôi cũng để mặc anh nắm tay mình như thế. Mặc dù không ai nói tiếng nào, nhưng sự yên lặng này giữa hai chúng tôi thật sự rất thoải mái. Dĩ nhiên là tôi thấy thoải mái rồi, anh là một trong số ít những người thực sự đã từng hiểu tôi, cái tôi cần bây giờ là một điều gì đó quen thuộc, tôi cần cái cảm giác an

toàn, yên bình như khi tôi còn là một đứa trẻ mới lớn. Chris là người mở đầu cho thời điểm bình yên nhất cuộc đời tôi, và tôi thực sự cần anh, cần anh nhắc tôi nhớ về thời điểm tươi đẹp đó.

Dĩ nhiên là tôi không muốn là một cái tên trong danh sách những “chiến tích” của cựu cầu thủ đào hoa Christopher Albot nhưng tôi vẫn không muốn đẩy anh đi. Chris không phải là lựa chọn duy nhất mà tôi có nếu tôi cần một người bạn giải sầu, nhưng hiện giờ anh là lựa chọn tốt nhất. Nếu là Caris, chị chắc sẽ dẫn tôi đi uống rượu, còn Ed thì không phải là một người hiểu tâm sự của người khác, Dan thì quá nhỏ, quá trẻ con, thằng bé còn không thể được coi là một đối tượng có thể lựa chọn. Chris khác những người khác trong nhà, anh hiểu tôi nhất, hoặc ít nhất là hiểu con người trước kia của tôi.

Chris mỉm cười khi nhận ra rằng tôi đang nhìn anh chăm chú. Dưới ánh sáng mặt trời, màu xanh của mắt anh như đang thách thức cả sắc xanh của nước hồ thu, chúng như đang phản chiếu từng chuyển động chậm rãi của mặt nước, sẵn sàng thôi miên bất kỳ ánh mắt nào trót lạc vào đó. Trong trường hợp này, đó là tôi.

- Em muốn hỏi gì sao?

- Không có gì, chỉ là em đang băn khoăn điều này từ rất rất lâu rồi.

- Em nói thử đi!

- Ừm – tôi ngập ngừng trong giây lát – Tại sao lúc đầu anh lại thích em?

Chris đứng khựng lại, thoát đầu anh sững sốt nhìn tôi, sau đó tới đoạn anh dẫn đo trong giây lát rồi nhoen miệng cười rất tươi, và bóp nhẹ bàn tay tôi.

- Anh đâu có hỏi em rằng khi đó em thích gì ở anh!

- Anh cứ việc hỏi – tôi nhún vai, thích thú với phản ứng vừa rồi của anh.

- Em thích gì ở anh? – Chris nghiêm túc.

- Để em xem nào – tôi chần chừ - Anh tốt với em, anh đẹp trai...hết rồi – tôi bật cười.

Chris cũng bật cười sau khi nghe hai lời khen đơn giản mà tôi giành cho anh. Chris chờ tới khi tôi bình tĩnh lại, nghiêm túc nghe anh nói, anh mới chịu trả lời câu hỏi ban nãy của tôi.

- Lần đầu gặp em anh thấy em đẹp, lần thứ hai anh thấy em...có tài – tôi khẽ nhăn mặt khi thấy sự do dự trước Chris chọn hai từ “có tài” – và khép kín nhưng khá thẳng thắn – tôi nhớ lại lần tôi tuyên bố không tin tưởng ngay ngay khi mới gặp mặt – cũng chính vì thẳng thắn nên anh thấy em đáng ghét.

- Anh khen em hay chê em vậy???

- Cả hai, đừng ngắt lời anh nữa – Chris nói – Nhưng sau vài lần tiếp xúc anh thấy em cũng dễ thương mặc dù còn “khá” là trẻ con, vậy nên anh thích em.

- Anh đang chơi em đấy hả?

- Không – Chris siết chặt lấy tay tôi – Anh muốn xin một cơ hội thứ hai...Được không?

Tôi không phải là một người nhạy cảm vậy nên nếu nói là tôi có thể thấy trước điều mà Chris muốn nói với tôi khi anh liệt kê ra hàng loạt những nhận định trước kia của anh về tôi. Khen, chê, tất cả đều là những cảm nhận chân thật nhất mà anh có với tôi, hoặc ít nhất đó là những gì tôi nghĩ. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Chris, tôi giăng tay mình ra khỏi tay anh, quay người bước tiếp trên con đường đã trải sẵn trước mắt. Anh mặc tôi làm gì thì làm, không giữ tay tôi lại khi tôi kéo nó lại, không chặn đường tôi mà cứ yên lặng bước đi bên cạnh tôi. Kế hoạch của Marice đã phá sản khi chị đưa Hansel tới nhà hôm qua, chị đã cố gắng đánh vào điểm yếu của tôi, cố gắng đánh vào tình cảm của tôi nhưng chị đã thất bại, vậy mà Chris chỉ bằng một câu nói đã khiến tôi im miệng như gà mắc tóc vậy.

- Về nhà thôi – sau một hồi lâu lặng im, Chris lên tiếng – Anh muốn cho em xem cái này!

- Cái gì? – tôi hỏi.

- Nhìn thấy rồi biết.

...

Phòng ngủ của Chris khác với những gì tôi tưởng tượng, lần cuối cùng tôi vào phòng ngủ của anh, anh thể hiện mình là một người ngăn nắp, gọn gàng, còn lần này thì khác hoàn toàn. Nhưng ít ra nó cũng đem lại cho tôi một cảm giác thoải mái, thoải mái vì tôi vốn sống bừa bộn, và vì tôi sẽ không phải cảm thấy xấu hổ khi mình kém ngăn nắp hơn một người con trai. Tôi thích căn phòng này ngay từ khi bước chân vào, mặc cho chăn trên giường chưa gấp, trên bàn thì ngổn ngang đĩa CD, giấy tờ, sổ sách. Màn hình TV vẫn bật nhưng trước khi tôi kịp nhận ra cái gì đang chiếu trên đài thì anh đã phụt nó đi.

Tôi đứng đơ ra giữa phòng không biết mình phải ngồi đâu, mặc dù trước đây tôi đã tịa được cái ghế độc, duy nhất trong phòng được đặt cạnh bàn làm việc. Ngoài cái ghế đó ra chỉ còn cái giường là có thể ngồi được nhưng có gì đó mách bảo tôi không nên tùy tiện ngồi lên giường một người đàn ông thế nên tôi cứ đứng đó chờ tới khi Chris xuất hiện sau cánh cửa nhà tắm, sau khi anh đã thay đồ xong. Chris bật cười khi thấy tôi lúng túng, anh để he hé cửa phòng tắm và phẩy tay ra hiệu về phía cái giường.

- Ngồi xuống đi – Chris nói – Cái giường của anh sẽ không ăn thịt em được đâu! Ở đây chỉ có anh ăn thịt được em thôi.

“Cái em lo lắng chính là ở đó, em không sợ cái giường của anh, em sợ anh kia!”

Tôi gạt cuốn “And then there were none” qua một bên và ngồi xuống mép giường, còn Chris thì kéo cái ghế cạnh bàn làm việc lại ngồi đối diện với tôi.

- Anh muốn cho em xem cái gì? – tôi hỏi.

- Đợi anh chút – dứt lời, Chris đứng lên đi về phía tủ đồ, anh nhanh chóng lấy ra một cái hộp đen hình chữ nhật vuông vắn, anh đưa nó cho tôi trước khi ngồi lại xuống ghế - Em cầm đi!

Tôi đón lấy cái hộp, không chờ đợi hay ngấm nghĩa gì, tôi nhanh tay mở nắp cái hộp giấy và bắt gặp một vật khá là “xưa cũ”. Tôi đặt cái nắp hộp xuống giường và nhẹ nhàng lấy cái chuông gió mà tôi tặng anh khi anh lần đầu tới Đà Lạt, chỉ nhìn nó thôi tôi đã mặc nhiên nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa, nhưng rồi tiếng chuông gió trầm mặc vang lên, tất cả những kỉ niệm hiện về như một thước phim quay chậm rõ nét hơn bao giờ hết. Tôi dần chuyển sự chú ý của mình khỏi cái chuông gió, để rồi ánh mắt tìm về phía Chris, anh nhìn tôi chăm chú và khi anh nhận ra tôi cũng đang nhìn mình, anh chìa tay ra hiệu đưa cái chuông gió cho anh. Tôi đặt cái chuông gió lại vào trong hộp, nhưng quên không đập nắp lại, rồi đưa lại cho Chris.

- Em không nghĩ rằng anh vẫn còn giữ nó – tôi nói.

- Thế em nghĩ rằng anh sẽ vứt nó đi sao?

Tôi co hai chân lên giường, cúi gằm mặt ôm lấy hai chân. Cái cảm giác tội lỗi khi đã vứt bỏ hết tất cả những món quà, xóa bỏ hết những bức ảnh của tôi và anh bỗng xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi.

Chris khẽ nhíu mày khi thấy phản ứng đó của tôi, anh nhoài người ra, kéo hai chân của tôi xuống để nhìn rõ khuôn mặt của tôi hơn.

- Anh hiểu mà – Chris nói – Vứt bỏ những thứ “không cần thiết” để tránh tức cảnh sinh tình sau các mối quan hệ là điều dễ hiểu!

Suy nghĩ của tôi hiện rõ thế sao? Tôi không thể gượng cười nổi, nhất là khi khuôn mặt đó, đôi mắt xanh biếc đó chỉ còn cách tôi vài phân. Tôi mím chặt môi, định mở miệng tranh luận với anh nhưng khi thấy anh mỉm cười và nhìn sâu vào mắt tôi, tất cả những gì tôi định nói dường như đã có cánh mà bay đi mất rồi!

- Anh muốn em vui vẻ, không phải ỉu rù. Và anh biết chính xác phải làm gì để em chịu thả lỏng hơn – giọng anh nhẹ nhàng và ấm áp vô cùng – Cố gắng suy nghĩ về điều gì đó tích cực thay vì cứ ôm cái cảm giác có lỗi đó đi Khánh - Lâu lắm rồi, rất lâu rồi không có ai gọi tôi với cái tên đó.

Anh đứng dậy và bước tới ngồi xuống bên cạnh tôi, cái đêm lún hún xuống trước sức nặng của anh.

- Anh nói rõ hơn đi – tôi nói – em phải nghĩ về cái gì bây giờ? – hơi thở của tôi dần trở nên gấp gáp, tim đập mỗi lúc một nhanh.

- Anh – Chris nghiêng người thì thầm vào tai tôi.

Mùi hương cơ thể anh như bao lấy tôi, môi anh từ từ di chuyển xuống má, xuống cằm. Chris quả biết cách khiến kẻ khác giới, như tôi đây, tim đập thình thịch bằng chuỗi những nụ hôn ngắn dịu dàng và mơn trớn của anh. Đáng lẽ ra tôi không thể suy nghĩ được gì khi đầu óc bị mê muội như bây giờ nhưng có một điều mà tôi không thể không nghĩ tới, tôi tự hỏi trước đó anh đã làm chuyện này với bao nhiêu cô gái rồi... Từ nhỏ tôi luôn được mọi người công nhận là xinh đẹp, việc được gọi là tiên nữ hay cái gì đó tương tự là thường xuyên, nhưng tôi không có khả năng cư cẩm như những mỹ nữ khác, có lẽ đó chính là lý do tôi chỉ giở rơi vào lưới tình chứ không giỏi giăng lưới.

Khi anh hôn xuống cằm của tôi, lúc chuỗi nụ hôn đó dừng lại cũng là khi môi anh gặp môi tôi, Chris không hôn tôi, anh giữ nguyên tư thế như vậy như một cách để trêu trọc tôi...

- Anh giận với em hả? – tôi thì thầm.

Chris cười, không đáp. Một tay anh đan lấy tay tôi, tay còn lại luồn xuống mái tóc đen mượt mà tôi luôn tự hào và kéo tôi lại gần.

Lần này, anh cho tôi một nụ hôn thực sự.

Toàn thân tôi đắm chìm trong một thứ cảm xúc rạo rực mà trước tới này chưa từng cảm nhận. Đây không phải lần đầu tiên tôi hôn Chris, nhưng đây chắc chắn là lần đầu tiên anh hôn tôi như thế này. Tôi như đang bị nhấn chìm trong biển lửa của sự đam mê mãnh liệt và tưởng rằng sẽ chẳng thể nào thoát ra được...cho tới khi cánh cửa phòng ngủ bật mở.

Tôi giật vội người ra, nhanh tới mức chính tôi cũng không biết mình vừa cái quái gì. Tôi chớp chớp mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra và rồi hai má tôi bắt đầu đỏ lựng lên, tôi vội vàng lấy tay vuốt lại tóc.

- Chị định tới xem người mới tới sống ra sao, ai ngờ... - Chị Caris đứng khoanh tay trước ngực ngoài cửa phòng, giọng chị nghe nửa đùa nửa thật khiến tôi ngượng chín cả người.

- Em có việc phải đi đây – tôi đứng dậy.

- Không – Chris nắm chặt lấy tay tôi.

- Làm gì mà phải đi chứ? – Caris nói.

- Và để chị lấy chuyện này ra chọc em hả? Không đâu – Tôi nói với Caris rồi quay lại nhìn Chris, cầu xin anh buông tay tôi ra – Chị muốn xem xét gì thì xem đi.

Tôi chạy thật nhanh xuống hành lang rồi chui tọt vào trong phòng, phớt lờ mọi sự khiêu khích của Caris nhằm moi chuyện từ tôi. Chuyện của buổi hôm nay kết thúc không mấy xuôn xẻ, tôi nằm phịch xuống giường với mớ hỗn độn trong đầu. Và phải rất lâu sau tôi tự mình nhận ra tôi hoàn toàn quên hết tất cả những nỗi day dứt trong lòng trước đó mà tôi chỉ nghĩ về Chris cho tới khi ngủ thiếp đi.

40. Chương 40

Năm phút sau khi thức dậy, sau khi vệ sinh cá nhân xong, tôi xuống bếp và chuẩn bị ỉnh một bát bồng ngô thật lớn thơm phức và một cốc kem tươi vị va ni thật bự. Tôi đặt chúng vào một cái khay lớn, không quên để thêm vào một chai nước lớn đi kèm. Tôi bê chúng vào phòng và bật cái ti vi plasma lên và chọn phim Lord of the Ring: Fellowship of the Ring. Bộ phim chưa chạy được qua năm phút đầu thì điện thoại của tôi lên bần bật trên cái bàn nhỏ bên cạnh giường. Tôi rút điện thoại ra và thấy tin nhắn của Chris.

Đột nhiên lồng ngực của tôi như bị đốt cháy, trên môi thì xuất hiện một nụ cười lồ bịch như một cô nữ sinh trung học. Cảm giác của tôi lúc này vừa sợ, vừa phấn khích, vừa hồi hộp.

Nửa phút sau Chris xuất hiện trước cửa phòng tôi. Anh mặc một cái áo phong màu xám với cái quần jean. Dù chỉ là một bộ quần áo quá chi là bình thường nhưng nhìn anh mặc nó mà như một người mẫu vừa bước ra khỏi một tạp chí thời trang cao cấp vậy!

- Chào em. – Anh nói, hai tay dút vội vào túi quần khi tôi ngược lên nhìn anh. Anh nhìn tôi thận trọng, như đang cố dò xét ý tứ của tôi để cư xử.

- Chào anh. – Tôi đặt bát bồng ngô lên cái bàn nhỏ cạnh giường, ngồi thẳng dậy và khoanh hai chân lên giường.

- Anh có chuyện này muốn nói với em. – Anh rút hai tay ra khỏi túi quần, nhưng khác với hai bàn tay không lúc ban đầu, lần này tay phải của anh cầm một tờ giấy bìa màu bạc gấp đôi. Anh cúi gầm mặt xuống, trông anh thật mẫu thuẫn.

- Chuyện xấu sao? – Tôi hỏi.

Chris thở ra chậm rãi, tôi nín thở, im lặng chờ đợi câu trả lời từ anh.

- Thiệp mời này... - Chris giơ cái thiệp mời màu bạc được trang trí cầu kì lên cao ngang vai của anh, anh cũng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt tôi – Erowyn nhờ anh đưa cho em! – Chris phân vân trong giây lát trước khi quyết định đưa tôi cái thiệp.

Tôi nhận lấy cái thiệp. Chris ngồi xuống bên cạnh tôi khi tôi mở cái thiệp ra.

- Đây là thiệp mời tới một buổi đấu giá từ thiện do công ty mẹ của nhà Romanov tổ chức! – Chris thì thầm.

Tôi chưa kịp đọc được một từ trong cái thiệp mà cũng chẳng muốn đọc nó. Chỉ cần những lời của Chris ban nãy thôi cũng đủ để hiểu được những gì được viết trong đó.

- Em có đi không?

Tôi cười khan một tiếng trước khi vứt bừa cái thiệp đó về phía sau. Tôi cúi gầm mặt, cố gắng che đi khuôn mặt của mình sau mái tóc của chính mình. Chris nắm lấy tay tôi trước khi đan những ngón tay của anh vào tay tôi.

- Anh muốn em tới đó sao?

- Ừm.

Tôi hất đám tóc qua vai và quay lại nhìn anh và thấy anh đang nở một nụ cười ranh mãnh, đôi mắt xanh lơ của anh thì ánh lên những tia tình nghịch. Trước đó ba giây tôi đang giận sôi sùng sục vì câu trả lời của anh, còn giờ đây, sau khi nhìn thấy vẻ mặt đó của Chris, tâm trạng đó bay biến hết. Tôi không thể không mỉm cười với Chris trong những lúc như thế này.

- Anh muốn em tới đây sao?

- Ừm. Nhưng là với tư cách là bạn hẹn của anh!

- Ý anh là bạn gái sao?!

- Còn phải hỏi sao? – Chris đứng dậy, anh cúi xuống nhìn tôi thăm dò, hai tay lại đút vào túi quần.

Thái độ của Chris khiến tôi thích thú, nụ cười nữ-sinh-trung-học lại một lần nữa xuất hiện trên mặt tôi. Trước khi tôi kịp định hình xem mình đang làm gì, tôi đã kiễng chân, vòng tay qua cổ anh. Và tôi hôn anh.

Chris vòng tay ôm lấy tôi, và cảm xúc của tôi càng trở nên dữ dội. Khi anh buông tôi ra cũng là lúc môi chúng tôi tách rời.

- Anh coi đây là có được không ?

- Được.

- Eo ơi ! Hai đứa ghê quá ! – Caris mở toang cửa xông thẳng vào phòng.

- CARIS ! – Tôi đẩy Chris ra và tức giận hét lên – Chị không biết gõ cửa sao?

- Nhà chị, chị thích làm gì tùy chị ! – Caris thản nhiên lách qua khoảng trống giữa tôi và Chris, rồi ngồi phịch xuống giường – Erowyn vừa qua đưa cho chị một cái thiệp mời dự tiệc... - Caris dừng lại khi nhìn thấy tấm thiệp mời bị vứt ở một góc giường – và em cũng đã biết tiệc của ai rồi! Sao, có muốn đi không ?

- Cô ấy vừa đồng ý đi với em rồi ! – Chris nói.

- Á...Thôi chị sẽ để hai đứa được riêng tư ! – Nói rồi Caris đứng phắt dậy và biến mất đằng sau cánh cửa nhanh như lúc chị xuất hiện.

...

Tôi không thể nhớ được lần cuối mình ăn diện như bây giờ là khi nào, hình như là trong bữa tiệc sinh nhật mười sáu tuổi, trước khi tôi nhượng lại quyền thừa kế cho Jon. Cô gái trẻ trong gương đang nhìn tôi chăm chăm trông không khác gì một mình tinh điện ảnh. Chiếc váy bạc suông chấm gót vai trần giản dị nhưng vẫn đẹp mê hồn. Tôi để tóc buông lơi từ vai xuống ngực thành từng lọn. Tôi chỉ trang điểm tối thiểu để trông sao cho thật tự nhiên. Tôi nhìn lại mình trước gương một lần nữa trước khi choàng tấm khăn lụa trắng và xuống phòng khách.

Ngay khi tôi bước vào phòng, vẻ ngoài ấn tượng của Chris đã ngay lập tức thu hút cái nhìn của tôi. Dạ phục đen với cái nơ bướm cùng màu, trông anh đẹp tới choáng váng cả người. Anh sải bước về phía tôi khi tiếng giày cao gót của tôi dừng lại trước ngưỡng cửa phòng khách. Anh hôn lên trán tôi.

- Em đẹp tới nghẹt thở!

Mặt tôi nóng bừng sau lời khen của anh.

- Caris và Ed đâu anh ? – Tôi lúng túng hỏi.

- Họ đi trước rồi ! – Chris dừng lại như vừa nhớ ra một điều gì đó quan trọng. Anh biến ra một cái túi vải đen trên tay phải và đưa nó cho tôi – Anh đã phải đợi tới phút cuối chỉ để biết em sẽ mặc bộ dạ phục màu gì mới đưa em cái này.

Tôi với lấy cái túi và trí tò mò đã khiến tôi mở nó ra ngay khi nó rơi vào tay tôi. Bên trong là một cái mặt nạ màu trắng với những chi tiết trang trí tinh xảo bằng bạc và một chùm lông vũ màu đen phía trên.

- Một vũ hội hóa trang. – Tôi đưa ra một kết luận đơn giản.

- Nó sẽ tôn lên đôi mắt đẹp của em. – Chris lấy cái mặt nạ từ tay tôi và nhẹ nhàng đeo nó cho tôi.

- Thế còn mặt nạ của anh ? – Tôi thích thú hỏi.

- Đúng rồi. – Nói rồi anh biến ra một cái mặt nạ đen đơn giản che hết nửa trên khuôn mặt của anh. Giờ tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt xanh biếc như nước biển Caribe với đôi môi đẹp như tạc và phần quai hàm mạnh mẽ của anh. – Sẵn sàng chưa ? – Vừa nói, anh vừa đưa tay phải về phía tôi.

- Rồi, thưa quý ngài! – Tôi từ tốn đặt tay lên tay Chris.

Anh nở một nụ cười nửa miệng với tôi và hôn lên khớp ngón tay tôi trước khi làm phép dịch chuyển đưa chúng tôi tới nơi tổ chức vũ hội.

Tôi đang đứng trước giữa sân trước của một tòa nhà cổ kính, có phong cách kiến trúc Nga từ thế kỷ mười tám, rất đúng “mốt” nhà Romanov. Lần cuối tôi ở đây là khi tôi mới mười sáu tuổi.

Một tấm thảm màu xanh thẫm trải từ lối đi qua một bên hông nhà, dẫn tới khu vườn đẹp lộng lẫy phía sau. Chris khoác tay quanh người tôi khi chúng tôi bước đi trên tấm thảm dẫn tới nơi tổ chức bữa tiệc cùng một đoàn người đại diện cao quý của những người máu mủ của cả thế giới con người lẫn thế giới của chúng tôi. Những cúp lều lớn được dựng lên trong vườn, ánh đèn lồng sáng rực rỡ khắp nơi.

Phía ven hồ là cái lều trại lớn nhất, nơi mọi người đang tập trung đông nhất. Từ chỗ tôi đứng nhìn ra đó có thể thấp thoáng nhìn thấy những dãy bàn ghế sang trọng được bày trí ngay ngắn.

- Chúng ta phải tới đó ? – Tôi hỏi Chris.

- Ừm. – Anh kéo tay tôi về phía cái lều trại.

- Christopher ! – Một người đàn ông trẻ mặc dạ phục đen, đeo mặt nạ cầu kỳ màu vàng bạch kim đi tới ôm chầm lấy Chris trong nửa giây rồi buông anh ra và một cái bắt tay xã giao đi theo đó. – Lâu rồi không gặp! Khỏe không bạn cũ ?

- Khỏe! – Chris thân thiện đáp – Vợ cậu thế nào rồi?

- Hazel khỏe lắm! – Anh chàng kia đáp.

Chỉ cần nghe có câu trả lời đó thôi cũng đủ biết người đàn ông này là Wave. Đã quá lâu kể từ ngày tôi thực sự gặp mặt cậu ta, nhìn cậu ấy bây giờ, thật sự khiến tôi bất ngờ với những thay đổi của cậu ta.

- Ai đây? – Wave hỏi Chris khi đưa mắt nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân.

Wave thay đổi, và có lẽ tôi cũng đã thay đổi nhiều không kém gì cậu !

Tôi đưa tay ra bắt tay Wave nhưng vẫn không lên tiếng trả lời của cậu, và tôi cũng không có ý định trả lời nó.

- Bạn cũ gặp lại nhau mà như người lạ vậy ! – Chris nói.

Wave sững người trong giây lát, tay cậu cứng đờ trong tay tôi và trước khi tôi kịp nhận ra, cậu rút vội tay mình lại. Bộ dạng của cậu lúng túng thấy rõ.

- Venus! – Wave phát âm tên tôi một cách khở sở, khi cậu xoa hai bàn tay lên chiếc quần âu được là phẳng phiu của mình.

- Chào cậu. – Tôi có nặn ra một nụ cười tự nhiên nhất có thể trên môi.

- Hai người cứ tự nhiên đi, tôi...à...đi có việc một chút. – Wave lúng túng nói trước khi bước những bước dài về hướng ngược lại.

Tôi quay sang nhìn Chris với ánh mắt chúng-ta-đi-được-không với hy vọng anh sẽ đáp ứng yêu cầu đó của tôi.

- Em không phải lo. Mình là khách mời hân hoan mà! – Chris trấn an tôi – Đi nào.

Nửa giờ tiếp theo, Chris cuốn tôi vào một cơn vũ bão giới thiệu với những nhân vật máu mặt lĩnh vực kinh doanh, giải trí và thậm chí cả chính trị. Nhưng dù vậy tôi chẳng thể ghi nhớ được tên ai trong số đó, dù chỉ là của một người trong số người mà tôi mới được gặp. Trong suốt thời gian đó, Chris vẫn luôn ôm tôi sát bên cạnh anh và tôi hoàn toàn biết ơn anh vì điều đó. Tất cả sự xa hoa, tráng lệ này thực sự đã trở nên quá xa lạ với tôi và trong trường hợp này, nó đang làm tôi kinh sợ.

Những người phục vụ vận đồng phục đồng bộ di chuyển thoăn thoắt qua đám khách khứa đông đúc với những chai sâm panh trong tay hay những cái khay với những ly sâm panh đầy. Bọn họ liên tục làm đầy ly của tôi với loại rượu sâm panh hảo hạng, nhưng tôi không cảm kích chuyện đó chút nào. Tôi tới đây không phải để bị chúc say.

- Thưa các quý ông và quý bà. Xin hãy ngồi vào chỗ, bữa tối đã sẵn sàng. – Người dẫn chương trình đeo một cái mặt nạ chú hề che toàn bộ khuôn mặt đứng trên sân khấu chính thông báo.

Trong lều phải có ít nhất ba mươi bàn tiệc với những cái ly pha lê và vải lanh trắng trải trên bàn, ở giữa mỗi bàn tiệc là một chân nến bạc được chạm khắc tinh xảo.

Chris kéo tôi về phía bàn tiệc lớn nhất, đặt ở trung tâm lều. Ed và Caris đã ngồi sẵn ở chỗ, hai người đang trò chuyện rôm rả với nhau. Caris mặc một bộ đầm xanh dương thắm với chiếc mặt nạ Venetian nửa mặt màu trắng và xanh. Đôi mắt “cọc cách” và đẹp mê hồn của chị được tôn lên qua cái mặt nạ tinh tế càng khiến người nhìn thêm tò mò về nhan sắc kiều diễm đằng sau cái mặt nạ. Trông chị thật lộng lẫy và thư thái.

- Venus. Em lộng lẫy quá, rất xin đẹp! Đúng với cái tên của mình! – Caris nói.

Sau khi giúp tôi ngồi vào bàn, Chris ngồi xuống bên cạnh tôi. Những cặp đôi khác cũng dần ngồi xuất hiện và ngồi xuống cùng bàn với chúng tôi. Bắt từ Hazel và Wave, rồi Hansel và vợ của anh, cuối cùng là cặp-đôi-bất-đắc-di Erowyn và Jupiter. Không khí ở bàn ăn càng trở nên nặng nề hơn khi Jon xuất hiện. Tôi chẳng thể nghĩ ra được điều gì để nói, tất cả những gì tôi muốn làm là chạy biến mất khỏi nơi này và tôi đã có thể làm thế, nếu như không phải Chris vẫn nắm chặt lấy tay tôi, anh đan những ngón tay của mình vào của tôi thật chặt, thật khít. Đó chính là cái phao cứu đắm duy nhất mà tôi có được lúc này!

Tôi cúi mặt để cố lờ đi những ánh mắt nhìn mình chăm chăm của Hansel, Hazel và Jon, cậu em trai đã-không-còn-bé-bồng của tôi.

Sự căng thẳng của tôi có thể dễ dàng lọt vào mắt bất cứ ai và Chris không phải là người duy nhất đáp lại nó, bằng cách nắm chặt tay tôi, Caris trấn an tôi bằng cách bắt tôi mở miệng nói chuyện với chị.

- Nè, ở đây có người không chịu rời mắt khỏi em lấy một giây đấy! – Caris hướng mắt về phía bên tay trái của tôi, và tôi biết chị đang nói về Chris.

- Thật không ? – Tôi cố nín tiếng cười khúc khích của mình.

- Thật! – Caris cười thích thú – Chris mê em như điên rồi! Ai mà không mê cơ chứ?

- Caris! – Tôi nhắc khéo chị - Đừng trêu em lúc này ! Đây không phải chỗ để đùa đâu!

- Em sợ gì chứ ! Chẳng ai dám ra lệnh cho chúng ta dừng lại đâu! – Caris nở nụ cười nửa miệng kèn kiệu, thách thức.

- Cũng đúng. – Tôi “nhại” lại nụ cười của Caris và cả hai chúng tôi cùng cười khúc khích thành tiếng.

Chris khẽ bóp nhẹ tay tôi để thu hút sự chú ý của tôi. Khi tôi quay lại về phía anh, Chris “ném” tôi cái nhìn tò mò với nụ cười nhếch môi thích thú, anh ghé sát tai tôi, thì thầm.

- Anh nghe thấy tên mình đấy! Nói xấu anh hả ? – Anh hỏi trêu tôi.

- Có thể lắm chứ! – Tôi thì thầm, miệng cười khiêu khích.

Chris kề sát mặt với tôi, và trong giây lát tôi dường như quên mất tất cả khán giả quanh đó đang nhìn chúng tôi chăm chăm. Chỉ chậm vài giây nữa tôi thì có lẽ tôi đã hôn anh trước mặt tất cả mọi người ở đây rồi, may mà Caris kịp hắng giọng nhắc khéo hai đứa. Tôi ngồi thẳng lại trên ghế và cảm thấy tự tin hơn hẳn ban đầu, tôi nở một nụ cười xã giao thật lòng một cách kì lạ trên môi. Mặc cho những cái nhìn của mọi người trong bàn vẫn hướng về mình, tôi đã gạt được sự tự ti của mình với chúng rồi, tôi cũng chẳng còn để tâm tới chúng nữa. Tôi hướng mắt lên sân khấu và theo dõi buổi đấu giá gây quỹ từ thiện, tìm kiếm một thứ gì đó đáng để mình vun tiền ra mua.

Bữa tối được dọn ra trên bàn với đủ loại sơn hào hải vị, nhưng tất cả mọi người trong bàn đều ăn rất từ tốn, thậm chí là gần như chẳng ăn gì hết. Những câu chuyện được ai đó mở ra đều được dập tắt một cách nhanh chóng để rồi chỉ có những cái nghiêng đầu thì thầm vào tai nhau của những người trong bàn.

Bữa tôi trôi qua một cách chậm rãi, thời gian tưởng chừng như trôi chậm gấp mười lần, và khi thông báo buổi đấu giá kết thúc cũng là lúc tôi cảm thấy như mình vừa được giải thoát. Tôi và Chris tách ra khỏi đám đông tập trung ở những cái lều trại và tản bộ dọc quanh hồ nước. Để kết thúc buổi dạ tiệc sẽ có một màn bắn pháo hoa truyền thống quen thuộc, tôi biết điều này vì tôi lớn lên với những buổi tiệc như thế này. Tôi kéo Chris đi xa khu lều trại hơn chút nữa và dừng lại ở cái nhà thuyền cũ kĩ mà ngày xưa tôi hay trốn đây để khóc mỗi khi có chuyện không vui, và đây cũng chính là vị trí đẹp để xem pháo bông.

Một bản nhạc cổ điển sôi động vang lên cùng lúc hai quả pháo hoa bay vọt lên không trung, bùng ra theo tiếng nổ lớn từ phía bên kia hồ nước rộng, chiếu sáng tất cả với ánh sáng chói màu cam và trắng lấp lánh. Cứ thế tiếp tục hết quả này tới quả khác, hết ánh sáng này tới ánh sáng khác. Tiếng đám đông tán dương cũng mỗi lúc một lớn khi cường độ bắn mỗi lúc một tăng lên. Để kết thúc, sáu trái pháo được bắn lên và nổ bùng cùng một lúc và “nhấn chìm” tất cả trong ánh sáng vàng bạc kim của chúng. Tiếng vỗ tay hoan hô và huyết gió ào lên rồi lại lắng xuống.

- Người nhà em đúng là biết cách tổ chức một bữa tiệc ra trò. – Chris khen ngợi.

- Tuyệt vời đúng không? – Tôi cười rạng rỡ với anh, còn anh thì cúi xuống hôn phớt lên môi tôi.

- Chúng ta đi về được chưa? – Chris hỏi.

Tôi gạt đầu trả lời anh.

- Hai người vội vàng vậy sao? – Tiếng Hansel vang lên cách đây không xa.

Chris đứng thẳng người và nhìn chăm chăm ra đằng sau lưng tôi, tôi cũng từ từ quay người lại và bắt gặp ánh mắt bối rối, soi mói của Hansel. Thật khác với những gì tôi nhớ về chúng, đôi mắt ấy trong trí nhớ của tôi luôn chứa đựng sự dịu dàng, tinh nghịch và yêu thương. Có lẽ thời gian đã thay đổi nhiều phần cảm xúc của tôi cũng như của anh, vậy nên việc ánh mắt đó đổi thay cũng chẳng có gì là lạ.

- Tiệc tan rồi! Chẳng phải ai cũng sẽ ra về sao?! – Chris nói.

- Còn phần khiêu vũ cuối cùng nữa. – Hansel đáp – Và nếu cậu không phiền, tôi muốn quý cô đây nhảy một bài.

- Tôi thì không nhưng còn phải xem ý của Venus thế nào đã!

- Em không phiền đâu. – Tôi nhanh chóng đáp.

...

Giai điệu quen thuộc của bài hát “Crazy In Love” bản slow vang lên. Hansel mỉm cười với tôi trước khi kéo tôi lại gần hơn. Anh bắt nhịp cho điệu nhảy chậm. Tôi suýt chút nữa bật cười thành tiếng khi anh xoay tít tôi trên sàn nhảy.

- Anh sẽ bắt đầu hỏi.

- Hỏi ? – Tôi tròn mắt nhìn Hansel.

- Tại sao lúc đó bỏ đi mà không nói lời nào ?

Vậy ra đây là một màn tra hỏi sao! Được, tôi sẽ chiều theo ý của anh. Ít ra thì tôi còn nợ anh điều đó.

- Điều khoản trong hợp đồng là vậy.

- Hợp đồng nào ? – Hansel nhún mày nhìn tôi ý khó hiểu – Em ký hợp đồng lúc nào ?

- Dù không phải là tự nguyện nhưng em tự ký nó khi em động vào cuốn sách quý quý ở trong cái hang chết tiệt đó! Chắc anh vẫn còn nhớ ?

- Còn nhớ. – Mặt Hansel giãn ra – Tiếp. Sao không liên lạc ?

- Một điều khoản chết tiệt nữa. Em chỉ có thể liên lạc với người thân khi đã được thăng cấp, khi đã chứng minh rằng mình có khả năng làm việc ổn định. Khi em được lên chức là bốn năm trước và việc liên lạc dường như chẳng còn cần thiết nữa khi cuộc sống của mọi người đã đi vào quỹ đạo mới mà em thì không muốn phá vỡ nó. Dĩ nhiên em không tính tới việc Marice thông đồng với Salazar giết ba em để lên làm người đứng đầu. – Tôi nói liền một hồi.

- Em muốn...

- Em không muốn quay lại và làm lại bất kì điều gì hết! Anh đã có vợ và cũng đã dần có tình cảm với cô ấy nên hãy cứ cố gắng đi tiếp đi, đừng nhìn lại quá khứ làm gì!

- Vậy những gì chúng ta từng có, có phải là thật không?

- Có. – Tôi trả lời anh gần như ngay lập tức.

Khi bài hát kết thúc, tất cả mọi người đều vỗ tay. Cô ca sĩ trẻ cúi đầu nhã nhặn cảm ơn khán giả trước khi giới thiệu cả ban nhạc phía sau.

Chris quay trở lại bên cạnh tôi.

- Hansel. – Chris chào Hansel một cách cứng nhắc.

- Chris. – Hansel gật đầu về phía anh rồi quay đầu bước đi.

- Chúng ta về nhé! – Chris đề nghị.

- Vâng ạ! Cả buổi em chỉ đợi có thể thôi! – Tôi gần như reo lên.

Chris trao cho tôi một nụ cười ấm áp trước khi kéo tay tôi đi...

41. Chương 41: Phần Kết

Năm 2028

- Hình như chị quên làm gì đó! Một việc rất quan trọng...Nhưng là cái gì mới được cơ chứ? - Caris nói.
- Chị có chắc không? Bởi vì lần trước em nợ chị năm đồng bạc từ thời “viễn cổ” mà chị vẫn còn nhớ tới bây giờ! - Ed cần nhần.
- Tại em chưa trả nợ nên chị mới nhớ!
- Ý Ed là chị nhớ dai như đũa! - Tôi “phán”.
- Em nghĩ em biết chị quên gì rồi! - Chris bước vào phòng khách, trong tay anh là một bịch bia Heineken.
- Đúng rồi! Tôi quên không mua bia! - Caris reo lên như vừa tìm ra lời giải ột bí mật động trời nào đó.
- Không... - Chris cười nhăn nhó và đặt bịch bia xuống bàn khách để mọi người “giải quyết”. Anh ngồi xuống bên cạnh tôi trên cái trường kỉ - Hôm nay là ngày chị trả “thằng bé” mười tám tuổi đang chơi game trên lầu đó về nhà và cứu tất cả chúng ta khỏi cảnh bị ăn bám công khai.
- Đúng rồi! Chị đi làm luôn đây! Tháng 5 năm 2118.

Tôi nằm dài trên tấm khăn trải picnic, tay trái lướt nhẹ lên đám cỏ vươn cao và những bông hoa đồng nội gần đó. Hơi ấm của ánh nắng chiều hạ sưởi ấm làn da và tất cả những tế bào khác trên cơ thể tôi, cơ thể tôi hoàn toàn thả lỏng. Dễ chịu thật. Sau hơn trăm năm làm “lính đánh thuê” tôi đã học được cách tận hưởng và trân trọng những khoảnh khắc bình yên, viên mãn như thế này. Đáng lẽ ra tôi phải cảm thấy áy náy khi chị em Caris vẫn còn tiếp tục sống cuộc sống mà tôi đã bỏ lại sau lưng để sống một cuộc sống an nhàn. Nhưng cuộc sống nơi đây, ngay lúc này đây quả thực còn đẹp hơn cả trong mơ, tôi phải biết trân trọng và tận hưởng từng giây phút bên cạnh chồng tôi.

- Cô gái của anh sao rồi? - Chris nằm nghiêng sang phía tôi, bàn tay anh xoa nhẹ lên cái bụng nhô cao của tôi.

- Nhảy nhót. - Tôi bật cười.

- Anh cảm nhận được con bé. - Anh mỉm cười rói khi Cục Cưng ngo nguậy trong bụng tôi.

Anh bỗng nhào sang hôn tôi thật sâu.

- Em sắp có hai nàng công chúa xinh đẹp nhất thế gian. Anh yêu em!

Tôi toét miệng cười, lây theo nụ cười tươi rói của Chris.

- Em cũng yêu anh. Vô cùng yêu.

- Venus! Chris! - Caris gọi.

Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng bước chân của chị và Ed chạy trên cỏ. Chris nhanh chóng ngồi thẳng dậy trên tấm khăn trải, không quên giúp tôi ngồi dậy sau đó.

Đầu tiên là Caris rồi sau đó là Edward chạy ra từ sau đám cỏ cao ngất.

- Vee! - Caris reo lên trước khi nhào tới chỗ tôi - Lâu rồi không gặp! Em “béo” lên rồi đấy!

Tôi hiểu ngay ý chị là nhắm vào cái bụng bầu đang ngày một lớn của tôi nhưng vẫn không khỏi thấy chạnh lòng vì bị “chê” béo. Chris từng nói anh thích tôi mũm mĩm hơn khi tôi bắt đầu lên cân sau khi mang bầu để an ủi tôi, và nó đã có tác dụng. Tôi tự biết là mình hiện không chỉ đang nuôi một mình cơ thể của bản thân mà còn cả Cục Cưng của tôi nữa nên dù có mập mập một chút cũng sẽ không sao hết.

- Chào chị Caris. - Tôi mỉm cười và nói với Caris - Ed! - Tôi ngẩng mặt lên nhìn Edward.

- Vee! Trông em...ổn đấy! - Ed cố gắng tránh từ “mập” hay những từ tương tự như thế để rồi “nặng” ra một từ rất chi là khách sáo và thiếu tự nhiên.

Hai người tới thật đúng lúc, tôi đang cần một chút gì đó quen thuộc, một cái gì đó thuộc về quá khứ mà tôi vẫn còn có thể giữ được khi giờ đây những người thân của tôi đều đã ra đi. Tôi đã phải chịu không ít đả kích khi phải chứng kiến tuổi dài làm thay đổi mọi người, thay đổi Hazel, Hansel... Chứng kiến thời gian đưa họ đi xa khỏi tôi mãi. Họ ra đi khi mái tóc đã bạc trắng, làn da nhăn nheo còn tôi khi đó vẫn “như thế”, và tôi sẽ mãi như thế cho dù hợp đồng với Hội đồng đã hết. Họ nói đây là một “phần thưởng” dành cho sự phục vụ tận tụy của tôi và Chris nhưng tôi thấy nó như một hình phạt thì đúng hơn, hoặc ít ra đó là cách mà tôi từng nhìn nhận nó. Nhưng rồi tôi nhận ra, tôi không hề cô độc, tôi có Chris ở bên cạnh, người sẽ luôn yêu thương tôi hết mực, và còn cả Caris và Edward nữa, họ vẫn sẽ mãi là những người bạn tốt của tôi.

- Em có tò mò không? – Caris hỏi tôi.

- Tò mò về cái gì?

- Về đứa bé. Chị nhắm mắt lại và nhìn thấy...

Tôi nhanh tay chặn miệng chị lại trước khi chị kịp nói thêm bất cứ chi tiết nào về cô con gái tương lai của tôi.

- Suyt. – Tôi ra hiệu cho chị phải im lặng trước khi bỏ tay xuống.

- Được rồi. Chị sẽ không nói gì nữa! – Caris nói – Nhưng chị không thể không nói điều này, đó là cô bé đúng thật là

một thiên thần.

- Dĩ nhiên rồi, nó là con em mà.

- Con của chúng ta. – Chris sửa lại, không quên đặt một nụ hôn phớt lên môi tôi thay lời nhắc nhở lần nữa.

- OK. Của chúng ta.

- Nhìn hai người mà chị thấy thêm được yêu quá.

- Vậy thì đi kiếm một người đi. – Ed nói với cái miệng lúng búng thức ăn.

- Đang kiếm đây. – Caris lắc đầu ngán ngẩm – Tìm được một người bạn tâm giao đâu phải dễ !

- Chị cứ suốt ngày đánh đấm như bây giờ thì làm gì có thằng đàn ông nào dám tới gần. Họ sợ chị tới hồn bay phách lạc...Em sợ chị tới hồn bay phách lạc ! – Ed chọc Caris.

Caris có thể không biết hoặc là chưa biết nhưng chị có ánh-mắt-đó, ánh mắt của một người đang yêu. Tôi không biết anh chàng may mắn này là ai nhưng nếu hắn ta có thể làm cho chị Caris xiêu lòng thì chắc chắn hắn ta phải đặc biệt lắm. Một ngày nào đó tôi sẽ biết mặt kẻ-may-mắn-này, sớm thôi, khi Caris sẵn sàng đón nhận tình cảm của hắn và đó sẽ là khi chị chịu giới thiệu hắn cho chúng tôi.

- Em mong sớm được gặp người bạn tâm giao của chị trong tương lai, khi chị tìm thấy hắn. – Tôi nói.

- Em sẽ là người đầu tiên được biết !

...

- Doanh thu của công ty công nghệ Albot vẫn tiếp tục tăng. Nhà xuất bản Albot có tác giả trong danh sách sách bán chạy nhất tờ Times. Bà Albot thừa hưởng một biệt tài kinh doanh xuất chúng đang giúp đưa Tập đoàn Hoàng gia Albot lên một tầm ới. – Tôi đọc to tiêu đề của bài báo một cách đầy tự mãn.

- Em đang kiếm ra tiền trong thời buổi kinh tế khó khăn đấy ! – Giọng anh rõ ràng là rất tự hào về tôi – Thị trường sách phức tạp như vậy mà em có thể xoay sở được, anh thực sự cảm phục em. Nhưng anh vẫn muốn em ở nhà sống an nhàn hơn. – Anh nhìn tôi, ánh mắt nài nỉ.

Chúng tôi đã nói về chuyện này quá nhiều lần rồi và lần nào cũng dẫn tới những cuộc cãi vã kéo dài tới mấy ngày trời. Từ khi tôi mang bầu tới giờ, Chris lại càng hay đem chủ đề này ra bàn bạc nhưng không anh không để ai trong chúng tôi đi quá giới hạn của bản thân để rồi dẫn tới bất đồng.

Tôi ngã người ra dựa vào thành giường để nhìn thẳng vào anh. Chris nhìn tôi với ánh mắt tràn trề hy vọng.

- Em sẽ không làm thế đâu ! – Tôi lắc đầu.
- Tại sao chứ ? – Chris không buồn che dấu sự thất vọng trong giọng nói của anh.
- Lại câu hỏi đấy ! – Tôi thở dài, phẩy tay tắt màn hình máy tính ba chiều rồi thả mình nằm xuống giường
- Em có cần trả lời câu hỏi đó nữa không ?
- Có đấy !
- Em không thể ăn không ngồi rồi được ! Từ nhỏ em đã được đào tạo đặc biệt để quản lý việc kinh doanh của một công ty lớn và giờ em có cơ hội để trở hết tài năng. Và em không muốn bỏ lỡ cơ hội này !
- Anh nhớ không nhầm thì có người đã tự nguyện từ bỏ cái quyền thừa kế để cao chạy xa bay mà !
- Không thể nói là cao chạy xa bay được vì em vẫn quản lý một phần nhỏ của công ty. Đây là còn chưa kể em còn là “chó canh” một thời gian.

Tôi thoáng nhớ lại những mảnh kí ức về một thời kì với những thăng trầm của bản thân và bỗng thấy bản thân đã “già” đi rất nhiều.

- Nếu làm việc làm em vui vẻ thì được rồi !

Dĩ nhiên là tôi thấy vui vẻ vì có thể giúp đỡ anh rồi ! Khi “trẻ” tôi chỉ muốn tự do, muốn được thấy thế giới xung

quanh mà không thềm để ý tới trách nhiệm của bản thân với gia đình mình nhưng giờ thì khác rồi. Tôi ý thức được trách nhiệm của bản thân, tôi muốn đỡ dần Chris công việc thay vì bỏ mặc anh gánh vác tất cả trong khi tôi đóng vai bà vợ hiền ở nhà. Anh có thể không công nhận điều này nhưng rõ ràng là anh cần tôi !

Tôi nhảy khỏi giường và đi ra ngoài ban công. Tôi ngắm nhìn cảnh mặt trời lặn trên biển Đại Tây Dương. Giờ đây tôi đã có được tất cả những gì mà tôi hằng mơ ước và còn nhiều hơn thế. Tôi có một cuộc sống sung túc, những người bạn tri kỉ và một người chồng yêu thương tôi hết mực. Cảnh tượng này tôi đã ngắm tới cả ngàn lần nhưng giờ đây tôi vẫn còn run lên vì vui thích y như lần đầu Chris đưa tôi tới ngôi nhà này vào ngày cưới của chúng tôi. Cảnh tượng cực kỳ sống sít, ánh chạng vạng dần đổ xuống, bao trùm lấy không gian.

Chris ôm choàng tôi vào lòng từ phía sau.

- Anh yêu em. – Anh nói khi tôi quay lại, anh đang cúi xuống nhìn tôi dịu dàng, anh hôn phớt lên môi tôi – Anh yêu em. – Chris nhắc lại.
- Em cũng yêu anh.

Anh cười và lại cúi xuống hôn tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ten-toi-la-romanov>